

د فوري ژبي شاعر او ليکوال گل پاپا الفت

غوره

نشرونه

Ketabton.com

د خود ژبي شاعر او ليکوال گل پاچا الفت

غوره نشرونه

پښتو ټولنه ۱۳۳۶ او ۱۳۹۱

د کتاب پېژندنه

د کتاب نوم:

غوره نثرونه

ليکوال:

خود ژبې شاعر او ليکوال گل پاچا الفت

رالېږونکي او کمپوزر:

غلام حبيب مليار، د کرهڼې وزارت دمصوباتو مدير

انلاين چاري:

[مختار احمد احسان](#) - د لراوېر د اټ کام برېښنايي کتابتون

www.Larawbar.com

لړلیک

- 3.....سرلیک
- 4.....د پردی خبری
- 4.....لاروی
- 5.....ژوند
- 5.....نوی نسل
- 5.....لوی او وړوکی
- 6.....د شاعر تحفه
- 6.....خدمتگار
- 6.....عقل
- 8.....پوهه او هوښیاری
- 10.....احمق خوګ دی
- 12.....نوی درس
- 12.....دری کاله
- 13.....قوی او ضعیف
- 14.....بڼه ګټه
- 15.....داخترپه ورځ
- 16.....خانی لاره
- 16.....یوازی
- 16.....فاتح
- 17.....لباس
- 19.....خیرات
- 19.....د زیارت ډیوی
- 20.....دمزار لوجه
- 20.....لیاقت
- 22.....کوچینیان
- 23.....جګ برجونه
- 23.....حقیقت
- 24.....لویه خدایه
- 25.....ماشومان
- 25.....شعراو ادب
- 27.....د ادب راز

- 28.....نوی کال
- 29.....زما د لاس نبالگيه
- 30.....د فکر پالونکي
- 30.....د ژوند نغمه
- 31.....نوی فکر
- 32.....زور فکر
- 32.....ناداني او ناداري
- 33.....سیند
- 33.....عقیده
- 34.....عمل
- 34.....عبادت او دعا
- 34.....بی زړه
- 35.....ملک او ملا
- 35.....شاعر
- 36.....سبا
- 37.....د پسرلي گله
- 38.....درمي خاونده
- 38.....بی گناه بندي
- 39.....نظر لالا
- 41.....جبر او اختيار
- 43.....د خان واده
- 43.....غم او خوشحالي
- 45.....اخلاقي اساس
- 46.....بڼه او بد
- 46.....پخواني ډيوې
- 47.....انتخاب
- 49.....د عقل برخه په ژوندانه کې
- 50.....حسابي خبري
- 50.....شعر او فلسفه
- 50.....ولای او به
- 52.....بڼه حاکم
- 52.....دمثولف پیژندنه
- 53.....الفت

بسم الله الرحمن الرحيم

سرليک

څه د پاسه شل کاله کيږي چه زه د څه ليکلو او فکر کولو په رنځ اخته يم همدغه شغل زه له خپلو او پردونه بيل کړي يم او په گوښه ځای کښي ئي له خلقونه لري کښيښو لم ډيري شپي ئي راباندي په ويښه تيري کړي او ډيري ورځي ئي له دوستانو او ملگرونه بيل وساتلم.

په دغه موده کښي ماله خپلو بچيو او دکاله خلقوسره ډير لږ وځنډل او هر چاته بي ميني غوندي ښکاره شوم، کله له سبانه ترمانښامه ځای په ځای کښينا ستم چه د څه ليکلو په فکر کښي رانه مونځونه هم قضا شوه مگر هيڅ مي ونشولیکلي کله به په نيمه شپه لکه سودايي له خوبه را پاڅيدم او د آسمان ستور وته به مي حيران حيران کتل يو وخت به مي څو کږښي وليکلي بيا به مي هغه څيري کړي بل وخت به مي خپل څيري کاغذونه راغونډ کړه او يوه کلمه به مي له بلي سره نښلوله ډير ځله را ته خپل فکر او خيال ډير ښه ښکاره شوي او کله کله مي خپلو ليکنو ته په ډير حقارت کتلي دي اوله ځانه مي زړه تور شويدي.

ډيرو ورځي دکوراو کلي له خلقونه پټه شوي يم او چيرته لري دغره په لمن کي په کومه هديره کي ناست يم يا مي دسيند په غاړه يوازي ورځ تيره کړي او يوازي توب مي ډير لوي نعمت گنلي دي. په دغسي مختلفو احوالو کښي مي کله شعراو کله نثريکلي چه زما روحی او فکري اغيزي پکښي څرگندي دي. ددي کتاب پاني زما ډيري مودي دخاطراتو يوه برخه ده چه زما به نظر کښي ادبي قيمت لري اوزه ئي خپل غوره نثرونه گڼم.

زما په مقالو کښي ځيني نوري مقالې هم شته چه دلته ئي چاپول مناسب و، مگراوس لاس ته ندي راغلي او دا انتخاب نيمکړي غوندي شو.

دا پاني چه تاسي لولي په ليکلو کښي ئي ډير زيار ايستل شوي چه لوستونکو ته پوره نه معلوميري. لکه چه يو کور څو څله جوړ او وړان شي دامضامين هم څو څله يورازاوبل راز شويدي چه دترکيب اوتاليف په لحاظ ئي مختلف صورتونه پيدا کړي او کيداي شي چه ځيني به ئي له اوسني حالت ښه هم و. دليکون ډيري جگرخوني لري او ډير څله داسي کيږي چه يوليکوال يو شپه په ويښه سباکړي او يوه جمله پيدا کړي يا يوه ليکه هم ونشي ليکلي.

ديوه خيال يا فکري پيدا کول او بياني په ښه ډول بيانول هغه گران کاردی چه نور وته ئي گرانوالي او دروندوالي نه معلوميري په همدغه سبب پوه شاعر او ليکوال ته نه ښائي چه خپلو آثارو قيمت له چانه وغواړي يا ورته څه قيمت وټاکي.

زه هم په دغه ټکي پوه شوي يم اوله هيچا نه پري هيڅ نه غواړم. ډيره ښه ده چه زه اوس دپخوا په شان نه يم او خپلو افکارو ته په هغه قيمت نه يم چه پخوا وم.

يو وخت ما په ځان ډيره ښه عقیده درلوده او خپل فکرمی ډير مبارک گڼه هغه وخت به چه ما هرڅه وليکل هغه به راته په يقين سره ډير ښه ښکاریده او ډيره ښکلا به می پکښی لیدله مگر اوس هغه د يقين سرمايه په شک بدله شوه او پخپل فکر او نظر راته بد گمانی پیدا شوه.

زه به اوس ډير خوښ يم که دا پانی لکه د تمباکو پانی د چا د فکر صحت زیان ونه رسوی او څه زهر پکښی گڼه وي. هرڅه چه وی او هرڅنگه چه وی مگر له ماسره بده اراده نه ده موجوده او په بد نیت دغه کار نه کوم. دا فکرونه ښه وی او که بد مگر د بیان او اظهار طرز بی بدنه دی او د ښه نثر ښیگڼی پکښی شته که نورڅه نه وی نو د عبادت په لحاظ دا کتاب د یوه ادبی متن په حیث یوه ساده انشا بللی شو چه له نوولیکوالو او پښتنو لوستونکو سره کومک کوی.

په دغه وخت کښی د غسی کتابونو ته ضرورت موجود دی او دغه ضرورت ما ته هغه وخت پوره څرگند شو چه زه د حقوقو په پوهنځی او د ادبیاتو په پوهنځی کښی د پښتو استاذ شوم او داده کاله د پښتو درس را په غاړ شو. پدی انشاء کښی د پښتو که زه څه ښکلیتوب وینم هغه سادگی او آسانی ده چه په لفظ او معنی کښی بی ډير لحاظ ساتل شوی دی او دا آسانی په ډيرو مشکلاتو لاس ته راغله.

پدی انشاء کښی که د فکر او معنی څه ښایست شنه هغه به سادگی کښی پت دی او څه ایغ نیغ حسن پکښی څوک نشی لیدی.

که دا نثر رواج ومومی او ځینی نوی لیکوال دغه سبک غوره کاندی مابه دخپل زیاد او زحمت ډير ښا اجر موندلی وی او خوښ به بم چه د پښتو نثر نه می بوڅه خدمت وکړی شو.

گل پاچا الفت د پښتو ټولنی ریس:

د پردی خبری

ترڅو چه د ښځو مخونه پت وی خبری به هم په پردی کښی وی ځکه چه په پښتو کښی خبره هم مؤنث ده یواځی خبره لاشه چه ژبه، وینا، معنا، خطا به، مقاله هم د تانیث علامی لری. هغه وینا چه ابتکار په کښی وی د ادب پردی ته لا ډير ضرورت لری.

تاسی زما خبرو ته لږ غوندي باریک شیئی!

د ادب او سیاست خبره ډيره باریکه ده.

زه په ډيره نری او باریکه لار لارم، خدای دی وکړی چه ډير باریک بین خلق په دغه لار راشی او په ځیر ځيرو گوری. ما او ښان نه دی بار کړی زما قافله دمچیو ده چه د گلو نوله پانونه په هوا څه راوړی او عسل جوړوی.

له دی قافلې سره د سبا وړمو خوشبوئی بار کړیده چه څوک ئی په سترگونه وینی مگر حساس د ما غونه ئی احساس کولی شی.

هو! زما کارله احساس سره دی، زما خریدار باید ډير حساس وی یا ډير حساس شی.

لاروی

مونږ د خپلو کورونوله څنگه په ډیره کښی ناست وو.
له پاسه یو لاروی راغی د ونی ډډته ئی ډډه ولگوله له ملا نه ئی ډوډی پرانیستله اوله څه شی سره ئی په خوند خوند خوړله.

مونږ وږی تږی و، هغه ځان مور کړ او یخی اوبه ئی وڅکلې.
مونږ روژه وو، هغه بوزه و، ځکه چه په مسافرو باندی روژی نشته.
لاروی وویل: ماته د خوړلو اجازه شته او تاسو ته نشته.
ماته خدای خواړه او اوبه روا کړیدی په تاسوئی ایسار کړیدی.
دا د خدای قانون دی، ددی قانون په رمزاو معنی پوهیدل په کاردی.
د خدای کارونه بی حکمته نه دی، تاسی د دغه عملی تعلیم په اصلی معنی ښه فکر وکړی!
تاسی ولی وږی یاست اوزه ولی موریم؟
زه په کار او مقصد پسې روان یم او تاسی ځای په ځای پراته یاست.
ستاسو حرکت لنډ دی ځکه ئی وږی کړی.
تاسی د خدای قانون منلی دی مگر پوه شوی پری نه یاست.
زه راوگرزیدم چه تاسی په دغه راز پوه کړم اوله لوږی نجات ومومی.
پاڅیږی، روان شی اولری ځای په نظر کښی ونیسی!
لوږه او تنده په توقف او سکون کښی ده په حرکت کښی نشته.

ژوند

دیوی چینی اوبه دی، څوک ئی د زرو په جام څکی، څوک ئی د خاورو په کنډولی کښی.
هغه چه دانه لری نو هغه په لپه کښی ئی را اخلی.
په اوبو کښی هیڅ فرق نشته فرق په لوښو کښی دی.
د شاه او گد افرق په لوښو کیږی.
داوبو په خوند هغه څوک ښه پوهیږی چه ډیر تږی وی.
هغه لاروی چه له بیدیا نه ستړی ستومانه راځی او تنده ئی ډیره زیاته ده دا اوبه ډیر خوند ورکوی.
هغه دهقان چه په سره غرمه کښی یوی کوی او خولی پری راماتی دی دا اوبه دهغه دپاره ډیر لوی نعمت دی.
یوشپون چه له غره نه تږی را کوزیږی او په چینی باندی خوله ږدی داوبو په خوند ډیر ښه پوهیږی.
یوبل سړی چه بیخ سیوری ته په ارامه چوکی ناست دی ښایسته صراحی ئی له څنگه ایښی ده او په ښوگیلا سونو کښی اوبه څکی له اوبو هغه خوند نشی اخستلی.
هو! ده دلارویو او شپنو تنده نه ده لیدلی.

په سره او ټکنده غرمه کښي ئی لونه دی کړی ځکه هغه تلوسه په ده کښی نشی پیدا کیدلی.
چاچی لوږه او تنده نه ده لیدلی هغه د خوږ و او او بو پوره خوند هم نه دی لیدلی او د ژوند په کیف نه دی پوه شوی.

نوی نسل

له ځمکی نه بخار پورته شو.
له بخار نه وریغ پیدا شوه.
له وریغی باران ووریده.
له بارانه د پسرلی گلو نه پیدا شوه.
له گلو نه خوشبوئی پیدا شوه.
وگوری مور او پلار او ځوی څومره فرق لری؟
هغه تفاوت چه د باران او گلو نو یا د ځمکی او بوټو ترمینځ وینی دیوه او بل نسل تفاوت همد غومره دی.
که اولادونه میندو غوندي وای له غرونو څخه به لعلونه نه پیدا کیده.
له دریابونو څخه به مرغلی نه راوتلی.
له آبشارنه به برینبنا نه راتله.
دړندو اولادونه به پانده و.
له کڼونه به کانه زیږیدل.
اوس پوه شوی! چه نوی نسل اوزور نسل یورنگه نه وی.
که څوک خپل ځلمی زوی ته زړه بوچی په نکاح اخلی یا خپله پیغله لور اتیا کلن بوچی ته ورکوی ښه نه کوی.
زړه تربیه او نوی نسل همد غسی وگڼی.

لوی او وړوکی

په شفتالو کښی زړی دی په زړی کښی د شفتالو ونه ولاړه ده.
د غنمو په وړو کښی دانی شته په دانو کښی همد غسی وړی شته.
په چرگه کښی هگی ده په هگی کښی چرگه ده.
دغه یوه دانه پندانه چه گوری تیل او پلته دواړه لری او په حقیقت کښی بله ډیوه ده مگر ستا سترگی دغه رڼانه وینی.

ته خبر نه ئی چه په یوه دانه او په یوه څاڅکی کښی عالمونه پراته دی.
 ته پخپله هم د غنم په دانه کښی ویده وی بیا دی په یوه څاڅکی ابو کښی لامبو وهله نن په لویه بیړی کښی ناست یی
 او په لویو دریاوونو کښی گرځی.
 څه شی چی ته وړوکی گڼی هغه هم لوی دی یا هغه چه تاته لوی ښکاری هغه هم کوچنی او وړوکی دی.
 ته ونه لویه گڼی هغه په یوه زړی کی ده.
 تاته زړی وړوکی معلوم بیړی په هغه کښی غټه ونه ځای شویده.
 دغه غټه هندوانه چه گوری کال ته نه پاته کیږی او عمر یی ډیر لنډ دی.
 دغه دهنډوانی کوچنی زړی تاته هر کال تازه هندوانی درکوی.
 د زړی قیمت له هندوانی نه لږ نه دی.
 که زړی ورک شو هندوانه ور کیږی.
 نوراشه! هیڅ شی وړوکی او کوچنی مه گڼه ځکه چه دلته غټ او کوچنی لوی او وړوکی نشته، ټول برابر دی، یوازی
 خدای لوی دی اوبس.
 دن ورځی دیمو کراسی له همدغسی ژوری کتنی څخه پیدا شوه او د ډیر دقت نتیجه ده.

د شاعر تحفه

زه چه ور غلم هغه په کوټنی کښی ناست و سړی په گریوانه کښی ښکته کړی و فکری عبادت یی کاوه.
 کله چه هغه سر را پورته کړ او په مایی نظر و لویده ما خپله تحفه یوه ډیرانگ پوستکی او یو غزنیچی پوستین دهغه
 په مخ کښی کیښود.
 هغه وویل: دا یو د ظالم پوتکی دی ځکه له پښولاندی لویږی د ابل دضعیفانو له پوستکی نه جوړ دی او په غاړه پوری
 تعلق نیسی.
 د شاعر تحفه باید همدغسی وی او همدغسی معنی ولری.
 دی باید دادوه منظری همدغه رازوښی او خلق په دغه رمزښه پوه کړی.
 په دغو خبروزه له خوبه راوینس شوم او په خوب کښی دخپل خوب به تعبیر پوهیدلی وم.

خدمتگار

هلته یوړوندی لاری روان و هغه په سمه لاره برابر کړی مگر روند پوه نسو چه زما رهبر څوک دی.
 یو بل به خواره خوب ویده و، په خوا کښی یی یوه ملگری سر را اوچت کړ هغه یی په بیړه وواژه او ویده هماغسی
 ناخبره پاتی شو.

د شپې په مسجد کښې ناروغه مسافر زگيروي کول هغه يې په خدمت کښې شپه سبا کړه، مسافر سبا وون خواته مړشو او خپل زړه سواندي خدمتگاريې ونه پيژانده. هغه په لار روان و يوه ماشوم نه يې يوموتې ميوه ورکړه يوه تږې ته يې په بيد يا کښې اوبه ورکړې له يوه وږې سره يې خپله ډوډې نيمه کړه مگر يوه هم ونه پيژانده چه دی څوک دی. له دی لوی لاری نه هغه ډيراغزی او کاني لری کړه مگر څوک چه سبا پدی لاره راغی دهغه له خدمت څخه نه خبر يږی او هغه نه پيژنی. په رښتيا چه مونږ خپل خدمتگاران نه پيژنو او با داران ډير ښه پيژنو.

عقل

ډير لږ خلق دی چه کله کله يونيم کار د عقل په خوبه کوی. نور ټول کارونه دمینی او محبت دپاره، د حسد او عناد دپاره د حرس او هوس دپاره وی یا د کوم زور وړ په امر او نادانی په فرمان اجرا کيږی. سره له دی چه د عقل برخه په ژوندانه کښې ډيره لږه ده بيا هم هر څوک د عقل ستاينه کوی او د عقل د ښمن هم عقل ښه گڼی او بی عقلی نه خوبوی. ښايی چه عقل په همدغه سبب د هر چا خوبښ وی چه د چا په کار کښې کار نه لری او د زور وړ خوی په کښې نشته. عقل زموږ تابع دی او زموږ زړه ته گوری هغسی مشوری را کوی ځکه یې ستایو او صفت یې کوو. که عقل په مونږ باندی حاکم وای او اقتدار یې درلودی مونږ به ترینه ډير سر ټکاوه او بد به مو گانه ځکه چه تراوسه مونږ له يوه حاکم نه هم زړه کښې ډير خوبښ نه یو او ډير ښه حاکم هم ډير خلق له ځانه خوابدی کړیدی. په رښتيا چه عقل غوندي بی ضرره شی نشته. عقل هر کله زموږ خیر او گټه را ښیې او عقل د همدغه شی نوم دی. که مونږ د عقل یوه خبره هم ونه منو بيا هم عقل رانه نه ځی او بد راسره نه کوی. که مونږ په ناکاره کار پسې په بده لاره روان شو عقل راسره ملگری دی او څومره چه کیدی شی له خطر نه موساتی. ډيري غلاگانی د عقل په مرسته کيږی که څه هم غلا ته په ښه نظر نه گوری او غلا یې نه ده خوبه. هغه شیطانی چلونه چه انسان کشف کړیدی او شیطان هم ورته حیران دی د ساده گانو او احمقانو کار نه دی. فریب او ټگي سره له دی چه سم اصحیح عقل ورته بد گوری بيا هم د هونښیاری بد عمله او لاددی او د بد سپری له عقل دغه راز بد اولاد پیدا کيږی. همدغسی عقل یوه غله ته هم د تښتی لاره ښیې هم یې ماږه کاله ته بیایې او که حاکم و نیوه د ځان د خلاصولو چلونه هم ور ښیې. که سپری هر څومره گنهگار و، عقل ورته د نجات لاره لټوی او له همدردی نه لاس نه اخلی په رښتيا چه دومره مهربانه ملگری بل نشته. هغه وخت چه څوک عقل له ځانه شپي او په عقل هجوم وروپی باده او پيال له دی په لاس ورکوی او دمخه ورته لا یو داسی ځای پیدا کاندی چه ډير سوانشی او محتسب یې گریوان ته لاس وانچوی.

د عقل خوی او خصلت په هیچا کښې نشته، په زړه کښې حسد او عناد نلری لکه ماشوم مرور کيږی نه ظلم او ناروایی نه ده خوښه مگر له ظالم سره دښمنی هم نه کوی. فسق او فجور ورته بد معلومیږی خود زاهد په شان له فاسق او فاجر نه نه تنستی. هرچاته د خیر خواه په نظرگوری او د انسان په مجبوریت ډیر ښه خبردی. عقل په دی خبره ډیر زور اچولی دی چه انسان پخپلو کړو کښې پوره آزادی او اختیار نلری او د مجبوریت جنبه یی ډیره غالبه ده. هو! عقل دا غواړی چه انسان له ضعف او ناتوانی نه یو داسی قوی دلیل جوړ کړی چه دهغه بل جهان ملامتی نه یی هم خلاص کاندی. عقل پدی پوهیږی چه انسان د خپلو غرایزو او احساساتو تابع دی او منطق هرکله د خپلو اغراضو د پاره استعمالوی. د انسان له منطقی تعریف څخه هم دا معلومیږی چه دی اول حیوان او بیاعاقل دی، یعنی دده نطق او عقل د حیوانیت تابع دی او حیوانی غرایز پکښې د اولیت حق لری. د ایو منلی حقیقت دی چه عقل زموږ تابع دی موږ د عقل تابع نه یو، عقل زموږ د پاره پیدا شوی موږ د عقل د پاره نه یو پیدا. که موږ په عقل باندي د لیونویا د ماشومانو کارکوو، کوی یی اوزموږ له امر نه غاړه نه غړوی. که موږ غلیمان شوز موږ عقلونه بوله بل سره دښمنی کوی او په جگړه اخته کیږی. ښه عقل هماغه دی چه دښمنی او محبت په غیر کښې وده وکړی او دښو عواطفو او احساساتو په لمن کښې وروزل شی. عقل دا خلاقو تابع دی، که اخلاق ښه و، عقل هم ښه کیږی که اخلاق بد و، عقل هم په بده لار روانیږی او بده لاره ښی.

پوهه او هونښاری

زه چه وړو کی وم اگر که اوس هم لوی نه یم له هرچانه به می اوریدل: فلانی بی عقله دی به څه نه پوهیږی، د عقل په پوله هم نه دی تیر شوی او د د و خروار بشی نشی بیلولی مگر یو یو به چیری ته داسی هم پیدا گیده چه خلقوبه ورته پوه او هونښاری ویلی زه همدغه وخت پدی خبره پوه شوم پوهان او هونښاران په دنیا کښې ډیر لږ دی او ناپوهان ډیر زیات دی. کله چه زه په سبق کښینا ستم ماته یی وویل: سبق و وایه چه پوه او هونښاری سړی درنه جوړ شی. دا خبره په ما باندي ښه ولگیده او پوه شوم چه پوهه او هونښاری می خوښه ده. هغه وخت زه هونښاران و مگر هونښاری می ښه گڼله او ناپوهی راته بده ښکاریده نه پوهیږم چه دغه تمیز ماله کومه کړی و، او یو بی عقل څنگه پوهیدی شی چه عقل ښه دی او بی عقلی ښه نه ده، خو اوس پوه شوم چه ماشومانو ته که څوک هر څه هر رنگه وښی هماغسی یی گڼی اوله ځانه څه فکر نشی کولی. ماشومان لاپریږده چه ډیر ورو خاوندان هم دغه شان دی اولوی لوی سړی دیوه او بل په خبرو تیراوی. ما هغه وخت د ملا صاحب سوکانوته دهمدی دپاره سرونیوه چه پوه او هونښاری شم.

هو! پوهی او هوښیاری ځای سراو دماغ و، مگر پوهه د ملا صاحب په لاس کښی وه اوله هر چا سره نه وه. ماته هوښیاری ځکه ښه ښکاریده چه ډیره لږه وه اوله لږو خلقو سره وه. هرڅه چه لږوی قیمت یی ډیروی او خلق یی ارماند کوی هرڅوک هغه څه غواړی چه نه یی لری. که زه پوه او هوښیاری په پوهی او هوښیاری پسې به نه گزیدم. ډیر خلق ډیرو شیانوته دناپوهی په سبب هڅه کوی او ډیر کارونه له ناپوهی ولاړیږی. زه هم نه پوهیدم چه پوهه می غوښتله. هرڅه چه و، او هرڅنگه چه و، ما په لیک اولوست کښی دانایی لټوله او سبق می وایه چه یوه ورځ می درحمان بابا په کتاب کښی ولوستل: -د دنیا په احمقانوده ودانه- دانانه کاپه دنیا باندی غرض. مگر چه شاوخوا می ښه وکتل په رښتیا چه دکلی خان به ټوله ورځ په ډیره کښی بیخ سیوری ته پروت و، او هیڅ به یی نه کول، دهقانانو او مزدورانو به په سره غرمه کښی یوی، لویونه او غوښلونه کول، زحمت او خواری به ددوی وه گټه به دخان کورته راتله. زه دغه وخت د عقل او هوښیاری په کرامت او برکت نور هم پوه شوم او باور می راغی چه زمونږ په کلی کښی یوازی خان صاحب هوښیاری چه هیڅ نه کوی او نور ټول بی عقله او ناپوهه دی چه د دنیا کارونه کوی دده دپوهی او هوښیاری یوبل دلیل هم له ماسره و. هغه دا چه دی به په ژمی پیتاوی ته کښیناسته او په اوږی کښی بیخ سیوری ته. هغه نوره به په سره اوږی کښی سره لمرته ولاړ، او کار به یی کاوه. ما به په جومات کښی په زوره زوره ویل. د دنیا په احمقانوده ودانه- دانانه کاپه دنیا باندی غرض. خو هغوی پدی خبره نه پوهیدل او زما چیغی عبث وی. ډیره موده وروسته زه له کلی کوره راووتم ښار ته راغلم په دفتر کښی میرزا شوم دمیرزایانوله څنگه کښیناستم په چپر وسانوبه می حکمونه کول او په هر کار پسې به می لیرل. دلته هم هماغه قانون جاری و، او دررحمان بابا خبره را ته دکانی کرښه ښکاره شوه. چپر اسیان به ټوله ورځ په سره ژمی او په اوږو کښی دایره په دایره گزیدل مکتوبونه به یی رسول مونږ به په توده کوټه کښی ناست و او مکتوبونه به مولیکل. زمونږ مدیر صاحب به نورڅه نه کول یوازی دسخط به یی کاوه یعنی زمونږ کار به دده په نامه ختمیده. که ددسخط پیڅای مهر لگول رواج وای دا کار به هم کاتبانو کړی و، مگر نه پوهیږم چه مدیران ولی مهرونه نه جوړوی. که یو کاتب خپل کار دمدیر په نامه ختم کړی او دی پخپله دهغه مهرد مکتوب په آخر کښی ولگوی دا کار اخلاقاً ښه دی ځکه چه دایشار او فداکاری معنی لری، که څوک پردی کار پخپل نامه ختموی ښه نه معلومیږی. له چپر اسیانونه زمونږ کار لږ او آسانه و، اوله مونږ نه دمدیر صاحب کار سپک و، ریس صاحب چه عقل عالم وهغه بیخی کار نه کاوه او کله کله به دیوه ساعت له مخی ریاست ته راغی، ځینی ورځی خوبه یی خپل مبارک نوم هم په کوم مکتوب یا دحاضری په کتاب کښی نه لیکه چه دکارنحوست دده په نامه پریننووزی او هوښیاری ته زیان ونه رسیږی. زمونږ مکتوبونه ځینی داسی و، چه چپر اسی مکتوبونه نشوولی ځکه چه دادب نقاضا دانه وه چه یو خوار چپر اسی په خواره جامه کښی دیوه لوی سړی په حضور کښی ودریږی که څه هم دخدای حضور ته په لمانځه دریږی.

هو! د دربار په آد ابو هرڅوک نه پوهیږي او درباري پوهه له هر چا سره نشته هلته موقع شناسی له هر کار نه زیات قیمت لری او دنزاکت مراعات ډیر په کاردی.

په رمزاو اشاره پوهیدل، مزاج پیژندل، د بل په خوبه خبری کول، د بل په نظر هرڅه لیدل ډیر لیاقت او مهارت غواړی. هرڅوک نشی کولی چه له ځانه به هیڅ فکر او هیڅ عقیده نلری مگر د بل هر فکر او هره نظریه به دارسطو په منطق ثابتوی.

پخپلو او ورو باندی هرڅوک د بل پیتی وړلی شی مگر له زړه نه دنورویا بو جوړول آسانه کارندی. تاسی درباریانو ته په عادی نظر مه گوری دومره باریک بین خلق بل چیرته نشته، ددوی ډیر لږ کار د پوهی او هوښیاری له برکته دنوروله ډیر ودرنو کارونونه دروند خیژی. ددوی مثقال او دنور خروا برابرنه دی که دنور و فعالیت دوی او گردونه آسمان ته ورسپړی او دوی محضی د چا د بوټو نوگرد پاک کړی ددوی دکار قیمت زیات دی اوله هغوی نه بی تنخوا ډبله ده. دوی په جنگونو او جگړو کښی د سربازی میدان ته نه حاضریری. په فابریکو او کارخانو کښی کارونه نه کوی، لوړی ژوری نه اواری، معدنونه نه سوری کوی مگر گټه یی له نورونه زیاته ده او په لوړ مقام کښی ځای لری. ددوی کار دومره باریک دی چه هر چاته نه معلومیږی مگر لیاقت یی معلوم دی او په هوښیاری کښی یی شک او شبهه نشته.

څومره چه پوهه او هوښیاری زیاتیری هغومره فعالیت او دکار ستومانی کمیږی نه گوری چه ماشومان له لویو او درنو خلقو نه ډیر حرکت کوی د اباشی ولاړوی او مزدوران تیری چلوی. مشران له ځایه نه بنوری او کشران په مخکشی مندی وهی که لرنه گوری ها دخپل لاس ساعت ته وگوری ثانیه گرد چه وړوکی دی څومره ژر ژر گززی دقیقه گرد چه لوی دی ورو روان دی، کوچنی موټر ډیر گړندی ځی اولویه لاری هغسی نشی تللی. اوس پوه شوی چه لویوالی او دروندوالی همدارنگه عقل او پوهه فعالیت کمی او مندی را مندی دبی عقلو کاردی. هوښیاران کارنه کوی فکر کوی او چرت وهی ناپوهان جبل وهی او غرونه سوری کوی. د دنیا آبادی او ودانی په کار او فعالیت پوری تعلق لری او عقل یا هوښیاری سپری ستومانی او زحمت ته نه ورکوی. یو میرزا هیڅکله پخپل کار کښی دیوه جوالی غوندی نه دی سترپی شوی (عقل نیست جان در عذاب است) همدغه معنی لری او رحمان بابا د همدی لامله وایی چه دنیا په احمقانوو ودانه ده او دانا د دنیا په کارڅه غرض نلری. تاسی له هوښیارانو او پوهانو ډیر کار مه غواړی دوی پریردی چه فکر وکړی اوبی کاره به زیاره گټه خپل کاله ته راوړی.

هوښیاری او پوهه همدغه ده چه کار یی لږ او گټه یی ډیره وی یا په بل عبارت هیڅ نه کوی او هرڅه دده وی. دنوروله زیار او کارڅخه گټه اخستل، بل غولول او ځانته گټه اړول پوهه او هوښیاری ده. دادپوهی او هوښیاری برکت دی چه ډیر لږ خلق یعنی هغه چه دن ورځی په اصطلاح په اقلیت کښی دی اولږه کی ورته ویل کیږی د ډیر و خلقوله سترتیا او ستومانی نه ډیره زیاته استفاده کوی. که تاسی د هروطن دنناز او نعمت خاوندان او شتمن وگوری دوی ډیر لږ دی مگر ډیر زیات خلق ددوی دگټی دپاره استعمالیری یعنی ددوی سمسورین دنوروپه خولو وده کوی او ددوی راحت دنورود زحمت نتیجه ده.

داده هغه پوهه او هونبنياری چه ما په ليک اولوست کښی لټوله اوزه بی له کاره وايستم. هو! پوهه او هونبنياری سړی له کاره باسی، د کار خلق نور دی پوهان او هونبنياران نه دی. دخیر خلق هماغه دی چه نوروته بی خیر سیري، پوهان او هونبنياران ځانته خیر سوي او خپل خیر لټوی. دهمدی لامله وایی چه دجنت اکثره خلق ساده گان دی او دنیا هم په ساده گانو او احمقانو ودانه ده.

احمق څوک دی؟

هغه چه د دنیا په سود اوزیان نه پوهیږی او دگتیی په ځای تاوان کوی خلق ورته احمق، بی عقل او ساده وایی. دا دری نومونه لکه دیوه سړی مختلف عکسونه چه په بیلو بیلو کمرو او مختلفو احوالو کښی بیلو عکاسانو اخستی وی په عین اتفاق کښی اختلاف هم لری او په یووالی کښی بی یوڅه بیلوالی معلومیږی. که څوک کوم بی عقل سړی سپکوی احمق ورته وایی او که بی ستایی نو ساده بی بولی. دوینا اوبیان سحر د الفاظو په همدغسی فریب کښی پټه دی. په کتابونو کښی راغلی دی چه پخوا به بی ټوقیانوته احمقان ویلی او ددربار احمقان به هماغه کسان و، چه پخپلو خبرو به بی خلق خندول او په مجلس کښی به بی خوشحالی پیدا کوله. د احمق او ساده یومثال ملا نصرالدین دی چه په ظرافت او مسخره توب هم شهرت لری. ددغه مرحوم د حماقت دلیل د خلقو په نزد دادی چه ده به په یوه روپی څلوردانی هگی و اخستلی هغه به بی و خوتولی په رنگ به بی سړی او شنی کړی بیا به بی دروپی پنځه دانی خرڅولی یعنی دگتیی په ځای به بی تاوان کاوی او خپل مال به بی ارزانه خرڅاوه.

اوس چه څوک له چانه څه شی ارزانه وغواړی هغه وایی څه ملا نصرالدین خونه یم. دا نوم اوس دومره عام شویدی چه که هر څوک یوشی گران واخلی او ارزانه بی خرڅ کړی خلق ورته ملا نصرالدین وایی.

مونږ په خوله وایو چه عقل بیل شی دی او د دنیا مال بیل شی دی، څوک به عقل لری مال به نلری، ځینو نورو سره به مال وی او عقل به نه وی، مگر په عملی ډول دهر چا عقل اوبی عقلی د دنیا گتیی اوزیان له مخی معلوموو او په حقیقت کښی گتیی ته عقل وایو او تاوان بی عقل یا حماقت بولو.

زمونږ په خیال او تصور کښی دا نشی راتلی چه ملا نصرالدین به دا کار ددی دپاره کاوه چه نرخ ارزانه کړی او خپل احسان په دغسی تجارت کښی پټ کړی چه خریداری په سخاوت هیڅ پوه نشی او کرامت حماقت وگڼل شی. که مونږ گمان نیک اوبنه وای ملا نصرالدین به مود خیر او فیض خاوند گانه او دهغه په عقل پوری به مونه خندل. هغه بل کال زمونږ په هیواد کښی قحطی او گرانی وه، یوه لوی سوداگر له هرات نه ډیره غله قندهارته راوړه او په خلقوی د بازار له نرخه ارزانه خرڅه کړه یعنی گتیه بی ونگره تاوان بی وگرډا کار هیچا دهغه په بی عقلی حل نکړ او په اخبارونو کښی بی ډیره ستاینه وشوه.

هغه ته چا ملا نصرالدین ونه ویلی بلکه دخیر او برکت خاوند بی وباله. یو وخت زه یوه شتمن سړی کره میلمه شوم، دهغه په کاله کښی هر څه پاخه شو، مگر سکرک بی نه درلود، دکاله خاوند څو غلمینی ډوډی خپلو همسایه گانوته ولیږلی او هماغومره سکرکان بی راوړه.

ما ته دا معلومه شوه چه دوی هره ورځ دغه راز تجارت کوی او پخپل کاله کښی جواری نه پخوی. دا سودا ماته د خوارانو او غریبانو د پاره سود مننه ښکاره شوه او مرحوم ملا نصرالدین را په یاد شو. زه دا جرت نشم کولی چه دغه راز ښه کار احمقانه وگنیم.

په کوم کاله کښی چه هرڅه ډیروی د غومره لږ. تاوان هیڅ تاثیر نلری. بډایان له دغسی تظاهرنه یو مخصوص خوند اخلی چه مونږ هغه نه دی څکلی که دغه راز کار یو خوار او غریب وکړی حماقت دی، مگر بډایانو د پاره صفت دی. عقل او پوهه خوارانو او فقیرانو ته دا اجازه نه ورکوی چه ډوډی په جواری باندی سرپه سرور کړی او خپل حماقت ښکاره کړی، مگر بډایان په دغسی کارونو ښه ښکاری او څوک ورته ملا نصرالدین نه وایی بلکه حاتم طایی بولی.

که خواران او غریبان له اسراف او تبذیرنه کار واخلی ډیره لویه ناپوهی او نادانی ده، مگر بډایان په اسراف او تبذیر د جود او کرم خاوندان گڼل کیږی.

دغه عقل چه د خوار او غریب رهبری کوی د بډایانو د پاره نه دی په کار. هو! عقل هغه امساده چه گوډ او ضعیف انسان ورته اړدی.

هغه چه د قوت او قدرت خاوند دی دغه د ضعیفانو وسله ورته نه ښایی.

د عقل عینکی د کمزوری نظربینایی زیاتوی او د تیز نظر خاوندان یی کله کله ډول او فیشن د پاره په سترگو کوی. که څوک عقل او هونسیاری لټوی د خوار او غریب په کور کښی دی ولټوی زورور او بډایان له دغه شی نه بی نیازه دی. تاسی یوه انسان یا یوه حیوان ته چه څه نه وینی ږوند ویلی شی مگر سیند او سیلاب ته ږوند ویل غلطه خبره ده که څه هم په نا اواره لاره روان وی او په سمه لاره نه درومی.

دا ځکه چه دغه پریزدل او جگیدل هغه ته څه زیان نه رسوی او بی سترگو هم ډیر گړندی تللی شی.

که مونږ د خپل هیواد په خلقو کښی فکر وکړو هغه کارونه چه ځینی زورور او بډایان یی کوی په عقل برابر نه دی که مونږ یی وکړو بد ښکارو او ضرر وینو ځکه مو عقل مخه نیسی مگر زورور او د قوت خاوندانو ته زیان او ضرر نه رسوی عقل یی هم مخه نه نیسی او دغه د غریبانو نا صح د هغوی حضور ته لاره نلری.

د زورور په مخکښی عقل گونگ وی او ډیر مزخرف معلومیږی هرڅه چه بی ضرورته وی او احتیاج ورته نه وی بد ښکاری او قیمت یی لږوی.

که چیری په انسان کښی ډیره نیمگړتیا او کمزوری نه وای او عقل ته یی احتیاج نه درلودای عقل او پوهی به د غومره قدر نه درلوده.

اوس پوه شوی! چه هر خوار او غریب سړی که ځان ته خپلی یا پنی لږ غوندي گرانی واخلی او دوه یا دری روپی پکښی وغولیری هر څوک ورته احمق وایی.

یو بډای که په زر ها وروپی یوه شپه په قمار کښی بایلی احمق نه دی، هغه چه دورځی د شلویا دیر شور وپوپه سگرتو اور لگوی یا د سینما او تیاتر په تشه ننداره پیسی ورکوی څوک ورته احمق نه وایی، مگر که یو مزدوریو ورځ کار ونکړی او وزگار وگړزی احمق دی ځکه چه بیگاته په کور کښی څه نلری او وږی پاته کیږی.

یو بډای په گړندی موټر کښی ډیر لری ځای ته په ښکار پیسی ځی په لاره کښی ډیر تیل مصرف شی، د موټر کمانی ماته شی او تیر هم بچ کاندی مگر د ښکار برابرې رانشی او پس له دوه دری شپونځه یا شپږدانی زرکی له ځان سره کالوته راوړی چه ژوند دغسی تفریح او پام غلطولو ته احتیاج لری او د شوق او ذوق د پاره مال تاوانول ناپوهی نه ده.

کله چه يو بډای يوه بنکلی نفيسه تابلو په ډيرو روپو واخلی يا ځینی انټیک اوزاره شيان دتش نوم لپاره په ډير لور قيمت رانیسی هغه بل چه يوزوړ قلمی کتاب چه ذوق او صنعت پکښی خرڅ شوی په گرانه بيه اخلی او دهماغه کتاب چاپی نسخی ډیری ارزانه لاس ته راځی ته ووايه چه دغه راز تاوانونه دڅه دپاره دی؟
 که غرض معنوی استفاده وی هماغه معنی په چاپی کتاب کښی هم شته معلومه شوه چه مال تاوانول دنامه او شهرت دپاره، دشوق او ذوق دپاره، دهوا او هوس دپاره حماقت نه دی صفت دی او ستاینه یی کیږی مگر پدی شرط چه سړی خوار او فقیر نه وی بډای وی او ډیری پیسی ولری.
 اوس خوبه پوهیدلی یاست چه احمق څوک دی او مونږ چاته احمق وایو؟

نوی درس

چیرته می دچاپه کوم کتاب کښی ولوستل استاذ خپل شاگرد ته دا درس ورکاوه:
 له خدايه ډیر خوښ اوسه! چه ته یی بی هنره پیدا کړی او تاته یی هغه استعداد درنکړ چه یوه ورځ د خلقو دپاره لویه بلا درنه جوړه شی ته پدی پوه شه چه خدای ته هماغه څوک ډیر نږدی دی چه له ذوق او هنرنه ډیر لری وی.
 هغه تند او تیز فکر چه زما په برخه رسیدلی دی ماته په دنیا او آخرت کښی زیان رسوی، اوزما اسایش خرابوی.
 ډیر فکر کول ډیر بد مرض دی چه په څو تنو پری اختصاص لری که دا مرض خپریدلی ډیر ژربه یی دبشر نسل تباہ کړی و.

زه پدی ښه پوه یم چه په ژور فکر او عقل کښی دروغ تباہی ده.

ژور فکر د بشر دپاره طبیعی، کارنه دی.

همدغه شی دی چه په سړی کښی د عمل اقدام وژنی.

هیڅوک هیڅ کارنشی کولی ترڅو چه څه قدر تنگ نظره اولنډ فکره نه وی تفکر د انسان دپاره ډیره لویه بدبختی ده.
 هغه چه لږ فکر کوی یا هیڅ فکر نه کوی په دواړو جهانو کښی کامیاب دی. مگر د ډیر فکر او عقل خاوندان هر چیرته او هر کله له جسمی او روحی هلاکت سره مخامخ دی.

په رښتیا چه فکر او عقل کښی ډیر خباثت پت دی.

پوهه او فلسفه په حقیقت کښی په ذهن باندی د شیطان استیلاء ده.

بشر په اصل کښی یو احمق حیوان دی او دده معنوی ترقی دده د فکری اضطراب دپوچو آثار نوم دی.

هغه څوک چه د نبوغ او قریحی خاوند دی د معاشرت په درد نه خوری او د معاملی خاوند نه دی.

زه د فکر آزادی له هرڅه نه پورته گڼم، هر څوک له ځانه خوابدی کوم مگر خپل ځان او خپل وجدان خوشحاله ساتم.

دری کاله

یو کال موسم ډیر ښه راغی، بارانونه وخت په وخت پخپله موقع وشوه چه نه له ضرورنه زیات و، اونه کم.

د زميندارو فصلونو ته هيڅ زيان ونه رسیده او للمه ډيره ښه راغله دهقانان ډير خوشحاله و چه فصلونه ډير ښه دي او کال ډير ښه راغلی دی. کله چه درمندونه تيار شوه خلق په رښتيا دغلي په چلو لوستري شوه او په کورونو کښي دغلي ځای نه و. په دغه کال په ملک ارزاني راغله او دغسي ارزاني چا په خوب کښي هم نه وه ليدلی. دغلي خريدار لکه دانخر گل چا په سترگونه لیده زميندارو به تيل او مالگه په عنمو اخسته، جنس به په جنس بدلیده د زميندارو په کور کښي مړي نه و، ويري و، دوی د پاک خدای په دغی مهرباني خوشحاله نه وو او د شکر په ځای به يي شکايت کاوه، همدغه ناشکري وه چه بل کال هغسي رانغی او غله بيخي ورکه شوه، ځينو به ويل چه تخم هم په لاس رانغی او خروار په چارک ولگیده.

په دغه کال په وطن باندي قحطی او گرانی راغله، هر څوک به په غلي پسي لالهانده او سرگردانه گرزیده او د چا په کور کښي دمړک لکی نه سپيره کیده. زمينداران بيا خپه و او ډير افسوسونه يي کول چه گرانی او قيمتي ددی کال وای او غله دپروسې کال، مگر دا اجتماع محاله وه او دغه کال هم په افسوس او ارماند تير شو.

دریم کال له دواړو کلونو نه مخالف راغی یعنی دځينو زميندارو غله ډيره زیاته وه او دځينو کښت ته زيان او آيت ورسیده ځکه نرخونه جگ شوه مگر قحطی نه وه، د چا غله چه ډيره وه او په گران نرخ يي وپلورله هغه له ډيري خوشحالی په جامو کښي نه ځایده او چا چه د خرڅون دپاره غله نه درلوده په کاله يي دغم کانی وریدل. زه دغه وخت په دی پوه شوم چه مونږ ټول نشو خوشحالیدلی او په داسی حال کښي واقع يو، چه که يو خوشحالیري هغه بل به خپه کیري، یعنی دځينو خوشحالی دځينو نورو د خفگان نوم دی دهمدی لامله وایي چه يو مړنشی بل نه مړیږي.

د دنیا په بازار کښي داسی سودا نشته چه پلورنکی او پیروونکی دواړه گټه وکړي یعنی يو خپل مال گران خرڅ کړي او هغه بل يي ارزانه واخلی په کومه سودا کښي چه سود او زيان نه وي او خريدار يا خرڅوونکی يوهم ونه غولیري يوهم نشي خوشحالیدلی، که يو سپری خپل سل گون لوټ په شلو پنځه گونو بدل کړي په دغه تجارت کښي خوشحالی او خبگان نشته ځکه چه سود او زيان پکښي نشته که يو په حساب کښي و غولیري دی به خپه شی او هغه بل به خوشحالی پیدا شی او س پوه شو چه مونږ په څه خوشحالیري او په څه خپه کیرو؟ که ښه فکر وکړو آیا دیوه گټه دبل دتاوان نوم نه دی؟ زما يو ملگری دومره شته او جايداد لری چه جامه او ډوډی ډيره ښه وررسيږي کورلری ځمکه لری باغ لری لنگه غوا ورته ولاړه ده مو تر شته او دهیچا پوروی نه دی په بانک کښي يي هم پیسی پرتي دی او له هری خوا بیغمه معلومیري مگر يو بل سپری له ده نه هر څه ډیر لری او ځمکی باغونه کورونه نغدی پیسی يي له ده نه زیاتي دی، خپه دی چه زه ولي دغه بل قدرته جايداد نلرم دا بل خوشحاله دی چه له هغه نه ني جايداد ډیر دی.

زمونږ اکثر غمونه همدغه رازدی چه دیوه بل سپری له خوشحالی پیدا شويدي او ډيري خوشحالی هم شته چه دنورو له خبگانه پیدا کیري.

دغه يو چه په زړه جونگره کښي اوسې دغه بل چه په لوړه مانی کښي استوکنه لری. دهغه جونگره وینی ځکه خوشحاله دی هغه دده قصر وینی ځکه خپه دی که چیري مونږ ټول په جونگره کښي او سیدلی يا ټول په لوړو مانیو کښي وای نه به جونگره دغم کوډی وه نه به لوړه مانی د خوشحالی ځای و.

که حقيقت ته ځير شو ، يو کوډ پدي نه دی خپه چه ولی کوډ دی بلکه پدی غمجن دی چه ولی نوره غوندي نه دی . هغه چه په آس باندي سپور دی او نوري په مخکيني منډي وهی د آس په سپرلی دومره نه دی خوښ لکه چه دنورو له پلي توب خخه خوند اخلی .

داوه زما ددرو کالو مطالعه چه ته يي په لساعت کښی مطالعه کوی دغه لږه پوهه چه ته ورته په سرسری نظرگوري او ستاپه نظر کښی ډيره سادگی لری زما دپاره ډير عميقه فلسفه ده زه په ډيره موده کښی دغه حقيقت ته رسيدلی يم . ته به په گړندی گاډی کښی يوه ځای ته ډير ژر يي تکليفه ورسپری مگر هغه څه چه په لاره کښی يو پلي وینی ته يی پوره نشي ليدای ستا نظريه دغه لاره ډير ژر عبور کوی او کندي کپري داخوا هغه خوانه گوری . ستاسير ډير گړندی دی او په دغومره سرعت کښی دقت او نعمت نه ځایری .

قوی او ضعیف

ددنيا دود او دستور خودادی چه زور ور په کمزوری وهی اوضعیف به دقوی له لاسه په عذاب وی ، مگر په کورونو کښی دمینی او محبت تقاضابل رازده . هلته يو کوچنی ماشوم خپل مشرور ور په څپيره وهی او هغه ورته خاندی یعنی له ټولونه کمزوری په ټولوزور ور دی . ماته دغه کورنی دود او دستور ډير ښه ښکاری اوله خدایه غواړم چه دارواج عام شی . پدی پوهیږم چه په هر کاله کښی همدغه حال دی او په هره کورنی کښی کوچنیان په لویانو زور ور او زړه ور دی . دکبر او ترسا په کاله کښی هم کوچنیانو زور چلیږی او جور دناجور په مخکښی منډی وهی مگر چه له کورونونه دباندی وگورونویا قوی په ضعیف مسلط دی . ددنيا طبعی قانون همدغه دی چه غټان اولویان به په وړو اوبیوزلوسوک او څپيره پورته کوی اود قوت خاوند به هیڅ تحمل او حوصله نلری . ددغه ظالمانه قانون دما تولودپاره چه پاک خدای څه شی پیدا کړه هغه مینه او عاطفه ده . دمینی او محبت په نړی کښی ضعیف او کوچنی دلوی اوقوی له څپير ولاندی ندی ، بلکه کوچنیان په لویانو حکومت کوی اود وړو پادشاهی ده . مونږ ښځه عاجزه بولو ، مگر مینی او محبت ډير زور ور او پیاوړی ددوی دخوښی اورضاتابع کړیدی . څنگه چه په زړه زما نه کښی دیوان دښاپیریو تابع وو اوس هم دقوت اوقدرت خاوندان ددغه ضعیف اولطیف جنس په مقابل کښی ډير ضعیف معلومیری . که عشق او مینه په مینځکی نه وی نوددیو اوبناپیری زور هیڅکله برابرندی . اویوماشوم هیڅ وخت دسپین ډيرو په ډیره لوبی نشی کولای اونه دمشرانوپه اوبوسپريدلی شی . یوه ورځ یوه ماشوم یوغټ سپری له لمنی ټینگنی نیولی و ، او کاله ته يی په زوره بیوه هغه خپله لمن دده له لاسه خلاصه نکړی شوه که څه هم دده زور اودهغه زور برابر نه و ، دماشوم مینی او محبت دماشوم په پنجو کښی دغه قوت ایښی وچه یولوی سپری يی په ځان پسې را ښکوده او هغه هم ځان نشو خلاصولی . که زما فکر صحیح وی اوقوت اوقدرت هماغه دپخوا زمانی دیودی ، اومینه هماغه ښاپیری ده چه دیوان يی له فرمان لاندی و .

که دمینی او عاطفی ماشوم دهرڅنگه لوی سپی گریوان ته لاس واچوی یا یی لمن ټینګه ونیسی څوک ترینه ځان نشی خلاصولی ځکه چه دا قوت په ټولو قوتونو زورور دی.

زه مینه او عاطفه د زور او قوت په مقابل کښی ځکه ما شومان بولم چه زور او قوت ډیر پخوا پیدا شویدی او انسانی عاطفه انسانی رحم او شفقت وروسته پیدا شوه یعنی هماغه شان چه فرعون له موسی نه دمخه دنیا ته راغی حیوانی غرایز هم له انسانی عواطفونه ډیر پخوانی دی او دمخه په لحاظ عواطفونه کوچنیان ویلی شو، مگر کوچنیانو ته پاک خدای هغه قوت ورکړیدی چه فرعونان ترینه په خوب کښی هم ویره او بد بد خوبونه وینی. که څوک په دنیا کښی د صلح او سلام غوښتونکی وی او غواړی چه دناروا او ظلم مخه ونیسی نویوه داسی اختراع په کارده چه د عشق او مینی له عنصر نه پکښی کار واخستل شی.

دا اختراع د دماغ کارنه دی د زړه کاردی او د زړه توجه ته ضرورت لری.

پدی باب کښی ساینس او تخنیک ته رجوع نه ده په کاردا افتخار که هر وخت دنیا ته حاصلیږی نو د شعرا و ادب په لمن کښی به وی او د زړو نو په مملکت کښی به پیدا شی.

ښه گټه

قصایې پریږدی. له میرو او پسو نونه بل شان گټه واخلي!

دوریو له پوستکونه پوستینونه مه جوړوی له وړیو نه یی ښه توکی جوړکړی.

که تاسی وړین کالی واغونډی، پوستین ته څه حاجت نشته.

هغه وخت چه انسان نه پوهیده دمیرو او وزو پوستکی یی اغوستل، کله چه انسانیت ترقی وکړه او شپون درمی خاوند شو بشمینی پوښی رواج شوه او د زاهد خرکه له وړیو جوړه شوه.

دمیرو او پسو نوله غوښونه د غرو لیوان او پړانگان استفاده کوی او شپانه ترینه یوازی پی او وړی اخلی.

د وحشی او مدنی انسان فرق همدغه دی چه هغه دونی بناخ راماتوی او میوه یی خوری، دی ترینه یوازی میوه ټولوی او ونی ته زیان نه رسوی.

دا گټه ښه گټه ده دانسان گټه باید همدغه رازوی.

دگټی ښه او سمه لاره پیژندل دانسان کاردی، گټه په کار او زیار کیرې اوی کاره گټه ښه نه ده.

هغه کسان چه دنورو په تیار و درمند و د اړی غورځوی او دگټی دپاره یی لنډه لار غوره کړیده لاسونه او پښی یی د ترلودی.

تاسی کوښښ وکړی چه گټه له لری ځایه راوړی او د کار برخه پکښی زیاته وی.

هغه چه دکلی په دکان کښی سودا کوی او هغه چه له لری ښاره سودا راوړی په متاع او بها کښی یی ډیر فرق موجود وی.

تاسی پخپلو بانو او بازانو د همسایه گانو چرگوری مه نیسی! دهوا مرغان او د غرونو زړکی او سیسی ونیسی.

له نژدی ډنډو نو څخه ناپاکی اوبه مه راوړی لږ لری لارشی له هغه سیند یا له هغی چینی نه رښی او پاکی اوبه راوړی چه رنگ او خونډی ډیر ښه دی.

دا ښه گټه نه ده چه یوه روپی په درورو پو وړکړی او خوشی په خوشی دگټی خاوندان شی.

گټه بايد په غير مستقيم ډول وي او کار پکښې د پردخول ولري. په مستقيم ډول هيڅوک څره او پارو د غلي په کندوانو کښې نه اچوي مگر هغه غله چه له همدغه ناپاک جنس څخه د کار په وسيله پيدا کيږي پا که او حلاله ده. لنډه دا چه بي کاره گټه که په غلاوي که په سوال وي که په زوروي انسان ته نه بنايي او هغه گټه چه په کار او زيار پيدا کيږي ډيره ښه گټه ده. نوراشي! چه کار وکړو او هرڅه په کار پيدا کړو. ښه کار او ښه عمل دخداي (ج) په دربار کښې ډير قدر لري او په مثقالونو خرڅيږي.

داختر په ورځ

داختر په ورځ ځينو کورونو ته ولاړم چه د ښايست او ښکلا پکښې هيڅ نيمگړتيا نه وه اوله ډيري خيالوري ناوي نه يي هم ډول او سنگار زيات معلوميد. د کور په نقشه او هندسي شکل کښې د جمال مظاهر له ورايه معلوم و، رنگ آميزي په ذوق او سليقه برابره وه. د کور پردي ډيري ښکلي وي. قاليني ميزونه، چوکی او هرڅه ډير نفيس او ښکلي معلوميد. راز راز ميوې په بلوري لوبڼو کښې ايښي وي او بي له اشتها نه د بل شي نيستي نه وه. د ثروت او غنا ټولي کرشمې موجودې وي. عيش او نعمت لکه د سيد محمود پاچا لټان له دغه کاله څخه نه وتل. که د دنيا جنت ورته وو ايم څه ډيره مبالغه به نه وي مگر د و مره فرق و، چه ډيرو غټو گنهگارو ته يي وربيره و او ساده مسلمانان نشو ورتلي. هلته ماته د افکر پيدا شو چه مونږ ولي هغو کورونو ته نه ورځو چه دغه راز شيان پکښې نشته او يوازي همدردی او انساني عاطفه سړي ورولي کله چه له دغه کاله په خيبر او و تم نو فکر مي کاوه چه چاته ورشم او څوک ووينم؟ پدي کښې يو فقير وطن دوست سترگو ته ودریده چه نس يي وري مگر سترگی يي ډيري مړي وي، په کور کښې يي هيڅ نه و، مگر په زړه کښې يي دوطن مينه او د خدمت آرزو ډيره زياته وه. زه چه دهغه دروازي ته ورسيدم پنځه تنه نور هم به په دروازه کښې وه دريدل د کور خاوند د دروازي په ټکولو راوت اوله مونږ سره يي په ډيره مينه روغې وکړ، دهغه له وضع دا معلوميد چه له مونږ سره پخپل کور کښې کښينا ستوته نه دی جوړ او غواړي چه خبره په ولاړو پښو خلاصه شي مگر زموږ زړه غوښتل چه څه شيبه ورسره کښينا او دده له حاله ځان ښه خبر کړو، هغه له ناکامه مونږ پخپل کاله ته بوتلود کاله په مخکښي يوزړه چوکی او يوزوړ شکيدلي کت پروت و، چه خاص دمیلمنود پاره و، او بي له مليمه څخه يي ديوه پوزي تحمل هم نه درلود مونږ دوه دري تنه دکټ په بازوگانو کښينا ستواو نور په خاورو کښينا ستل څو دقيقی چه تيري شوی هغه مونږ رخصت کړو او نور يي ونه غوښتل چه خپل اشنايان په سپيره ډاگ کښينوي. پدي کاله کښې داختر ورځ لکه دروژي ورځ داسي وه او په تمامه معنی ديوه غريب سړي کورو.

دده درويشانه ژوند او صبر و قناعت ماته ډير معظم او محترم ښکاريده اوله ځانه سره مي ويل هغه افتخار چه ددي کاله په برخه رسيدلي دي هغه بل کور ترينه محروم دي. هله ته که غنا او ثروت خپل زيب او زينت ښيي دلته تقوا او پاک کونسي خپل شهامت څرگندوي او قلندرانه استغني سترگو ته دريږي.

دا هغه سړي دي چه ديوه شرکت لويه سرمايه يي په لاس کښي وه او کله به يي دوه لوي رياستونه په اختيار کښي وو. که چيري ده نا جايزه استفاده کولي يايي جايزه استفاده هم پوره کړي واي نن به دغسي نه و او دده دکوټو فرش به دنيستي باد دومره ژر نه وای وړي.

مگر گوري چه پدي سړي باندي زړه ونه سيزي او په حقارت ورته هيڅکله ونه گوري. زه هم دا حال ددي دپاره نه ليکم چه دچا ترحم ورته جلب کړم ځکه چه دي دنيا ته په حقارت گوري اوله ده سره د بي نيازي غروړ ملگري دي.

دده په نظر کښي خپله تقوا ډيره درنه معلوميري. دي ځانته په ډير درانه نظر گوري او نور و ته هم ډير دروند ښکاري.

مونږ بايد په هغه چا زړه و سيزو چه له ډير مال او دولت سره هم ځانته دغه حيثيت او شخصيت نشي پيدا کولي بعني په لوړ مقام کښي خلقو ته تيت معلوميري او په ډير لوي کور کښي هر چاته وړو کي په نظر ورځي هغه څوک غزه النفس لري او د خلقو په نظر کښي د شخصيت خاوند دي په هغه زړه سوي نه دي په کار.

خرقه پوشو په خرقة کښي موندلي * هغه خط چه په دنيا کښي دنيا دار کا

خانی لاره

په موټر کښي سپاره وو، يو خانزاده غوندي سړي هم په موټر کښي ناست و، د تيروخت زړي قيصي يي کولي. هغه وويل: پخوا موټرونه نه و، مونږ به په اسونو سپاره وو نو کرانوبه مويه مخکښي منډي وهلي. هغه وخت خان او غريب معلوم و، خانزاده او دآب سړي پيژندل کيده عام او خاص يورنگه نه وو. اوس هر سړي په موټر کښي سپريږي، او نوکر دبادار له څنگه ناست وي. چه موټرونه راغله او غريبان پکښي سپاره شوه خاني لاره. اوباداري بي رونقه شوه. د خان قصه ډيره اوږده وه خود مطلب ټکي دا و، چه خاني لاره ځکه چه خواران او غريبان په موټرو کښي سپاره شوه.

يوازی

ماشومان، ځوانان، سپين ږيري دپسرلي ميلي ته روان و، زه هم له دوي سره ولاړم او په ډيرو گڼو خلقو کښي ننوتم. هله ته دپښي ايښودو ځای نه و، اوبی حسابه مخلوق راغونډوو. نه پوهيږم چاله مانه پوښتنه وکړه چه ته يوازی يي که څوک درسره شته؟ ما وويل: زه يوازی يم. همدغه وخت زه د يوازی په معنی پوه شوم او داراته معلومه شوه چه په ډيرو گڼو خلقو کښي هم سړي يوازی ويلى شي.

فاتح

سکندر له ډير قوت او ډيرو لښکرو سره بنارته راغی د بنار له خلقو سره یې خوځله زورور جنگو وکړه. له دواړو خواوو نه ډير خلق ووژل شوه، ډيري ويني توی شوی، ډيري ککری له پښو لاندی شوی، وروسته له ډيرو جگړو هغه دمړوپه سرونو پښی کښودی او دلوی فاتح په حیث بنارته ننوت. دی ډير په قهر و، ده غوښتل چه بنار لوت کړی ځکه چه په بنار کښی یو پټ قوت موجود و چه ده ورسره مقابله نشوه کولی.

دی چه بنارته ننوت په یوی ډیری ښکلی پیغلی یې سترگی ونښتی او په یو ځل لیدوی زړه بایلود. څوک چه بی زړه شی هغه بیا جنگ او جگړه نشی کولی ځکه ده هم له خپل ټول قوت او قدرت سره ځان دغی پیغلی ته وسپاره.

دغه لوی فاتح چه د عشق او مینې په پنجو کښی گیر شو، بل راز شو او دخپلی معشوقی د خوښی د پاره یې د بنار د خلقو خدمت ته ملا و تړله.

دغه وخت دا معلومه شوه چه دی فاتح نه وفاتح بل څوک و.

دی پدی نه پوهیده چه ډير زور او قوت خپل ځان یوه قوت او قدرت ته سپاری چه له سلطان او شهنشا نه د خلقو خدمتگار جوړوی.

په رښتیا چه د عشق مقام ته رسیدل هم څه آسانه کار نه دی او د ښکلا په دربار کښی پادشاهی هم په تعظیم او احترام سر تیتوی.

هلته محمود د ایاز تابع دی او سکندر هم په یوه نظر بل راز کښی او قهر و غضب خپل ځای مینی او محبت ته پرېږدی.

لباس

بدرنگه خیاط و، مگر کاری بنایسته و او کالی یې ډير ښه گڼدل.

د فیشن خاوندانو خپلی دریشی به په بل چانه جوړولی، هر چا به ویل چه فلانکی ډير ښه خیاط دی، دده په شان ښه لباس بل څوک نشی جوړولی.

دغه هنر پدغه سړی کښی ډير غرور او تند خوی پیدا کړی و، یعنی څومره چه دده څیره سپی وه هغومره یې خوی هم د سپی و مگر د غودو و سپو د چامخه نشوه نیولی او د خلقو هجوم په ده باندي ورځ په ورځ زیاتیده ځکه چه صنعت او هنر په ده باندي د ښه خیاط نوم ایښی و.

که دغه سړی له دغی ناشولته څیری او خپل بد عادت سره ښه خیاط نه وای له ده نه به بد بخته انسان بل نو، یا به دی هغه وخت د ښه سلوک او ښه خبری خاوند و او سیرت به یې بلا راز و، یعنی ښه خیاط به نه و ښه سړی به و، مگر اوس دده هنر او کمال ښه خوی ته ضرورت نلری او دده په بد خوی او بده څیره یې ډيره ښه پرده غوړولی ده ځکه هر چاته ښه ښکاری او هر څوک ورته په قدر او عزت گوری.

فن او صنعت ډير ښکلی شاگردان دده لاس لاندی کړه او د ډيرو ښکلود قدا و اندام اندازه اخلی.

زه دغه خياط پدی حقيقت ډير بڼه پوه کړم چه دانسان حقيقت په صنعت او هنر پيښېرې ځکه دغه سړی د خلق په نظر کښی محبوب دی او هر څوک يی د زړه ساتلو کوښښ کوی.

هماغه شان چه يو بدرنگه مخ له بنايسته پلواندی پت دی او د هر چا نظر ځانته راکاږی دا خياط هم د بڼه لباس په جوړولو کښی پت دی چه څوک يی حقيقت ته نه گوری کار او لياقت ته يی گوری.

د بڼه لباس اغوستل خوپه ځای پريږده جوړول يی هم د غومره اثر لری چه بد بڼه کولی شی.

لباس په لومړی وخت کښی د ځان پتولو دپاره جوړ شو، چه پخوا يی بنايسته هم پتپاوه او د ښکلا مخه يی نيوله خو وروسته پخپله دومره ښکلی شو چه دانسان اصلی او حقیقی بنايسته يی له هر چانه هیر کړ او د طاوس د بڼو کار ترینه واخستل شو.

دانسان لباسونه ډير زيات او خورازه دی چه ځينو ته مونږ د لباس په نظر نه گورو هغه بنايسته او ښکلیتوب چه دانسان په صورت او څيره کښی وینی له يوه لباس نه زيات قيمت نلری که څه هم په ډير جگ نرخ خرڅیږی او له انسان نه يی قيمت ډير لوړ شوی دی.

په دغه قيمتی لباس کښی هم دانسان عیبونه پت دی او ستار العيوب دا ښکلی پرده دستردپاره دانسان په معايبو اچولی ده.

هغه چه مونږ ورته خوبان وايو او ډير ښکلی په نظر راځی مونږ پری زړونه بايلو او عشق ورسره لرو مگر پدی نه پوهیږو چه څومره بد خو یونه اونا کاره عادتونه په دغه ښکلیتوب کښی پت دی، که دا خری اودا عادت په بل چه کښی وی ډير بد ورته گورو مگر دلته د صورت بنايسته د سيرت عیب پت کړی او په همدغه وجه د لیلی سپی د مجنون په نظر کښی ښاغلی دی.

دهمدی لامله د معشو قوجفا له وفانه بنايسته ده او د ښکلو ظلم او ستم د ظالمانو ظلم غوندی بدرنگه نه وی.

مونږ علاوه په دغو ظاهری لباسونو معنوی لباسونه هم ځان ته پیدا کړی دی چه یوله بله پکښی ځان پتوو او په دغه وسیله خپل حقيقت له پوهانو او هونبیارانو نه هم پت ساتلی شو.

ددغه لباس نوم پوهه او هونبیاږی ده چه د علم او معرفت په نامه یادیږی.

هغه چه زمونږ په نظر کښی عالم، فیلسوف یا ادیب او هنرمند معلومیږی دهغه عیبونه د علم او پوهی له پردی لاندي پت دی چه مونږ يی بڼه نه وینویایي ډير بڼه وینو او نقص راته کمال معلومیږی.

څنگه چه فصاحت او بلاغت کله حق ناحقه کوی او غلط صحیح بڼی د فصاحت او بلاغت خاوندان هم له ډيرو عیبونو سره زمونږ په نظر کښی ښاغلی ښکاري او اصل حقيقت يی رانه پت دی.

هو! د جمال او کمال خاوندان او د علم او مینې صاحبان ډيرو ښکلو او بنايسته پردو تر شاپت دی چه مونږ يی اصلی بڼه نشولیدلی.

د منطق او بیان خاوندان خپله بدی هم نیکی ښودلی شی او د بل نیکی بدرنگولی شی.

ددی عصر سحر او جادو به په دغه ډول زمونږ په سترگو او نظر لوبی کوی.

ډيرو وخت په کاردی چه انسان طلسم هم مات کړی او حقيقت ته ورسیري یاله یو بل طلسم او بل سحر سره مخامخ شی.

مونږ اوس انسان نه وینویا دانسان رنگ او صورت وینویایي په وینا او خبرو کښی گورو که ډيرو پاندي لار شونو کار او هنری وینو.

د انسان حقيقت صورت نه دی، پوهه نه ده، فصاحت او بلاغت نه دی، په کار او صنعت کېنې هم د انسان فطرت او نفسي کيفيات څوک نشي ليدای.

د اتول شيان د انساني حقيقت د پټولو او ښه ښودلو رنگ رنگ لباسونه او حجابونه دی.

د انسان غرايز او خويونه د انسان اصلي حقيقت دی چه ډيرې پردې يې په مخ پرته دی.

انسان پس له مړينې په قبر کېنې هم بې پردې نشي او سيدلي او چيرته چه دی نه ځان ويني او نه بل ويني بيا هم بايد په کفن کېنې پټ وي ځکه چه دده ټول عزت او حرمت پدې کېنې دی چه بې پردې نشي او څوک يې بې پردې ونه ويني.

هغه انسان چه په عبادت کېنې يې ريا پټه ده، په هو ښياري کېنې يې ښيطنانت پټ دی او سخاوت يې هم ديوه داسې پټ تجارت نوم دی چه له گمرکي محصولاتو نه هم معافيت لري هغه ترقيامته له نورو نه ځان پټولي شي.

د استر لکه د ښځو حجاب او حيا هغه شي نه دی چه د مدنيت او تجدد شمال يې له مخه لري کړي.

په دغه ستر ډير بې پردې خلق هم ډير ټينگ دی.

چيرته چه دنن جامې ډيرې لنډې شويدي او خلق د صورت د ډبريندولو ډير هو سي لري هلته هم د انسان سيرت او حقيقت په ډير وپردو کېنې پټ دی.

په انسان کېنې ځيني ضعيفي جنبې شته چه له ډيرې حيا نه خپل خاوند ته هم ځان پوره نه ښي او انسان ورته له ډير خجالته سم نشي کتلي همدغه سبب دی چه هر څوک خپل ځيني شيان هيروي او خپلو عيبونو ته داسې اصلاحي رنگونه ورکوي چه پخپل ځان يې گمان بل رازشي او خپل شعور هم وغولوي.

نن د انسان څيره په تلويزيون کېنې له ډير لري ځايه ښکاري مگر د انسان معنوي څيره او باطني تصوير د و مره پټ دی چه سرې پخپله خپل ځان پوره نشي ليدای بلکه خپل عکس د نورو په نظر کېنې ويني. که چاته ښه ويل هغه ځان ښه گڼي او خوشحاليري که خلقو څوک بدو و گانه له بدو خلقو سره په زندان کېنې لويږي که څه هم يوسف يا سقراط وي.

همدغه وجه ده چه له ډيرو خلقو نه دستايونکو په ستاينو او د متمليقينو په منطق ځانونه ورکيږي او خپل شان بل شان ويني.

دهمدغي اغيزې په سبب اوس د ځينورنځورانو علاج په خبرو کوي او ډاکتران ورته وايي چه ډير ښه يې او هيڅ مرض درکېنې نشته يعنی دغه د درو غو شاهدي ناروغه هم ښه کولي شي او يو طبي علاج گرزيدلی دی.

زه دامنم چه په دنيا کېنې ښه او بد شته مگر د ښو او بدو په پيژندلو کېنې د و مره سودايي شوي يم چه دغه تميرانه ورک شوي غوندي دي.

کيدای شي چه مونږ ډيرو کسانو ته په درو غو ښه ووايو او هغه ښه شي يا ډير ښه بدو گڼو او هغه بد شي ځکه چه زمونږ ښه او بد زمونږ د تصور او تفکر نومونه دی نه د حقايقو.

مونږ هغه چاته ښه وايو چه زمونږ په او نظر کېنې ښه وي نه دا چه په خارج کېنې ښه وي يا بې حقيقت ښه وي.

مونږ څو سوه او څو زره کاله پخوا هم ښو او بدو په نامه ځيني شيان له ځينو نه ښه گڼل او اوس هم ښه او بد يو راز نه گڼو، ښايي چه بد ښه وگڼو او ښو ته بدو ووايو او په همدغسي تمير ځان له بې تميزي وژغورو.

مونږ ظلم بد گڼو او عدالت خو ښو مگر ځيني مظالم راته د عدالت په خيښودل شويدي او ډيرو بدو خلقو راته ځانونه ښه ښکاره کړيدي، يعنی منطق او استدلال، ريا او تذویر، تعراو ادب، عقل او فلسفي، عرف او عادت، سياست او تمدن کله له سمې لارې نه اړولي يو او زمونږ په شعور او احساس يې هر راز لوبې کړيدي.

دا کار هر کله او هر چیرته پوهانو او د هنر خاوندانو کړیدي احمقان او ساده گان د خدای (ج) له دغسی سترو گناهونو ساتلی دی. که مونږ له بناړونو او مدنی دنیا نه په څنگ شو او نا پوهانو ته ور شو هغوی خپل ځانونه له نورو نه دومره نه دی پټ کړی. د هغوی اعراض او مطالب دومره لوخ دی لکه د متمدنو خلقو میرمینی. هغوی د حقایقو په پتولو کښی ډیره لږه برخه لری او ژبی بی له زړونو سره ډیر غدر او خیانت نه کوی. هلته دوستی او دښمنی، گناه او تعدی، ظلم او رحم ځان بل راز نه بی، ریا او تگی د هغوی کاله ته ډیره لاره نلری. هلته د صداقت ځای سیاست نه دی نیولی. هغه خلق ډیر لباستی خلق نه دی او په ډیر ساده لباس کښی ژوند کوی.

خیرات

ډیر غټ سپری مړ و او په بدرگه کښی بی ډیر پسونه غوایان او چرگان حلال شوه. دا خیرات ډیر لوی او زورور خیرات وه چه د شاهانه میلستیا رنگ بی درلود. د خیرات د انتظام د پاره ډیر خلق مقرر و او ډیر وښو او شپز انو پخلی کاوه د خدای در رضاد پاره راز راز نعمتونه او هر رنگه طعامونه تیار شوه. خلق لکه میلمانه په تگتو نو راو بلل شوه او د هر چا ځای معلوم و. هغه چه په گړند یوگا ډوکښی راغلل دننه قصر ته ننوتل. د خانانو او ملکانو د پاره بیل ځای و. مامورین او میرزایان گونبی ناست و د سوداگرو اوزمیندارو د پاره بل ځای جوړ شوی و. هر چاته د هغه په اندازه برابره ډوډی راتله. د هر چا درجه او مرتبه معلومه وه. د عامو وگړو د پاره غټی وریجی وی اوله معتبرونه بیل ناست و و. ځینی خواران او فقیران که څه هم وږی پاته شوه او چاهلته پری نښودل مگر د آب او عزت خلق په ډیر ښه شان عذر شوه او د زور و قدرت او عزت پوره وشو. ددی خیرات قصی تر ډیره وخته کیدلی او هر چا به ویل چه دیر زورور خیرات و و ډیری پیسی پکښی ولگیدلی. هلته یوړوند او یوشل ناست و، هغوی وویل افسوس چه زمونږ برخه پکښی نه وه او مونږ هلته چا پری نښود و.

د زیارت ډیوی

د جمعی مبارکه شپه وه، خلق زیارت ته را بلل او شمع به بی بلولی، ځینو به په خاورینو ډیو و کښی تیل اچول او ډیوی بی لگولی، په زیارت کښی ډیری ډیوی روښانه شوی او خلق بیرته خپلو کورونو ته لاړل.

هلته هيڅوک پاته نشوه او ډيوې ټولې دزيارت په اروا بلي وي زه چه کور او کلي ته راغلم په کلي کښي دغريبانو کورونه تياره و. هغوي تيل نه درلوده ځکه په تورتم کښي ناست و. څوک چه په ثواب پسي گرزیده ټولو دزيارت ډيوې ولگولي او د خوارانو غريبانو له حاله ناخبره و. هو! دغريبانو په کورونو کښي تياره وه ځکه چانه ليدل. په دوي باندي يواځي د خدای نظر و اوبس. ددوي ډيوې دي خدای ولگوي مونږ به دزيارت ډيوې بلو و.

دمزار لوجه

کوپه کور او کلي په لي به گرځيدمه او د خدای په نامه به مي څه غوښتل چا به يوموتي نا پاکه غله را کړه او چا به سوی ډوډي را کوله. ډيرو کورونو به ځواب را کاوه او ځينو به په دروازه کښي هم نه پريښودم څو ورځي ديوه اوبل له درگاه نه وږي اوبينو را غلم. هيچا هيڅ رانکړه، له ټولو خلقونه مي زړه بد شو، دنيا ته مي په کرکه وکتل، خدای ته مي رجوع وکړه او په دغي کوټني (قبر) کښي پريوتم. هغه چه زه به يي په دروازه کښي چانه پريښودم اوس ماته لاس په نامه ولاړوي له مانه څه غواړي. زما په نامه زما کوټني ته هرڅه راوړي او د خدای په نامه خوارانو او غريبانو ته سوی مړي هم نه ورکوي.

لياقت

يوه ويل: دغه مدير د وزارت لياقت لري او هغه وزير يي لياقته لور مقام ته ختلي دي. زما ملگري پدي خبره هغومره خوشحاله شولکه زه چه خپه شوم. ما ويل لياقت بايد دومره بي قدره نشي. هغه ويل ديو مملکت د ترقی او لوړتيا لوی دليل همدغه دي چه لياقت پکښي ډير قيمت ونه لري، چيرته چه علم او پوهه ډيره ترقی وکړي هلته بيا ډاکتران او پوهان ځان ته کار او ډوډي نشي پيدا کولي او دلور و شهادت نامو خاوندان يا وزگارگرزي يا چيرته ټيپرا وگازري خرڅوي. په مترقی هيوادونو کښي يو پوليس يا ډير يور هم لوړ تعليم لري او يو دهقان د کرهني په کار کښي زمونږ له ريس زراعت نه ډير پوه معلوم يږي، دلته چه لياقت ډير لږ دي اوله لږو خلقو سره دي نويو سپري په لږ غوندي پوهه خدای نظر خان شي اولو مقام ته څيږي، زه په دي ارمان يم چه زمونږ په هيواد کښي هم لياقت ډير ارزانه شي اوله خارج نه يوه عالی شهادت تمامه راوړل څه ډير قيمت ونلري. زه به هغه وخت ډير خوښ يم چه يو سپري د وزارت لياقت ولري او په ډير ټيټه رتبه کار وکړي. زما ملگري د خبرو په چل ډير ښه پوهيده او د بل په خوله کښي يي خبره وچوله ماته د څه ويلو موقع ډيره لږه پيدا کيده، هغه ته ما ايله همدغومره وويل:

زه پدی نه يم خوابدی چه یومدیرد وزارت لیاقت لری او وزیرنه دی ځکه چه وزارتونه هرچیرته لږدی اولایق کسان باید په هرځای کښی دومره ډیروی چه هریوه ته مدیریت هم ونه رسیږی مگردا بله خبره که رښتیاوی چه یوسړی بی لیاقته لوړ مقام ته ختلی دی په ډیری خوابدی ارزی اولیاقت په دغسی بی پتی په سروسرگوژپل په کاردی، که چیری دهیواد ټول کارونه دلایقو خلقوپه لاس کښی وی او ځینی لایق او وړ کسان وزگارپاته شی یا دهقانی وکړی څه بده خبره نه ده.

هغه وویل زه نه پوهیږم چه ته لیاقت څه ته وایی ځکه چه سیاسی او اداری لیاقت لکه دبوډی ټال مختلف رنگونه لری او یوهوایی نمایش ورته ویلی شو.

د لیاقت لکه علمی او فنی لیاقت یوټاکلی او معین شکل نلری چه هرچیرته او هرکله هرچاته یوشان ښکاره شی او ټول ورته په یوه نظروگوری.

ته دا ومنه چه علمی او فنی لیاقت، سیاسی او اداری لیاقت، اخلاقی او روحی لیاقت یوله بله فرق لری اودغه ټول لیاقتونه په یوه سړی کښی ډیرلږ جمع کیږی.

د اښه کارنه دی چه مونږ له هرسیاسی او اداری شخص نه داخلاقی لوړتیا انتظارولرویا ترینه علمی او فنی لیاقت وغواړو.

دیوه سیا ستمدار او اداره چی سړی لیاقت دادی چه خلقوته ځان او جهان په بل رازوښی او څه چه ځانته روا گڼی دنورودپاره بی ناروا وگڼی، یعنی په خپله هره شپه قمارووهی اونورو جوارگروته سزاورکړی، دی دبزم په مجلس کښی هرڅه وکړی او په نورو باندی ټنگ تکوودروی.

پخپله نه انجنیروی او نه مهندس مگر علمی او فنی کسانوته لازمه هدايات ورکړی او به کاریی واچوی، ده په کوم مکتب یا مدرسه کښی څه نه وی لوستی مگردښونځیو امتحانونه واخلی او ښوونکوته د علم او معارف په باب گتوری ویناوی وکړی.

ده ویل ما دخپل ماموریت په وخت کښی خپل لوی لوی آمران ولیدل چه دمطبوعاتی چاروپه باب بی ما ته هدايتونه راکول مگردغه کلمه بی (مطبوعاتی) لیکله، داخترونوپه ورځ به بی پخپلورسمی نطقونو کښی د عدالت گسترپه ځای رعیت گسترویلی.

ښه می په یاددی چه یوه ورځ چا دده دپاره میلمستیا کړی وه چه هرڅه دیرزیات و، مگرد کیفیت په لحاظ بی خونده نه وه، هلته یوه مدیروویل دامیلمستیا دکمیت په لصاظ دستا ینی ورده مگرد کیفیت په لحاظ بی مزه نشته زمونږ آمرچه دیرلوی کاردارومگرد کم او کیف په معنی ښه نه پوهیده هغه ته وویل چه: (کمیت نگو کثرت بگو) زه دغه وخت پدی پوه شوم چه اداری او سیاسی اشخاص علم ته ډیراحتیاج نلری دوی پخپل قوت او قدرت لوړ مقام ته رسیدلی شی او پوهه دلاس لاندی خلقو دپاره ډیره په کارده.

ماته دا معلومه شوه چه علم عادی لیاقت دی او قوت د فوق العاده لیاقت نوم دی، په فوق العاده لیاقتونو کښی ځینی هغه لیاقتونه هم داخل دی چه هرڅوک بی نشی لیدی او بلا تشبیه له سحر او ساحری سره شباهت لری چه زرنګ، چلاکی، خودنمایی او عوام فریبی ورته ویل کیږی او دچانس او تصادف برخه پکښی زیاته ده. کوم قوت او قدرت چه د اداری او سیاسی کسانوپه برخه رسیدلی دی هغه دیوه روحی تاثیرپه وجه د فوق العاده لیاقت رنگ پیدا کوی اود جلال او عظمت په رڼا کښی دیر معمولی لیاقتونه فوق العاده معلومیږی.

که ښه فکر وکړو او ووهنه غولېرونو لياقت او کفايت د زور او قوت دوهم نوم دی او علمي يا فني لياقت په هروخت او په هر ځای کېښي د قوت او قدرت تابع دی.

افلاطون او ارسطو که په هر ځای کېښي وی د سکندر لاس لاندی نه وی او سقراط به په زندان کېښي د زهر وکنډول په سراپوی.

هغه کسان چه اوس په مدني دنيا کېښي د ديموکراسي په اساس د آرا په کثرت لور مقامونه نيسي هغه هم په علمي لحاظ لور خلق نه وی بلکه له ځينو نورو نه يې لياقت ښکته وی په اخلاقي لحاظ هم دوی په نورو څه تفوق نلري مگر په يوه ساحرانه قوت له خپلو حريفانو نه ميدان وړی او په ځينو پټيو وسايلو يا غولو و نکوشيانو عمومي توجه ځانته رااړوی.

دا د منلو خبره ده چه ځان د خلقو په سترگو کېښي ښه ښودل او لور مقام ته رسيدل ډير ځله د خلقو د غولولو او ځان بل راز ښودلو نتيجه وی او ډير لږ کسان دی چه د يوه حقيقي لياقت په مرسته يوه عالی مقام ته رسيدی او په اخلاقي فضائل په عالم کېښي محبوبيت پيدا کوی.

يو اجتماعي عالم د خپل علمي تحقيق په رڼا کېښي وايي

هغه څوک چه په رښتيا له ټولو اجتماعي عيبونو يعني له خود پرستي له تعصب له خطا کاري او له رڼا او دروغونه خلاص وی له اجتماع سره به هيڅکله موافقت ونشي کړی او هره کوره به انزوا اختيار کړی.

که دغه خبره رښتيا وگڼو نو هغه لياقت چه خلق يې خونبوی او په خلقو اغيزه لري بله قيافه پيدا کوی او داسی مثال لري لکه چه يو بدرنگه مخ په ډول او سنگار ښايسته وښودل شي.

همدغه سبب دی چه ځيني بدرنگه مخونه خلکو ته ښه ښکاره کيږي او ځيني ښايسته مخونه چه د حيا او عفت په پرده کېښي پټ دی د چا توجه نه جلبوی.

لياقت کله لکه لور برج له ډير لري ځايه نظر جلبوی مگر هيڅ پکښي نه وی او بی له نموده نور څه نلري.

کله کله وړانه کنډواله گنجونه پکښي وی او څوک يې نه ويني.

ما دغه راز ډير مختلف او متضاد لياقتونه ليدلی دی او پوهيږم چه هر لياقت ښاغلی نه دی.

ډير خلق دا هم لياقت بولی چه سپری قليه روپي په بازار کېښي وچلوی او په يوه روپي د دوو روپو مال واخلی ځکه په لياقت باندی ډيره ښه عقیده نلرم او ډير ځله راته دغه متاع لکه د غلام مال که هر څومره قيمتي وی ارزانه او بی قيمته معلوميری.

کوچنيان

زه نه پوهيږم چه و مونږ ولی کوچنيانوته په کوچني نظر گورو، يعني ولی ځانونه لوی گڼو او دوی کوچني بولو؟ ښايی چه پدی خبره زه ساده غوندی ښکاره شم اوزما دغه خبره د کوچنيانو خبره وی مگر څه وکړم زه په رښتيا تراوسه ښه نه يم پوه شوی چه لوی څوک دی او کوچني څوک دی؟ ځيني کسان چه دلويوالي دعوه کوی او ځانونه لوی گڼی ماته کوچني او واره په نظر راځی.

ښايي چه ددی سبب همدغه وی چه زه پخپله کو چنی یم.
 دیوه کو چنی ماشوم زمکه او اسمان هم ډیر لوی نه وی او لمريا سپوږمی ورته یو ټیکلی ښکاره کیږی.
 د دنیا لکونه او کروړونه هم د ماشومانو په نظر کښی له خوشلونه زیات نه دی او هرڅه کم په نظر ورځی.
 پاته شوه د ابله خبره چه کو چنیان زما په نظر کښی خدای ولی لوی کړیدی او زه څله هغه چاته په لویوالی قایل یم چه
 نوروته واره معلومیري.
 د احم بی دلیل نه ده، زه په ماشومانو کښی ځینی د اسی لوی خویونه سترصفتونه وینم چه هغه (ستا سو په اصطلاح په
 ډیرو لویانو کښی نشته)
 هغه کسان چه لویی لری او ځانونه ورته لوی او زورور معلومیري دخپلی کینی او بغض په مقابل کښی ډیر کمزوری
 دی.
 که زه او ته هرڅومره لوی شو او قوت و مومو پخپلو غلیمانو رحم نشو کولی.
 زورورو باندی قهراو غضب ډیر زوروروی مگر ماشومان دغه راز نه دی هغوی په زړونو کښی که کله عناد او کینه
 پیداشی ډیر ژری محوه کولی شی او یوه شیبه وروسته له هغه چا سره مینه کوچه یو ساعت دمخه بی ورسره منگولی
 لگولی.
 د اکار لویان نشی کولای، لوی خلق دخپل قهراو غضب په مقابل کښی ډیرواره او ډیر کمزوری دی.
 دا زور او قوت د کو چنیانو په برخه رسیدلی دی چه د حسد او عناد اورمپرکړی او د جهنم په گلزار بدل کاندی.
 د دنیا لوی لوی غمونه او مصیبتونه چه د لویانو ملا ماتوی په کوچنیانو ډیر تسلط نلری او د حوادثو ډیره زوروره
 سیلی ددوی له شونډو خندا او خوشحالی نشی وړلی.
 دوی په همدغه جگړه کښی خپل کاغذی پتنگان په هوا کوی او خاندی ددوی تصور او تخیل له دوزخ نه فردوس
 جوړولی شی او مونږ په جنت کښی هم له مارانو اولپمانو نشو خلاصیدی.
 دوی په ډیر لږ څه ډیر خوشحالیږی یعنی ډیره زیاته خوشحالی په ډیر لږ شی اخستلی شی مگر لویان په ډیر څه هغومره
 نه خوشحالیږی.
 پدی سودا دوی له هر چانه ښه پوهیدلی دی او نور پکښی غولیدلی دی.
 د کوچنیانو په زړه کښی چه هرڅه وی هغه په خوله هم ویل شی مگر لویانو ته دغه حق پوره حاصل ندی.
 د اجتماع اداب او قیود، عرف او عادت، اصول او قوانین په لویانو حکومت کوی او کوچنیان د عقل له غلامی نه هم
 خلاص دی.
 دا خبره صحیح ده چه انسان اول په جنت کښی و، وروسته بیا دغه نیمگړی جهان ته راغی.
 دهر ماشوم سرگذشت همدغه دی، ماشومان او کوچنیان ټول جنت کښی دی، دمورغیر د ماشوم دپاره جنت دی،
 دمیندوتیونه دشیدولښتی دی دحیات اوبه همدغه سپینی پی دی چه دمیندوله تورو پلوونولاندی پتی دی.
 ترڅو چه ماشوم ماشوم دی اوله اندیښنو سره نه دی آشنا د دنیا له غمونونه د اسی بی غمه دی لکه چه پدی دنیا کښی
 بیخی نه وی او په بل جهان کښی اوسی.
 کله چی له دغه معصومیت نه لږ غوندی لری شی او شیطان بی وغولوی نوله جنت نه بهرشی او دنیا ته راشی.
 اوس پوه شوی! چه بلوغ اولویوالی علامه له شیطان سره آشنا کیدل او غولیدل دی.

جگ بر جونه

د کلا بر جونه او ديوالونه ډير جگ و، د کلا شاوخوا خندق ډير ژورو. له دغه جگوالی سره دغه ټيټوالي ترلی و او دلور ټيا راز په همدغه گنبد ه کنبی پټ و. ترڅو چه يو ځای ډير ژور نشی د چا بر جونه نه جيگيری. ديوه لوړيدل او دبل ټيټيدل يوله بله ترلی دی. دا جگ بر جونه هر چاله لری ليدل مگر دا لويه کنده له لری چانه لیده او نژدی خلقو هم ډير پام ورته نه و. زمونږ سترگی له ډير لری ځایه اورځلی او جگ بر جونه وینی مگر ژوری څاگانی اولوی کندي څو قدمه هغه خزانه وینی. ددی هسکوديوالونو اولور و بر جونو خټه له همدغه ټيټ ځایه اخستل شويده دا خټه د سنډا له پنبولاندی پخه شوه او ډيرو خلقوپه لټو ووهله بی له دینه دا ديوالونه او بر جونه نه لوړيده. يوه لوړ مقام ته رسيدل دغه راز کارونه په مخکنبی لری او ټيټ همدغسی جيگيری. د دنیا جاه و جلال، عزت او منزلت هماغه لوړ بر جونه دی چه سرگذشت بی له ډير ټيټ ځایه شروع کيری. کوم سر چه ډير و خلقوپه مخکنبی په تعظیم ټيټ شی نور سرونه ورته په احترام نه ټيټيری. هغه چه بل ته لاس په نامه نه وی ولاړ نورو ورته لاس په نامه نه دريری. دا هغه پور دی چه سپری بی يوه ته ورکوی اوله بل نه بی غواړی. که دا خبره تاسی نشی منلی نوراشی د خان نوکران وگوری! هغه چه د خان په مخکنبی خپل سر ډير ټيټوی په نورو باندی ډير تفوق لری او درجه بی لوړه ده. هغه آس چه دارباب د سپرلی دپاره په کمند کنبی ولاړ دی له نورو آسونونه ډير قدر لری او ميتران بی ډير ښه خدمت کوی. که مونږ حقیقت ته ښه څير شو عزت ډير ځله په ذلت گاته شی او باداری د غلامی نتيجه ده. ډير خلق شته چه د شخصیت گټلو دپاره خپل شخصیت له پنبولاندی کوی او د عزت دپاره عزة النفس قربانوی. څنگه چه دهقانان غنم په خاورو کنبی شیندی اوبیا د غنمو درمندونه اخلی دوی هم عزت او شخصیت له خاورولاندی کوی او ودی ته بی منتظروی. په دنیا کنبی لږ کسان دی چه خپل فطری او طبیعی لوړوالی په بل شان ساتی او دلور و بر جونو غوندی نه دی بلکه دغرو له جگو څو کوسره شبا هت لری.

حقیقت

لکه چه ریا په عبادت کنبی وی او شیطنت په هونبیاری کنبی. د بنمنی هم که د دوستی په جامه کنبی پټه وی اور قابت د محبت په څير ښکاری.

ډير محبتونه دي چه ډيري پتي کيني پکښي پتي دي.
 په ډيرو احسانونو کښي ډير زيانونه پت دي.
 ددي زماني خدا د ماشومانو او ساده گانو خدا نه ده چه يوازي دميني او محبت له پښته وي.
 ددي وخت بښيگڼه هم که هر څومره ښکلي وي عفت او تقوي پکښي نشته او ډيره رسوايي ورسره ملگري ده.
 درقيبانو احسان او مهرباني د خلقو په نظر کښي څوانمردي معلوميري مگر له دغه باران سره تندر، رلي او سيلابونه
 ملگري دي.
 زه د دښمنانو مروت عاليجنابي گڼم مگر صداقت او محبت ورته نشم ويل همدغه سبب دي چه زه دروغ اوريا بيخي
 نشم رتلي او په ځينو مواردو کښي ورته ډير ښه ښه نومونه هم پيدا کوم.
 زه پوهيرم چه عاليجنبان خپل رقيبان څنگه وژني؟ ما ته معلومه ده چه قاتلان ټول يوراز نه دي.
 ځيني خپل رقيب په توره وژني، ځيني په ټگي او ځيني په احسان، ته کولي شي چه دخپل رقيب سرد احسان په
 زور ځانته تپت کړي اوله خپل حقه هم ورته تير شي مگر له رقابت نه نشي تيريدلي.
 په احسان او مهرباني رقيب محوه کيري مگر رقابت نه محوه کيري رقيب وژل اورقابت وژل ډير فرق لري.
 ډيرو خلقو خپل دښمنان مړه کړه مگر دښمني مړه نشوه.
 دپهلواني په ميدان کښي يو پهلوان بل ته د ملگرتيا لاس غځوي او احترام په ځاي کوي مگر ځان ورته نه ځملوي.
 دغه راز احسان د زور او قوت خاوندان له چاسره، نشي کولي، دانیکی يوازي دضعيفانو کړي.
 هغه چه خلق ورته سخي وايي او ستاينه يي کوي عاليجناب به وي مگر دخير خاوند نه دي.
 دخان او ملک دا لويه او ښکلي مهمانخانه (ميلستون) چه گوري په زور او جبر جوړه شویده او ډير کورونه يي دخپلي
 وداني دپاره وران کړيدي.
 داراز سخيان د خوارانو او غريبانو گيډي نه مړوي بلکه خلق خواروي او وړي کوي يي.
 حجره چلول او ميلمانه پالل په حقيقت کښي ډيرو وړي کول اولږو مړول دي.
 دغه اسراف او تبذير چه تا ته جود او سخا معلوميري دپاکي او حلالي گټي نتيجه نه ده.
 که څوک په ظلم او زور په چل او فريب پردي مالونه خپل نکړي دغه راز لوی دسترخان نشي غوړولي.
 دچا په کور کښي چه هره ورځ پسونه او چرگان حلاليري له هغه سره اړو مرويا دليوانو قوت ملگري دي يا
 دگيدرانو چل او فريب.
 که څوک غواړي چه رښتياني سخي او دخير خاوند وگوري نولاړ دي شي هغه دهقان دي وگوري چه يوه لاروي ته يي
 سکړک او شرومبي په مخکښي ايښي دي او پخپله يي هم همدغه خوراک دي.
 څوک چه پردي مالونه په چا باندې نه خوري او دخپل زيار او زحمت په گټه ميلمه او مسافرپالي په سخاوت نه دي
 مشهور مگر دخير خاوند ورته ويلی شو.
 هغه چه خانقاه چلوي او په لنگر کښي يي ډيرو وړي ميري په ظاهره خودي نورو ته ډوي ورکوي مگر په حقيقت کښي
 دي دنورو ډوي خوري.
 دغسی پيرا و فقير ته که ډير خلق ډير څه راوړي اوله ډيرو غټو سوداگرو نه په تول کښي دروند و خيژي رښتياني
 فقير ويل شو ځکه چه دده هر څه دنورو مال وي او پخپله هيڅ نلري.

څنکه چه د خان او ملک سخاوت د پردی مال برکت دی د شیخ کرامت هم دنورو د کرم نتیجه دی هغه څه چه مونږ ته په ظاهره ښه ښکاري په حقیقت کښی ښه نه دی او اصل خیره یی ډیره بده ده. مونږ دیوه لښتی روانی او به پاکی گڼو که څه هم دلار او د کوڅو ډیری پلیتی او به ورسره گډی شوی او ډیرو څارویو پکښی بولی کړیدی. ډیره ښه ده چه زمونږ سترگی د حقیقت دلید و د پاره نه دی پیدا او هر وخت ظاهرته گورو.

لویه خدایه؟

که زه ښه و کړم ته راسره ښه کوی که بد و کړی د بدوسزا را کوی. که ستا مینه زما په زړه کښی وی په محبت را ته گوری. که زه بی مینی شم ستا مهربانی کمیری. ستا درحمت بارانونه په ما باندی هغه وخت وریری چه زما په زړه کښی رحم وی. زه چه هر څه و کړم ته هماغسی را سره کوی. زما نیکبختی او بد بختی زما په عمل پوری اړه لری او جنت ته یا دوزخ ته تگ زما د ښه عمل او بد عمل نتیجه ده. زمونږ عقل او فکر همدغومره دی مونږ چه تاته پخپله آینه کښی وگورو ستا په باب دغه شان فکر کوو. که مونږ ځانته ونه گورو ستا لوی شان ته وگورو ته زمونږ له خیال او فکر نه ډیر لوی یی. مونږ چه د ځان غوندی خلق و د پاره کالی نیسو او هغه د سرپه سترگونه وینو یا لنډوی یا اوږده. مونږ پوهرو چه ستا ستاینه له مونږ نه پوره نه ده. مونږ ډیرو اړه او کوچنی یو ته ډیر لوی یی. دا زمونږ کردی چه د ښو په مقابل کښی ښه و کړو او د بد په مقابل کښی بد، که مونږ څوک وو هو حاکمان هم مونږ وهی. که مونږ په ځمکه کښی غنم و شیند او او به و کړو ډیر غنم را کوی، اوز مونږ آب و دانه ځمکه هم بی عوضه نه پریردی. که دیوه نیالگی پالنه اوزونه و کړو خوږه میوه او یخ سیوری را کوی. که سودا گرو ته پیسی و کړو هر څه چه وغواړو اوږی یی. که له یوه ماشوم سره مینه و کړو له مونږ سره مینه کوی. ستا شان له ټول مخلوق نه ډیر اوچت دی. ستا اراده زمونږ دارادی تابع نه ده. ستا کره زمونږ له کره نه پیدا کیږی. ستا محبت زمونږ د محبت مولود نه دی. ته خالق یی او مونږ مخلوق.

ماشومان

مونږ ناست وو، ماشومانو زموږ له څنگه لوبې کولې.
 کله به یوله بله ویشتل چیغې به جگې شوی ژړا اګولا به وه.
 کله به دخندا شورا وزوګ دومره اوچت شو چه په عذاب به یې کړو.
 یوه به چه دبل دل بو شیان ګډوډ کول هغه به په قهر شو او کنځلې به یې کولې زموږ پام نو، یو را پاڅیده دبل مخ یې
 شو کاري کړ دهغه په مخ وینی وبهیدی اوله مستی نه جنگ جوړ شو.
 مونږ ویل: خیردی واره دی نه پوهیږی.
 زموږ لویوالی دا تقاضا درلوده چه دکوچنیانو طفلانه لوبې هیڅ وګڼو او ملامت یې نکړو.
 ماشومان د عمر او وجود په لحاظ په رښتیا له مونږ نه واره دی مګر دومره واره نه لکه مونږ چه دخدای په دربار کېښی
 واره یو.
 د ماشومانو پوهه به له مونږ نه لږه مګر زموږ پوهه دخدای په حضور کېښی هیڅ نه ده یا هیڅ ده.
 هلته مونږ له ماشومانو نه ډیر واره یو، اوزموږ پوهه ډیره لږه ده.
 زموږ لوبې هم دوږو غوندې دی.
 زموږ خندا او ژړا هماغسی ده.
 ماشومان پوهیږی چه واره یو، اومونږ نه پوهیږو.
 راشی! چه پدی خبره ډیر خوشحاله شو اولوی خدای لویوالی ته په ډیر امید وګورو.

شعراو ادب

د انسان په وجود کېښی دوه شیان ډیر عزیز معلومېږی چه یوه ته زړه اوبل ته دماغ وایې.
 له دماغ نه علم او فلسفه پیدا شوه، له زړه نه شعراو ادب.
 اروپایان زړه دعواطفو او نفسی احوالو ځای ګڼی، مسلمانان دایمان او عقیدې ځای ته زړه وایې.
 صبر، رحم، کرم شجاعت، سخاوت د زړه کاردی.
 عشق او مینه په زړه کېښی وی.
 شعر له زړه نه الهام اخلی اوله زړه سره کارلری.
 ډاروین وایې: هغه لوی کمال چه دتحول او تکامل په لاره کېښی یوازی د انسان په برخه رسیدلی او نور ژوی ترینه
 محروم دی د انسان قلبی عواطف دی چه په رحم، مروت، کرم، شجاعت، نوعه پرستی ترینه تعبیر کېږی. که انسان
 غواړی چه له حیوانیت نه لری وی باید دغه عواطف ښه وروزی، دعواطف روزل دشعراو ادب او شعرته
 دعواطفو او احساساتو د ظهور او تجلیت کوه طور ویل شو.
 څنگه چه دلمروړانګی او پلوشی لومړی ځل دلور و غرو په څو کو پریووزی اوروستی وداع هم دغرو له څو کوسره
 کوی، دغسی دعواطفو او احساساتو پر توهم دشاعره زړه له نورو نه زیات لویږی او ځینی زړونه لکه دغرو څمخی

او غارونه دغه رڼا يا بيخي نه ويني يا يې ډيره لږه ويني، همدغه عواطف او احساسات چه د شاعر له زړه نه الفاظو ته را نقل شي شعر تر جوړ شي او په زړو نو اثر کوي.

هو! د شعر موضوع بنکلی خیالات، عالی احساسات، د زړه تاثرات، دغم او خوشحالی خوبونه، دروحي او جسمی بنکلا اغیزی او عشق و محبت دی.

که دغه شيان په يوه بنکلی تعبیر او بنو الفاظو کښی بیان شي چه د فصاحت او بلاغت مراعات پکښی په ښه شان شوی وی شعر ترینه جوړ شي او ډیر ښه شعر هماغه دی چه په دغه معیار برابر وی.

خومره چه دیوه شاعر فکر او خیال آزاد وی او د محدودیت له قیودو راوتلی وی هغومره یی شعر لوړ او عالی وی.

که یو شاعر د نورو په شان هر چاته او هر شی ته سر تیتوی او په فکر کښی یی د بغاوت جذبه نه وی موجوده له هغه نه د ښه شعر هیله نشی کیدی.

شاعر باید د فکر انقلاب علمبردار او بت شکن وی.

شاعر ته نه ښایي چه د زاړه منطق درس د عقل له زاړه بوډانه واخلی او په زړه لاره په زاړه فکر پسی لاړ شي.

د شاعر خیال باید ډیر لوړ پرواز وکړی اوله ډیر هسک ځایه دغه جهان ته وگوري.

د شاعر نظر باید نورو غوندی نه وی او هر څه په بل شان و وینی د شعر او ادب ژوند د فکر په ابتکار کښی دی او تقلید یی ابتدال د شاعر مرگ دی.

د شعر او ادب دنیا په دل داری او دلبری ولاړه ده شاعر باید په هر څه او په هر وخت کښی زړه ته رجوع وکړی او ډیر حساس زړه ولری.

هغه چه په زړو نو کښی هیجان، تاثر او حساسیت نشی پیدا کولی او زړونه نه خوځوی شاعر ورته نشو ویلی.

که دا خبره رښتیا وی چه انسان په هر وخت او په هر حال کښی د زړه په خوښی پسی روان دی او زړه په دماغ باندی حکومت لری یعنی د عقل ادراک د قلبی تمایلاتوله تاثیر لاندی وی نو ویلی شو چه دیوه ملت عقلی او ذهنی سیرا و حرکت هم د شعر او ادب تابع وی او شاعران په نفسیاتو او روحیاتو کښی تهیرا و تحول راوستلی شي.

همدغه شعر دی چه په زړو کښی زلزلی او طوفانونه پیدا کوی او کله پکښی داسی صبر او سکون ږدی چه غرونه یی ثبات او استقامت ته حیران وی.

که دا رشتیا وی چه د چرگانو په نارو ویده خلق له خوبه پاڅیږی نو دا باید و منو چه د شاعرانو په نغمو دیوه ملت مړه احساسات او جذبات را وینسیري او پدی اسرافیلی شپیلی کښی بل راز تاثیرات موجود دی.

کوم فیلسوف چه هر څه بد گڼی او زنده گي توره په نظر ورغلی ده هغه هم شعر ته ښه گوري او شعر د انسان د پاره یوه ښه پناه گاه بولی.

شو پنهار روایی: ټولی بد بختی د انسان له نفس څخ نشت کوی اوله ژوند سره ډیر مصیبتونه او غمونه ملگری دی که څوک یوه داسی چاره لټوی چه له بد بختیونه لږ غوندی په امن کښی شی باید په صنعت او هنر کښی مستمر قی شي او د ښکلا په مظاهر و کښی ځان ورک کړی.

په دغه حال کښی سړی په ظاهر له خلقو سره وی مگر په معنی کښی یوازی وی او دنیا ورته لکه یو سراب معلومیري چه دده لمنه نشی لمدولی.

په همدغسی بيخودی کښې انسان د دنيا له شراو شوره اسوده کيږي او د بي نيازي مقام ته نژدی کيږي چه غير له حقايقو بل شي ته متوجه نه وي، دغه صنعت او هنرچه د شوپنهاور په نظر کښې د نيکلامظهردي اودي ورته ښه پناگاه وايي شعردی.

که چيري په دغه غم لړلي جهان کښې د سعادت او نيکبختي پلوشو کله کوم کوررناکړي وي هغه به د شعرکور(بيت) وي.

د شاعر خيالي دنيا تر ډيره حده له غمونو او مصيبتونو نه پټه ده او هلته د اسي به درد سره بيخودی شته چه له سپري نه هرڅه هيروي.

تاسي شعراو ادب ته په عادي او معمولي نظر مه گوري، د شعر تو مننه او قدسيت په نظر کښې ونيسي. هغه څه چه په زړونو کښې پيدا کيږي او په زړونو اثر کوي هغه عادي او معمولي څيز نه وي.

د ادغم او خوشحالي ترانه دانسان په ژوندانه کښې ډيره زياته اغيزه لري او انسان ترينه هيڅکله نشي بي نيازه کيدی.

ديوه ملت ژبه، کلتور، اخلاق په شعراو ادب ساتل کيږي ديوه ولس د ذوق او شعور، فکر او خيال، د احساساتو او عواطفو هنداره شعراو ادب دی.

هرڅومره چه ديوه ملت شعراو ادب عالی وي هغومره بي اخلاق، نظر او روحيات لوړوي اوله لوړو ملکانو او انساني فضايلو سره بي ارتباطي او تعلق زيات وي.

شعراو ادب د بشر علايق له دين او مذهب سره تينگوي او په هونبنياري کښې بينايي او همدردی پيدا کوي. کله چه زړونه کلکيږي يا توريري نو شعريکښې رقت او صفايي پيدا کولي شي.

هغه څه چه انسان د ماديت له غلامی اوبت پرستي نه ساتي شعردی.

عارفانه ذوق، انساني عاطفه حکيمانه شعور د شعريه نغمو وده کوي اود حسن و نظر علايق همدغه شي ساتي. کوملت چه شاعر نلري زړه نلري، سترگی نلري، عواطف نلري اود ذوق و تمناله خونده محروم دی.

شاعران دا کولي شي چه دانسان فرعوني غرور په تواضع بدل کړي اود دوهی ملنگ ته شاه جهان خوی او مړی سترگی ورکړي.

غم او سرور د شاعر هديه ده چه له زړونو څخه بي اخلي اوزړونوته بي ورکوي نو کوم قدر او قيمت دانسان په بدن کښې زړه لري په يوه جامعه کښې بي شعراو شاعر لري.

د ادب راز

چاچه د شعراو شاعر په باب ډير فکر کړيدی اود واره بي ډير ښه پيژندلی دی هغه وايي ډير ښه شاعر هماغه دی چه ډير خود پرست وي اوبی له ځانه په بل هيڅ شي کښې فکرونه کړي.

دغه راز شاعر خپل ځان پخپل شعر کښې ښی او مونږ گمان کوو چه زمونږ تصويری ايستلی دی.

شاعر ځکه په مونږ گران دی چه زمونږ د زړه خبری کوي اوزمونږ خاطرات را يادوي.

شعرد زړه غږ دی اود زړه غږ د منطق له غږ نه ډير قوی دی.

شاعر پوهیږي چه عقل او منطق، دلیل او برهان په مونږ باندې حاکم نه دی بلکه غرايز او احساسات زمونږ رهبري کوي، د همدې لامله هغه له احساس او غريزي سره خپل تعلقات ټينگ ساتي اوله زړه سره کار لري. هغه خوک چه زړونو ته بڼه بڼه پیغامونه راوړي او زړونه خوشحالوي شاعر دی، هغه پیغام چه دمعشوقی له خوا عاشق ته راځي شعردی.

شاعر له مونږ سره د عشق او مینې په کار کښې کومک کوي اوله دینه بڼه کومک بل نشته. شاعر پوهیږي چه له نا امیدي نه څنگه لذت اخستل کیږي او غم څنگي خوږ والی پیدا کړي. شاعران لکه ماشومان ډیر بڼه بڼه خو بڼه ویني او په همدغو خوبونو د زړه نو تسلی کوي. که دغه خواږه رویا او ښکلی تخیلات نه وي د ژوندانه تحمل ډیر گران دی. څه شی چه مونږ ته ژوند خوږ او بڼه ښکاره کوي دهغه شی تصور دی چه په ژوند کښې بیخي نشته. تاسی له شعراو شاعر نه علمی حقایق مه غواړي د شعر هدف حقیقت نه دی جمال دی ښکلا او جمال لکه علم په ټینگ اساس نه دی ولاړ.

د علم په دنیا کښې په یوڅه پوهیدل خوند لري او په شعراو ادب کښې ایهام او ابهام مزه داروي. دلته سراوراز، پرده او حجاب کمال دی، هلته تشریح، تفصیل تحلیل او تجزی ته ضرورت دی. هغه جذبه چه دانسان په روح ډیر اثر لري د سر جذب به ده. هیڅ ښکلیتوب بی پردی اوبی حجاب نه دی. هر څه چه مونږ خوښوو او مرویی په مخ باندې دا سر پرده پرته ده. انسان له هغو اشعارو سره شدید علاقه لري چه ځینی برخی یی ابهام لري او مختلف تعبیرونه پکښې کیدلی شی. په شعر کښې یوازی د غريزي رهبري کافی ده.

شاعر باید دخپل فن به قوانینو کښې ډیر تاورا تاونشی چه لطف اوزیبایی یا خپل معصومیت له لاسه ورنکړي. دلور او عالی شعرد پیژندلو معیار بل شی نه دی له ژوند سره ارتباط دی هر څومره چه یو ادبی اثر له ژوندانه سره بڼه ارتباط ولري هماغومره ورسره علاقمندی زیاته وي. په شعراو ادب کښې ساده انشا دا نه ده چه بیخي بی پیرایی وی او مختلف اجزا او عناصر پکښې نه وی چه مختلف اجزا او عناصر پکښې داسی ویلی شوی او گډ شوی وی چه تشخیص او تجزیه یی نشی کیدی ساده انشا ورته ویلی شو.

څنگه چه دلمرنیا ظاهراً سپینه او یورنگ معلومیري مگر په حقیقت کشی له اوورنگونو څخه جوړه ده، ساده انشا هم له دغسی ترکیب پیدا کیږي.

غرض دا چه په شعراو وینا کښې ساده گي بڼه ده او سادگی له بڼه امتزاج له عالی نظم او د اجرا له بڼه تناسب څخه پیدا کیږي. هغه انشا چه ډیری قلقلی پکښې وی او ډیر جلیل لري یعنی لکه رعد او برق داسی وی دلیکونکی عجز او تصنع ښی. دغه راز هنر ښودنه له واعظانو سره ښایی، په شعراو ادب کښې ساده گي لوی صفت دی نه کاکه توب او طمطراق. شعر له علم او فلسفی نه دین او مذهب ته ډیر نږدی دی او الهامی څیز دی په شعر کښې عواطف او خدایی فکرونه ډیره اغیزه لري. په شعراو ادب کشی یوازی بشرولتوی اوبس.

اناتول فرانس چه په ادب کښې ډير ژور فکر لري شعراو شاعر، ادب او اديب ته په دغه نظر گوري اود غسي بي معرفي کوي.

نوی کال

مونږ حسابي خلق يو اوله ځان سره يو حساب لرو. زمونږ په حساب زور کال ختم شو اود نوی کال په سر باندی موقدم کيښود. مونږ پوهيږو چه زمونږ حساب نورو غوندي نه دی. دهغوی نوی کال دشلم قرن شپږ پنځوسم کال دی او مونږ دخوار لسم قرن پنځه ديرشم کال ته نوی وايو. په رښتيا چه مونږ پخپل حساب ډير ښه پوهيدلی يو او پوهيږو چه په کوم زمانه کښې ژوند کوو او څومره بيرته پاته يو. مونږ هم د زمانې په گړندي گاډی کښې سپاره يو او چيرته ځو. دا گاډی لکه دوزیرانو مو تر کال په کال نوی کيږي مگر په زړو او خرابو لارو روان يو، ځکه گړندی نشو تللی. مونږ په کال او کالو کښې ژوند کوو او ډير خوشحال يو چه له زاړه کوره نوی کاله ته اوله زاړه کاله نوی کال ته لاړ شو. هو! مونږ نوی کال ته خوشحال يو او هر کله غواړو چه نوی لوبښی پيدا کړو او په نوی پياله خوله کيږدو، که څه هم د زړې زمانې د قرمز او جاپان لوبښی ددی وخت له لوبښونه ډير ښه دی. زمان او مکان هم دوه طرفه لوبښی دی چه زمونږ ژوند ورپوری تړلی دی او په دواړو کښې مونو يتوب خوښ دی، مگر د مکان په ساحه کښې زور او نوی ښه پيژنو او پوهيږو چه دغه ښار نوی او هغه زور دی، دا ودانې زړه او دا بله نوی ده، خود زمانې په زړښت او ځوانی کښې لکه چه تيرو تلی غوندي يو. د زمانې ظرف چه هر څومره زړيږي زمونږ په حساب هماغومره نوی کيږي، مونږ د زمانې آغازه نژدی وختونه زړه زمانه بولو او د زمانې روستيو پيږيو ته نوی عصر او نوی زمانه وايو. نوی کال هم په همدغه صحيح حساب بنادي. دا تيا کالو بوډا خپل روستی کال نوی کښې او دخپل ماشوم توب زمانه ورته زړه معلوم کيږي. هر کال چه نوی کيږي له ځانه سره نوی خيالونه، نوی فکرونه، نوی کارونه ملگري وي. که نوی کال خپل ټول کالی نوی نکړي يو څه خونوی کوي او ځيني زړې جامې له ځانه لري غورځوي. دنوی کال دنو يتوب معيار همدغه دی. مونږ هيله لرو چه نوی کال په ډيرو نوو جامو کښې ووينو او ډير نوی شيان ورسره وي. مونږ له نوی کال نه په رښتيا نوی څه غواړو او پدی پوهيږو چه زور بوډا په نوی جامه کښې هم زور دی او نوی ځلمی په زړو جامو کښې زور نه دی. که نوی کال زړو ښکاريانو ته نوی مرغی راوولی نوی کار ورته نشو ویلی. دنوی کال دلومړی ورځی ميله هم څه نو يتوب نلري ځکه چه زمونږ په هیواد کښې دهر نوی کال شروع په ميلو او ساعت تيريو کيږي او قلبه کښې يعنی دکار آغاز رسماً يوه نمايشی لوبه دی. مونږ بايد پدی پوه شو چه نوی کال له مونږ نه څه غواړي او پخپله څه کوي؟

نوی کال سمدلاسه دورڅوپه اوږدولو او د شپو په لنډولو پیل کوی. یعنی د خوبونو وخت کموی او د بیداری وخت دکاراو فعالیت دپاره زیاتوی. د تیاری او تورتم عمر لنډوی او درنا عمر اوږدوی. که مونږ د نوی کال په رمز او اشاره پوه شو د پسرلی بریښنا گانی همدغه مطلب ته اشاره کوی چه دنوی ژوند اساس په برق او بریښنا ایښودل شویدی او هغه زمانه تیره شوه چه د حیات او به په تورتم کښی وی او ژوند په تیارو کښی و. دنوی کال له شروع کیدو سره سم په هوا کښی اعتدال پیدا کیږی او د ژمی سوږوالی ورکیږی. دنوی کال لومړی درس همدغه دی او ساږه زړونه بی نه دی خوبن راشی! چه د زمانی په تقاضا ځان پوه کړو او پیروی بی وکړو.

زما دلاسی نیالگیه!

زه نه یم خبرچه ته چیرته وی او له کوم ځایه راغلی. دومره پوهیږم چه له نورو گڼو نیالگیو سره په یوه تنگ ځای کښی ولاړوی. هلته ستا دلوییدو او غتیدو دپاره زمینه مساعده نه وه ځکه ستا تعلق له هغه ځایه قطع شو او دلته راغلی. زه ستا په راتلو ډیر خوشحاله یم او تاته پخپل انگرې کښی ځای درکوم. زه غواړم چه ستا تعلق او ارتباط له دغه کاله سره ښه ټینګ شی ستا نیلی او ریښی هرڅواته وغځیږی، ستا څانگی او ښاخونه په دغه نوا او فضا کښی ډیره وده وکړی او له تانه غټه ونه جوړه شی، زه به ستا د ترقی او لوییدو دپاره زیارکارم ته دلته زما له اولادونو سره په دغه کاله کښی او سپره! دا ځا په تاباندی نه تنگیږی. دا ستا کوردی ته د دغه کاله له ماشومانو نه یو ماشم یم. زه هیله لرم چه ستا له سیوری لاندی ډیر خلق کښینی. ستا شگوفه او خوږه میوه هرڅوک وینی، ستا له څانگو او ښاخونو نه مرغانو خوږی نغمی وگورم. زما نیالگیه! که زه تا شین او سمسور و وینم څومره به ښه وی. ستا ښایسته شگوفه، ستا سیوری او ستا میوه به زما دپاره ډیر لوی نعمت وی. که دغسی ښه اثر او دغه شان نیک عمل له ما نه یادگار پاته شی دا به زما نیکبختی وی. زه دغه دگلابو پوتی او دغه د عکاسی نیالگی هم ستا له څنگه ږدم او تاته دا ښیم چه زما زیاریوازی دمییوی دپاره نه دی زه ستا له شگوفی او شنو پانو سره هم ډیره مینه لرم. که له ما سره گپه شته اوبی خورا که ژوند نشم کولی له ما سره سترگی هم شته او په مخ باندی پوزه هم لرم. څومره به ښه وی چه سبایی ستا له څانگو د مرغیو خواږه او ازونه واورم او په خوږو نغمورا وینم شم. زما نیالگیه! ته په دغه هوا کښی وده کوی باید خپله خوشبویی هوا ته و سپاری او د هوا مرغان له تانه استفاده وکړی. هغه وږمه چه ستا کاله ته راځی باید له ځان سره یو څه یوسی.

د شاتو مچې بايد ستاله کوره بينوا لارې نشي.
کشکي زما دوستان او ملگري ستا له سيوري لاندې خوشحاله کښيني او دلته د خوشحالي خندا او اورم.
يوه خوله خندا او يوه شيبه خوشحالي پدې ارزي چه زه خو کاله ستا خدمت وکړم او له لري خايه او به درته راوړم.

د فکر پالونکي

پيرا و فقيرنه يې چه خلقو ته دعا وکړي او دهر چا دپاره د تسلي زيارت شي.
فيلسوف او عالم نه يې چه خلق درنه علم او پوهه يوسي.
طبيب نه يې چه درنخورانو علاج وکړي.
پيسي نلري چه حاتم طايبي شي او وړې ماړه کړي.
قاضي يا حاکم نه يې چه عدالت وچلوي او د حق ملگري شي.
دغه راز افتخارات ستا په برخه يو هم ونه رسیده.
ته يو شاعر او ليکونکي يې مگر له تا نه ښه شاعران او ښه ليکوال ډير پيدا کيږي سره له دې زه تا ته په ډير قدر گورم
او تا ته په ډير لوی حق قايل يم.
دلته د فکر او قلم خاوندان ډير دي مگر د فکر او قلم د ازادې علمبرداران ډير لږ دي ځکه ستا مقام له نورو نه هسک
گڼمه.
که څوک تا ته د فکر خاوند ونه وایي زه ورسره څه کار نلرم مگر که د فکر خاوند تا خپل حقدار ونه گڼي زه به ورته بي
انصافه ووايم.
هغه څوک چه په وطن کښي هيڅ نلري او د وطن د ازادې دپاره سرور کوي په وطن باندې حق لري.
همدغه وجه ده چه د فکر پالونکي مقام له فکر لرونکي څخه ډير اوچت دی او زه هم دواړو ته به يوه نظر نه گورم.

د ژوند نغمه

ټول غلي دی ، هيڅوگ څه نه وایي . د ژوندانه نغمه غلي ده .
په دغسي چوپه چوپتيا کښي ذوقونه مري فکر ونه محوه کيږي نشاي او خوبښي لکه وحشي مرغله انسانان ونه
تښتي .
زه غواړم د دغه سکوت طلسم مات کړم او خپله سرينده وغږوم .
دا سرينده ما د عشق له هيواده او د بلبلولو له کوره را وړيده .
زما د سريندي او از ډير خوږ دی .
راشي ! کښيني زما نغمي او وري زه نه غواړم چه ارزوگانې مري او زړونه ساړه وي .

زه دا احساساتو او جذباتو د وینبولو د پاره راغلی یم.
دغه ده ما خپله سرینده را واخیستله او خپلی نغمی شروع کوم.
آه- دا څه وشوه؟ له دی سریندی نه خو هیڅ اواز نه پورته کیږي.
سرینده خونه ده ما ته تارونه یې هم په ځای دی دا ولی نه غږیږي؟
ولی بی سره ده؟ له دینه لویه ضایعه بله نشته.
پوه شوم او پوهیدم دا سرینده د بلبلو له کوره ده او بی د گلونو له خوا بل چیرته نه غږیږي.
دا سرینده، له عشق سره ارتباط لری او تارونه یې په هماغه مقام پوری تړلی دی.
زه باید گلزار ته ننوږم او د گلونو په حرم کښی دخپلی سریندی آواز اورم.
زما باید د نرگس سترگی، د غوټی خندا، د چندرولښتی، د سنبلو پریشانه زلفی وگورم او د حسن په گلزار کښی خپله
سرینده وغږوم.
بی له دینه دا خاموشی نه ورکیږي او خوشحالی نه پیدا کیږي.
دا توری وریځی باید دلمر او سپوږمی له مخی لری شی.
د بلبلو پنجری او قفسونه باید مات شی.
د باغ تړلی ور باید بیرته شی چه خوشحالی راشی او ذوق و شعور سترگی وغږوی.
د ژوند نغمه دغه تقاضالری او بی له دینه په ژوندانه کښی نشاط او سرور نه پیدا کیږي.

نوی فکر

هر چیرته لارم، هر چاته ور غلم ښکته پورته ډیر وگرزیدم.
ښارونه می ولټول په هیڅ ځای کښی یی له هیچا سره پته نه وه.
هغه څه چه زه غواړم دلته نه پیدا کیږي چا چه غټه چوکی غوښتله پیدا یی کړه څوک چه په نوی موټر پسی گرزیده
هغه دی پکښی ناست دی هغه چه په پیسو پسی لالهانده و، بانکونه یی ډک کړه.
یوازی زه خپل آرزو ته ونه رسیدم په رښتیا چه زه په ډیر نادراو نایاب خیز پسی گرزم او زما حرص له ټولونه زیات دی.
هو! زه نوی فکرنوی خیال او نوی جهان غواړم.
دلته نوی رایوگانی، نوی فلمونه، نوی ساعتونه، نوی فیشنونه پیدا کیږي. مگرنوی فکر او نوی مضمون نشی
پیدا کیدی.
دلته شاعرانو ډیری سندرې وویلی خونوی فکر پکښی نه و.
پسرلی بییا هماغه گلونه راوړل چه مونږ څو ځله لیدلی او بوی کړیدی.
مونږ په قرنو قرنود گل او بلبل زور مضمون اړو ورا اړوو مگرنوی څه نشو پیدا کولی.
مونږ نوی مضمونونه په زړو موضوع گانو کښی لټوو او د زړی بوډی په سرنوی درې ږدو.
دلته میندی نوی اولادونه راوړی مگر د ما عونه نوی فکرونه نشی راوړی.
دلته ښځی له کورونو نه وتلی شی خونوی مضمون له دماغونو څخه نه راوړی.
دلته دا عادت دی چه پیغله د پلار په کاله زریږی او بییا ودریږی.

دلته اوس هم د زړو فکرونو کاله ته رياران ځی اوراځی اوله نوونه زړی خبری بنی خرڅیږی.
 دلته د بوډی په تال کښی زړی ارزوگانی ځانگی اوزاره سرودونه غږیږی.
 دلته په خیرات خواره میلو نران شی، بیسواده به ريسان شی.
 زموږ کوچنیان چه پیدا شی نو سپین ږیری وی او په ډیره زړه ځانگو کښی څملی، زموږ للو ډیره زړه ده اوزړه دایی
 زموږ د ماشومانو تربیت کوی زموږ ځوانان که ږیری ونه خری او سپین ږیری ورته ویلی شو.
 موږ نوي خولی په سرکړی مگرنوی فکرونه مورد کړه، نوی ښارونه موجود کړه مگر زړه بوډاگان پکښی ناست دی
 زړی قصی کوی.
 موږ د زړو بوډاگانو په محفل کښی زوړ راگ غږوو اوله سپین ږیرونه د ځوانانواتن غواړو.
 دا آرزو بیهوده ده زه باید په نوی فکریسی بل چیرته لاړ شم.
 دا شی له زړو شاجانیانو سره نشته.
 که داتیا کالو بوډا نوی واده وکړی هم زوړ دی، که زوړ سپی نوی پوستین واغوندي بیا هم زوړ دی که له زړه ښاره
 نوی ښارته راشی هم زوړ والی ورسره دی.
 هو! کوری نوی دی، مگر فکری زوړ دی په دغسی نوی کور کښی نوی فکراو نوی مضمون نه پیدا کیږی.

زور فکر

سترگی یی مه خلاصوی! کوم ښکلی مخ به و وینی لیونی به شی.
 میخانه به وگوری مست به شی، ځان به و وینی خودبین به شی.
 دبل عیب به و وینی بدبین به شی.
 پریردی، چه سترگی یی پتی وی اوڅه نه وینی.
 کوښښ وکړی! چه په ښواو بدوپوه شی اوڅه زده کړی.
 که دی دسواد او علم خاوند شو که دی په سمه لاره روان شو.
 که ده دښواو بدو تمیز وکړی بیا به یی سترگی پرانیزو.
 دسترگو پردی به یی غوڅی کړو دسترگو غږولو اجازه به ورکړو.
 پخواله وخت دده سترگی مه خلاصوی.
 دی باید هرڅه په پتو سترگو قبول کړی او سپین سترگی نشی.
 دی باید هرڅه د زړه په سترگو و وینی او د سترگی یی ترلی وی.

نادانی اوناډاری

به کور کښی یی غله نه وه جامی یی هم زړی او شکیدلی وی.
 پورچانه ورکاوه مزدوری نه پیدا کیده حیران و، چه څه وکړی او ډوډی ځانته څنگه پیدا کړی؟

وروسته له ډيرو انديښمنوله کوره را ووت او شپه ډيره تياره وه.
 پخوا تردي يي کله غلانه وه کړي ځکه زړه نا زړه په يوه کاله ننوت او پس له ډير تر دد نه يي غلاته زړه ښه کړ.
 په دغه شپه دده بخت بيدار و ځکه چه دکاله خاوند ويده و.
 ده په بيړه بيړه يو څه مال راټول کړ او په ويړه ويړه يي کورته راوړ.
 وايي چه دغله په غره کښي ځاي نشته نو په کاله کښي به يي څه حال وي.
 له ده سره دا سودا ډيره زياته وه چه که سبا ته يي خلق کورولتوي او دغلا مال ترينه راوړي څو کاله به په جيل کښي پروت وي اوله دينه به هم بد بخته وي.
 ده بله چاره ونه ليدله دکوتې په يوه کنج کښي يي دزمکي په کښلو شروع وکړه چه دغلا مال خوندي کړي
 مگر يو ساعت وروسته له خاورولاندي يوداسي کنج را ښکاره شو چه دسرو او سپينوزرو زورور دولت پکښي پروت و.
 کله چه دا پټه خزانه را ښکاره شوه غل وپوهيده چه په ټول کلي کښي ده غوندي بل بډاي نه واوده غوندي دذلت شپي هم بل چا نه دي تيري کړي.
 هو! ده دخزاني دپاسه په لوږه شپي تيرولي دده په کاله کښي هرڅه ومگر دي نا خبره و او خپل شته ورته نه ومعلوم.
 دي نه پوهيده چه زه ډير لوي بډاي يم اوزما په کور کښي هرڅه شته.
 دده ناداري په حقيقت کښي ناداني وه نورڅه نه و.
 ددغسي سړي په حال افسوس په کاردی او که ديوه ملت دغه حال وي له دينه لويه بدبختي اود افسوس خبره بله نشته.
 دناپوهانو فطري او معنوي استعداد همدغسي له خاورولاندي پټ پاته کيږي لکه چه دنا پوهه ولس معدنونه پټ پاته وي او څه کار ترينه نه اخستل کيږي.

سيند

دو چوډاگونو، ددښتو او ميرو له څنگه لوی سيند بهيږي مگردغي وچي بيديا ته اوبه نه ورکوي.
 په دغسي وچکالي کښي چه په اوبوباندي سرونه ماتيږي سيند لکه شوم بخيل په شتاب درومي اوزمونږ تندي ته نه گوري.
 کله چه سيند په چپوراشي کورونه او آباد پټي هم له ځان سره يوسي.
 همدغه سيند له مونږ نه هغه خوا بل رازروان دي اوله نورو سره يي رويه بل رازده.
 هلته دغسي وراني نه کوي. دومره بخل نه لري. دغه راز بي رحمي پکښي نشته. هلته دسيند په غاړه زرشويان دسيند له شگونه زر را باسي.
 ماهي گيران پکښي په خروارو کبان نيسي او ښکاريان يي په لوانو ستر ډنډ کښي هيلي ولي.
 هلته له سيند نه ډيري لوی ويالي بيل شويدي، ډير لوی لوی ډاگونه له اوبولاندي شوه. کلي او ښارونه آباد شوه، شاري ځمکي په ثمر راغلي دغلو او ميوو پکښي څه کمی نشته.

هلته د سيند په مخکې لوی لوی بندونه جوړ شوه، د بريننا ما شينو نه ودریده، فابريکې او کارخانې په کارولويدی خلق آباد او ماړه شوه دا سيند ولی دلته دغسی او هلته هغسی دی. مونږ ته په قهر دی او په هغوی پيرزوينه لری، دلته ډيرتند او په خيزو نوروان دی، هلته علی او آرام بهیږی. دلته کوږوږخی او خپله مجرا بد لوی، هلته پخپله ټاکلی لاره روان دی او بی لاری نه ځی. په رښتیا چه سیند دلته ډيرورانی کوی او هلته دیوه نظام او قانون تابع دی چه ورائی ته بی نه بریږدی. زمونږ گناه د سیند په غاړه ده. سیند له مونږ نه ډیرڅه وړی دی او ډیر بی را نه وژلی دی. دا سیند خونی سیند دی اوله مونږ سره بی زړه دښمنی ده، څو ځله بی زمونږ کورونه وړان کړی او آباد پتی بی رانه په واروار وړی دی. زمونږ ټوله گناه د سیند په غاړه ده. سیند زور وړدی او به مونږ باندی هروخت ظلم او تیری کوی. آه- مورږ څومره نا پوه یو چه دغه راز فکر کوو او پخپله گناه نه پوهیږو مونږ خپله گناه د سیند په غاړه اچوو، د سیند په غاړه څو مونږ پراته یو په رښتیا چه دا زمونږ گناه ده د سیند نه ده. سیند له چا سره دښمنی نلری، سیند هر تږی ته او به ورکوی او دهر چا خیرنی جامی پاکوی. سیند پوخ کار غواړی او پاخه بندونه ورته په کار دی. که زمونږ کار پوخ وای او زمونږ بندونه پاخه وای زمونږ ویالی نه وچیدی او زمونږ پتی او بونه وړل. مونږ د سیند په بند و بست پوه نشو اوله سیند نه مو کاروانخیست داسند دژوند او حیات سیند دی. په ده کښی دورانی او ودانی دواړه قوتونه موجود دی. سیند دهر چا ظرف او استعداد ته گوری هغومره او به ورکوی. دمنگی خاوند او دمنگوتی خاوند ته سیند برابره برخه نه ورکوی او نه وړولښتیو ته دلویو ویالوپه اندازه څه ورکولی شی. سیند دهر چا کار ته گوری او هغسی ورسره کوی یعنی خام بندونه ورائی او پاخه بند ته ځان تسلیموی. هغه څوک چه دژوندانه سیند پخپل سر پرېږدی او یوه معینه مجرا ورته نشی ټاکلی له ژوند نه استفاده نشی کولی.

عقیده

په سترگویی څه نه لیدل مگر د خدای کتاب بی ترڅنگه و او مسجد ته راغی. ده هغه آسمانی کتاب په تاخچه کیښود او په لمانځه ودریده، کله چه له عبادت نه فارغ شو اوله مسجد نه روانیده هغه کتاب پاته شو او یوبل کتاب لاس ته ورغی. دی وړوندو، کتاب بی نه لیده او په کتاب نه پوهیده مگر ډیر ټینگ بی په غیر کښی نیولی و. ده ته دا نه وه معلومه چه کتاب کښی څه دی او دچا کتاب دی؟ له ده سره ټینگه عقیده وه مگر پوهه او بینایی ورسره نه وه. ده د خدای دپاره دغه کتاب ښکلا وه اولکه تعویذ له ځان سره بی گرز او.

عمل

هغه خپله امسا ټکوله او بازار ته راغی، په سترگويي څه نه ليدل مگر په نامه يې هر څه پيژندل له ده نه خپلو ماشومانو وڅکي غوښتي وې.
 دې په همدغه شې پسي راغلي و.
 د دنيا بازار ته ډير پرانده راځي او څه اخلي. دکانداران دهغوي په سترگو کښي خاوري اچوي اوږدې مالونه ورکوي. ده ته هم دکاندار له خاورونه ډکي وڅکي ورکړي چه هر څه ورسره گډو.
 دې روان شو او په لاره کښي يې ځولي له لاسه خوشي شوه.
 ده د زمکي په مخ لاس وگرز او هره څه يې راټول کړه.
 دې نه پوهيده چه خپل کاله ته څه وړي؟ او دده وڅکي څنگه دي؟
 ده غوندي ډير پرانده دلته راځي او هغه څه وړي چه دوړلونه دي.
 هو! درندو عمل همدغسي دي مگر روند نوله دي زيات څه کولي شي روند که په سمه لاره لارښي بايد معذوريي وگڼو.

عبادت او دعا

درحمت بارانونه ونه وريدل، چيني وچي شوي په کاريزو و کښي دمرغي مښو که نه لمديه، دونوپاني په پسرلي کښي زيږي وي، په سمسورو باغونو خزان ولگيده. په خلقو دلورې هيبت راغی.
 ټول دعبادت او دعا دپاره بيد ياته ووتل. پاک خداي ته يې زاري کولي لمونځونه يې کول، درودونه يې ويل، دعا گاني يې کولي، دباران تږي و، زورور بارانونه يې غوښتل.
 دغسي دا خلاص عبادت، دغه راز دسوز دعا گاني کله دوي نه وي کړي په دغه وخت کښي ددوي تعلق له خداي سره ډير زيات و، دوي باور درلود چه روزي له خداي سره ده، ډوډي له آسمانه راځي او زمکه دخداي دسترخان دي.
 هر چا له خپلو بدو عملونو توبي ايستلي، دهر يوه له سترگو او ښکي بهيدي مگر د آسمان له سترگو يوه او ښکه هم تويه نه شوه.
 دباران په انتظار کښي ورغ بيهگه شوه، ماښام هر څوک خپلو کورونو ته لاړل. دقبلي له خوا توره ورپغ راښکاره شوه چه ډيره زياته تياره ورسره وه، خلقو ويل دحيات اوبه په تور تم کښي دي، زمونږ دعا قبوله شوه، اوس به داسي زورور باران وورپي چه غرونه رغونه به په اوبو ماږه شي او د زمکي تنده به ماته شي.
 دا تياره ورورو زياتيده، کلي کورونه، غرونه رغونه په دغه تور تم کښي ورک شوه، له آسمانه ډير زورور باران راښکته شو چه تالندي، بريننا گاني له هيبته ډک غرونه او زورور سيلابونه ورسره و.

دهوا موجهونه په دغه شپه طوفاني معلومیده، باران دیوه زور وراپت هیبت درلود، سیلاب له غره نه ډیری غتی تیری وغړولی دهرچا دا یقین و چه هرڅه به سیلاب یوسی، مالونه اولادونه نښی اونرپه ټول تباہ شی دمروپته به نه وی معلومه کلی کورونه به له خړولاندی شی او هیڅوک به هیڅ پیدا نکړی.

دغه ډار بیا په کلی کښی دژړا انگولا آوازونه اوچت کړه خلقوبیا پاک خدای ته رجوع وکړه هماغه اوراد او هماغه درودونه بیا لوستل کیده هرچا به دعا کوله چه باران ودریږی اود خدای له قهره نجات ومومی.

بی زړه

دایمان ځای زړه دی اودی بی زړه دی.

چه وړوکی و له شیشکو او پیریانو ډاریده چه لږ غوندی لوی شو دملا صاحب له ډاره په سبق نه پوهیده.

په کور کښی دادی ډارو اود بانندی د دادا.

اوس چه لوی دی دځان ډار، دملک ډار، دحاکم ډاری په زړه کښی تینگ ځای نیولی دی.

په لاره کښی ورسره دغلو ویره ده او په کور کښی دغلیمانوله ویری خوب نه ورځی.

لویه خدایه! په کوم زړه کښی چه دغومره ډیری ویری وی ستا ویره ډیره ځای نشی پیدا کولی.

په دغسی زړه کښی ستا خوف ته ډیر لږ ځای پیدا کیږی، که ستا ډار اود ظالمانو ډار په یوه زړه کښی یوشان موجود وی له دینه لویه گناه بله نشته.

کاشکی دوی یوازی له تا ویریدلی اوستا ددبمنانو ډاری په زړه کښی نه وای.

دخلقو ډار ستا ویره په زړونو کښی کموی او ایمان ته زیان رسوی، ستا ضعیفه بندگان یوازی له تا نه ویریری له نورو نه هم ویریری. دوی اوس دزورورو په مخ کښی حق نشی ویلی اوته دحق طرفداری، ته په دروغو خپه کیږی اودوی له ډاره رښتیا نشی ویلی.

ستا ظلم نه دی خوښی دوی له ویری د ظالمانو خدمتونه اوصفتونه کوی، هغه مسلمان اوس چیرته دی چه یوازی له تا ډاریږی اوبس.

ستا بنده باید د ډار بنده نه وی اودنمرود له اوره بی سترگه ونه سوزی.

ملک اوملا

دکلی ملک به چه هرڅه کول څوک بی مخی ته نشوورتلی، زروه که زور و دواړه له ده سره و. هرڅه دده په لاس کښی و، او هرڅوک دده لاس لاندی و، هیچا دخپلی خوراو لورواک نه درلوده. دکلی غوړی او چرگان هرڅه دده و. بنایسته نښی به ده کره وی، بنیکلی هلکان به دده په مخکښی گرزیدل او هرچا به دده خدمت کاوه.

یوه ورځ به کوراو کلی کښی دا آوازه خپره شوه چه هغه بی موره اوبی پلاره هلک چه په علم پسی تللی و دعلم او کمال خاوند شو هغه اوس له ډیری پوهی سره بیرته وطن ته راځی، هرچا ته سمه لاره بنی، هرڅوک په حق پوه کوی او هرچا ته حق وایی ځکه چه هغه دحق ملگری دی اوله ظلم سره دبمنی لری.

دا آواز په ملک باندې ښه ونه لگیده.
 ملک له دغه هلک نه وډار شو او پريشانه خوبونه يې وليدل.
 ملک پوهیده چه هغه خيرات خورملا نه دی ، د هغه سترگی ډیرې مړې دی او په زړه کښې يې د زور وډار نشته.
 هغه هيڅکله به له خدايه بل چاته سر نه ټيټوي. له هغه سره د حق جذبې او حقاني قوت شته او په وينا کښې يې بل شان
 تاثير موجود دی.
 خو ورځې پس ملا له يوې امسا سره راغی، ظلم او ناروا ته يې بد ويل، د زور او قوت مخه يې ونيوله، خلق يې پخپل
 حق پوه کړه او د مظلومانو ملگری شو.
 دده ملگری ورځ په ورځ زياتيدل او په ولس کښې پوهه او بيداری پيدا شوه، هغه ملک لری شو او په ځای يې بل
 ودریده. دغه بل ملک هغسی ملکي نه کوله او ډیر به سم چليده. چه علم او پوه پيدا شي ملک ان سميری او خلق سم
 ملک دروی.
 د فرعون او موسی قصه، د ملک او ملا افسانه همدغه معنی لری.
 ملک ان بايد به علم پسې لاړ شي او د علم رڼا له ځانه سره راوړی.

شاعر

شاعريو ازې پریږی دی ځکه چه دی د جرگو او مرکو سپری نه دی.
 هغه چه له نورو نه گټه کوی بايد نورو ته ورشی.
 دی غواړی چه له ځانه استفاده وکړی نه له بل چانه.
 هغه وخت چه برخی ویشلی کیدی سازنده يې د ساز او سرود مجلس ته راووباله او شاعری يې له خلقونه لری یوازی
 کښیناوه.
 شعرا اجتماعي شو مگر د شاعریه برخه تنهایی ورسیده.
 څوک چه په آزادی مین وی هغه هيڅکله ځان نشی مقید کولی.
 یو مجلس که هر څومره ازادوی بیا هم بیخی بی قیده نه وی.
 د ازادی معشوقه هغه وخت چاته ځان ښی چه له نورو نه بیل او یوازی وی.
 شاعر له ځان سره عشق لری او په ځان مین دی.
 دی نه غواړی چه په نورو کښې ورک شي او نورو غوندی شی.
 دی له خلقو سره همدردی لری مگر له خلقو سره ناسته ولاړه نشی کولی.
 عاشق دی خو معشوقه نلری.
 درد لری مگر دوا نه خوری.
 ذلت يې نه دی خو ښ او عزت ته هم په ښه سترگه نه گوری.
 دده طبیعت بل شان دی.
 دی تاسی ته لاره ښی مگر په یوه لاره در سره نشی تلی.

سپا

هغه ورځ چه تراوسه يې نه دلمروړانگي دغرونوپه سرولويدلي دي اونه يې دپيښواو واقعاتو مطلع چاته معلومه ده د سبا په نامه ياد يږي.

دا ورځ لکه يوه پټه معشوقه له هرچانه پټه ده او د سحر نسيم يې هم له مخه پورني نه دي لري کړي.

دا نه ده معلومه چه دغه ورځ به څه له ځان سره راوړي او څه به له ځان سره يو سي.

د چمن په گلونو به شبنم ورولي او که رلي؟

يو اشنا به په سرو سترگو له بل نه بيل کړي او که دوه خواږه ياران به غاړه په غاړه کړي.

دا ورځ له دغه مجهوليت او معما توب سره دهرچا په زړه کښي محبوبيت لري او هرڅوک ورته په اميد گوري.

دهرچا کار او زيار د سبا ورځي دښه والي دپاره دي اودنن ورځي د عمل نتيجه د سبا ورځي په لمن کښي لټوي.

هرڅوک هيله لري چه دنن ورځي زحمت به د سبا ورځي په را حت بدل شي او سبا به له نن نه ښه وي.

په همدغه سره د ژوندانه مشقت سپکيږي او د اميد مزي غځيږي.

دنن ورځي بندي د سبا ورځي ازادي په خوب کښي ويني او همدغه راز خوبونه د غمونو تله سپکوي.

چاچه نن د خوبښي او خوشحالي ډولي کاله ته را وريده هغه يقين لري چه سبا ته به د زوي پلار شي اوله دغي خوشحالي نه به بله خوشحالي پيدا شي.

دا غولونکي سبا هيڅکله نه سبا کيږي او ترقيامته دوام لري.

دژوندانه ټول خوږ والي په همدغه شي کښي پټ دي که دغسي سبا ته څه اميد ونلرو دژوندانه تحمل هيڅکله نشو کولي.

زمکه او آسمان په همدغي ورځي پسي سرپه څيږي سرگردانه گزري اود اتيا کالو بوډا هم له دغي ورځي نه نا اميده نه دي.

که د سبا ورځي مينه زمونږ له زړونونه و او زوي مونږ بيا ژوند نشو کولي ځکه چه زړونه سپري او ارزوگان مري.

که مونږ له سبا سره خپل تعلقات قطع کړو ډيرتا وان به وکړو او خپل ژوند به فاني وگڼو.

زمونږ نظر به بيا لري څارنه کوي او ډير لنډ به گوري.

په دغسي حال کښي مونږ بيا اوږده اوږده فکرونه نشو کولي او دمريخ سفر رانه پاته کيږي.

د سبا ورځي فکر زمونږ په اخلاقي ژوند کښي هم ډيره اغيزه لري اود بشر هر راز مادي او معنوي ترقيات ورپوري تړلي دي.

دهقان د همدغي ورځي دپاره کرکوي او باغوان په باغ کښي نيالگي ږدي.

د خرما زړي په زمکه کښي کرل او د خرما له ونونه خرما ټولول دهغو کسانو کاردی چه سبا ته اميد ونه لري اودنن ورځي په تنگه دايره کښي ايسار نه دي.

څومره چه دانسان ذهن او دماغ ترقي کړيده ، په هره اندازه چه انسان لوی شوی او پوه شويدي هغومره يې له سبا سره تعلق زيات شويدي.

د سبا ورځي غم خوړل ، د سبا دپاره فکر کول ، د سبا ورځي ضرورت او احتياج په نظر کښي نيول د ډيرو پوهانو اود ډيرو لويانو کاردی.

زه لوی او کوچنی په همدی پيژنم چه يو ډير لری گوري او بل ډير نږدی دی گوري.

د يوه سبا هم ډيرلری او د بل لنډې دې.
 د مسلمان سبا پس له مرگه هم شته، دده نظر بايد ډيرلری څاروکړی او ابدی ژوند په نظر کښی ونیسی.
 ابدی ژوند همدغه دی چه سپری له سبا نه غافل نه وی او د سزا اندیښنه ورسره وی.
 نن او سبا هغه دوه میلمانه دی چه یوځی او بل راځی. مونږله یوه سره وداع کوو او د بل په خدمت مشغول کیږو.
 زمونږ خدمت باید د سبا ورځی د پاره وی او خپله آینه په نظر کښی ونیسو، د عقل او دوران دیشنی تقاضا همدغه ده

د سپرلی گله!

ستا بنایسته او گلالی خیره په جهان کښی څومره قدرلری، اسمان له دومره لویوالی سره هر سحر د شبنم په پاکو او رڼو څاڅکو ستا ښکلی مخ وینځی او زمکه دخپل زړه له نمه اوبه ورکوی.
 د زمکی مخ په تا بنایسته دی هو! ستا په وړمومعطره شوه، د بلبل خوربه نغمه ستا د جلوی برکت دی، شاعران ستا په ستا ینه په جامع کښی مقبول شوه، ښکلویغلو تا ته پخپل اوربل باندي ځای درکړ، بورا ستا په مینه په غزلو کښی وستایل شو.
 په شعراو ادب کښی ستا برخه ډیره زیاته ده، د مینی او محبت ډیرښه سوغات ته یی.
 مگر گوره چه پخپل جمال او کمال مغرورنشی اوله باغو نه اوزی.
 تا غوندي ډیر ښکلی او بنایسته گلونه دهیواد په غرورغو کښی پیدا شوه چه نه چا ولیدل او نه چا وستایل.
 که ته هم له دغه چمن نه ووتلی او په غرونو کښی دی ځای ونیونه به بلبل پیدا کړی او نه مالیار.
 ته د خلقوله نظره مه لری کیږه او ځانته مالیار پیدا کړه!
 دانسان دا عادت دی چه مطلق ښه نه ستایي او هرښه خیز ښه نه گڼی هو! دی هماغه شی ښه بولی چه ده ته نژدی وی او دده خپل وبلل شی.
 دلته هر څوک خپل ښاغلی گڼی او هر یو دخپل باغ گلونه ستایي.
 نه هیڅکله د خلقوله نظره لری کیږه مه.
 ستا بنایست د خلقو د توجه او التفات نتیجه ده.
 که ته غواړی چه هر څوک دی قدر وکړی او پخپل سردپاسه ځای درکړی لکه نرگس هر چاته په ښه سترگه گوره اولکه د باغ غوټی هر سحر خلقو ته ځانده!
 په دغسی التفات او یوه خوله خدا سپری د خلقو زړونه خپلولی شی.
 په یوازی گلتوب او گلالتوب هیڅوک قدر او منزلت نه مومی او نه په تش بنایست دلبری او دلربایی کیږی.
 راشه زما د باغچې گل شه * چه هر سحر دی په دیدن تازه کومه

د رمی خاونده!

د توري کيرې دې او دلويې رمې خاونده !
 پدې سره او ټکنده غرمه کنبې ، پدې وچه بيديا او سپيره صحرا کنبې ، چه يخی اوبه ، يخ سيوري توده ډوډې شودي
 او مستې کوچ او پيروي کورت او غوړې پوڅې او پنيرونه هرڅه له تا سره دې په خوارانو او بيوزلورحم وکړه !
 له لارويونه خپل خوړونکي سپي ايسارکړه !
 هرڅوک چه ستا کيرې دې ته په هيله او اسره راځي هغه له خپلو سپيونه ساته او قدر يې کوه !
 په دې وچ ډاک کنبې بل سيوري نشته يوازي ستا سيوري ته هيله او اسره کيرې .
 که ته خپل سپي ونه نيسي له دينه لويه به رحمې بله نشته .
 اي دخوړو سپيو خاونده !
 ستا د سپيو تاوان له تا رسيرې او ددوي په ضررته نيولي بي .
 سپي او نفس دواړه يوشانته دي .
 ته خپل سپي ونيسه ! او په مونږ رحم وکړه !
 ته پخپلو سپو دا گمان مه کوه چه دوي به هروخت ستا غليمان نوته غاږي .
 دوي ډير ځله دا سمان ستورو او سپوږمي ته هم غاږي .
 ستا په ملگرو او دوستانو هم بلوڅي او غوتې وهي .
 آه- هيڅوک زما نارې نه اوري .
 دخپلو سپيو حملي هم نه ويني .
 زما غږ تر کيرې دې نه رسيرې .
 دوي ولي څه نه اوري ؟
 ولي څه نه ويني ؟
 ولي په چارحم نه کوي ؟ پردي خوبه نه وي ؟
 کيرې دې خود پښتنو معلوميرې .

بي گناه بندي

پريرې دې ! دا بي گناه بندي پريرې دې !
 مه ويريږي ، دده په آزادولو کنبې هيڅ خوف او خطر نشته .
 فساد او شرارت له ده نه نه پيدا کيرې .
 دده بندي کول لويه گناه ده .
 دا هغه يوسف دې چه د بي گناهي په سبب په زندان کنبې لويدي دې .
 که دې له زندانه راواوزي ستا سي آينده سنجولي شي او ستا سي د بلي ورځي غم خوړلي شي .
 پريرې دې ! دا بي گناه بندي پريرې دې !

که دی خلاص شو ستاسو انتظام به په ډیره ښه شان وکړي.
ستا سی وږی به ماږه کړی، ستا سی برینډ به پټه کاندی.
تا سی دغه ښکلی موجود په تورو څاگانو کښی مه غورځوی.
په زندانو نو کښی یی مه اچوی.
په لیوانو او پرانگانو یی مه خوری.
پریردی! دا بی گناه بندی پریردی!
دی به ستاسی دگړو وږو او پریشانو خوبو نو صحیح تعبیرونه وکړی.
ډیری سخری، مبهمی او مجملی غوتی به پرانیزی. دی دراتلونکی حال پیشبینی کولی شی.
د طبیعت په رمزونو او اسرارو پوهیږی.
د جوی او فلکی اوضاعو اقتضات ور معلوم دی.
پریردی! دا بی گناه بندی پریردی!
دده په آزادی باندی علم او پوهه زیاتیري.
وطن رڼا کیږی، رانده بینا کیږی.
دی له خپلو جفاکارو ورونو سره هم ښه سلوک کوی.
دی ډیر پیچومی او ارولی شی.
ډیری کږی لاری سمولی شی او ډیر مشکلات حل کولی شی.
ما خوب لیدلی چه دا بندی خلاصیږی او د سلطنت په کرسی کښینی.
ښه فکر وکړی!
دا بندی څوک دی؟
پس له ډیره فکره وایم:
فکر دی فکر!

نظر لالا

په یوه ستانه کورنی. کښی یو سپین ږیری خدمتگار او سیده چه هر چا به ورته نظر لالا ویل.
داسپی د ماشوم توب له وخته د بوډا توب تر زمانی په دغه کاله کښی و او خپل ژوند یی په همدغه کاله کښی خاوری
کړ.
ددی کاله نسبی سږی نه و او د خدمتگار په حیث یی کار کاوه، مگر مزدور ورته نشو ویلی ځکه چه دمزدور په شان
کاری نه کاوه.
هیڅوک به خپل ځان د ځان د پاره په کار کښی د غومره ستړی نکړی لکه چه نظر لالا د دغی کورنی په خدمت کښی
ستړی او ستومانه و.
کوم کار چه څوک دیوی تینگی او لوږی عقیددی د پاره کوی هیڅ حریص او په گټه مین سږی یی د پیسود پاره نشی
کولی.

ده دغه خدمت دخداى دپاره کاوه اوپه داسى جذبه يى کاوه چه دلمانځه دفوتيدو هم څه ډيره پروا ورسره نه وه. په دغه سپرى کښى ديرزيات اخلاص، امين توب او صداقت موجود و چه پدى وخت کښى يى مثل اونظيرنشى پيدا کيدى يا ډير لږ پيدا کيږي.

دا سپرى به نامه اوبى نشانه سپرى و، جامى به يى تل زړى او خړى وي مگر د زړه صفايى يى دومره زياته وه چه زه ورته حد او اندازه نشم ټاکلى.

په کوم کلى کښى چه نظر لالا او سيده دجاه او جلال خاوندان اود علم و فضل صاحبان هم اوسيدل چه ځينو مريدان هم نيول مگر زه له هغو ټولو نه نظر لالا انتخابوم اوله نورو نه په ادب تيريرم.

زما دا عادت دى چه له مخدوم نه خادم ته په محبت گورم اوله پيرنه مى مريد خوښ دى.

له ماسره اوس دا فکر ډير پوخ شويدي چه دخيراوبرکت خاوندان په ساده مسلمانانو کښى ډير موندلى شو او پوهان او هوښياران دبل دپاره له خپلى گتې نشى تيريدلى.

څوک چه دخداى دپاره دنورو خدمت کوى او خپل ژوند دنوروله ژونده قربانوى هغه لکه نظر لالا داسى وي چه خپله مادى کټه هيڅ نه پيژنى او په پردى کاله دومره زهروى چه له هيچا سره به دخپل کاله دغومره غم نه وي دا سپرى په توراوسپين نه پوهيده الف اوبى يى نه وه لوستى دلفظ او معنى فرق يى نشو کولى مگر دنيکى او خير رسول په لور په مبدا يى ټينگه عقیده لرله اودا جذبه پکښى دعشق حد ته رسيدلى وه.

نظر لالا دهرچا په نظر کښى ډير سخت او بخيل سپرى معلوميده هرچا به ويل چه ده غوندى سخت سپرى بل نه پيدا کيږي، په رښتيا چه دده پيرزوينه په ځان باندى ډيره لږه وه مگر بخيل ورته نشم ويلى او ډير حاتمان زه ورځنى څاروم.

کله به چه د کاله خاوند نظر لالا له کابله ننگرهار ته استوه چه څاروى او پسونه بوزى نويوڅوډوډى به يى ورته پخى کړى او ډيرى لږى پيسى به يى هم ورکړى چه په لاره کښى ځانته کوم وخت څه نگولى واخلى يا چيرته دخارويو دپاره واښه پرى رانيسى، دا سپرى به له کابله لغمان ته ولاړ او څاروى به يى هم ورسول، مگر يوه مياشت يا دوه مياشتى پس به چه څوک ميلمانه راغلل او چرگ به پکار شو نظر لالا به هغه پيسى په چرگوږو ورکړى چه ميلمانه په ښه شان عذر شى اود کاله دخاوند ښه نوم وساتل شى.

دى هغه راز خدمتگار نه و چه له خپل مخدوم نه څه واخلى اود ځان دپاره شى ذخيره کړى بلکه ده به هغه ته څه ورکول او خدمت يى بيخى وپړياو.

دده خور او خور يى ډير غريبان و مگر هيڅ بد گمانه سپرى هم دا گمان نشو کولى چه دى دى هغوى ته څه ورکړى. که کله به د کاله خاوند دده په خاطر هغوى ته څه ورکړه دى به خپه کيده اود دغه کاله زيان ورته لکه د ايمان زيان معلوميده.

دنظر لالا دا عادت و چه چرغ به له خوبه پاڅيده اود سپيدو په رڼا کښى به غره ته ته، ترڅو به چه لمر څرک واهه ده به له غره نه دخسوگيډى راوړ، چه سبا نارى به يى وکړ نو بيا به په نورو کارونو پسى روان شو او ټوله ورځ به يى کار او خدمت کاوه.

هغه پس له ما ښامه هم دشپى تر لسو بجود ميلمنو خدمت کاوه او ډير ناوخته به ويده کيده.

دده په کار کښى درخصتى او تعطيل ورځى نه وي اود ناروغى دپاره يى هم فرصت نه درلود.

دى دعادت او ډير کار کولو په وجه له پولادو نه هم کلک و.

هغه گيډې چې ده د شپيتو کالو په عمر په شا باندې راوړ د دې زمانې ښه ښه ځوانان يې نشي وړلې. ده به هر کله د خمتا پيوندې کالې اغوستل او خوراک يې هم ډير خوارو. ترڅو به چې ډير مجبور نشو نو دا ختر په ورځ به يې هم نوي کالې نه اغوستل. په دغه کاله کښې به چې هر څومره ښه څه پاڅه شوه دده برخه به پکښې ډيره خواره وه ځکه چې ښه ډوډې دده له ستونې څخه نه تيريده او په همدغه وجه به د چرگ ورميړدده برخه وه. نظر لالا له تودې ډوډې سره هم د ښمنې درلوده او چې په شکور کښې به سره پرته وه نو دې ته به يې لاس نه وروړ. په همدغه سبب دې په ډير بخل مشهور و او هر چا به ورته سخت او بخیل وييلې. دا و د خلکو قضاوت چې له حقيقت نه ډير لري و او په ډيري ظاهري ښي بناوه، هغه څوک چې خپل ژوند د بل دپاره وقف کړې او هيڅ دنيا يې گټه پکښې له نظر لاندې نه وي هغه ته به څنگه بخیل ووايو. هو! نظر لالا په ځان باندې بخیل و ځکه چې له ځانه تيرو او خپل ځان يې بل ته بخیلې و ده ته به که چا د خداي دپاره څه ورکړه هغه يې د بل دپاره اخستل او بل ته يې ورکول. دا ايتار او فدا کاري چې پدې وخت کښې لکه دانځر گل يا د مرغی يې ډير نادرخيز معلومېږي له انساني غرايزو سره ډير موافقت نلري او مثالونه يې ورک دي. دا راز سړي د خلقو په نظر کښې ډير ساده او ډير احمق معلومېږي. په عقل او پوهه دا گمان نشي کيدې چې چا ته د دغسې ايتار او فدا کاري اجازه ورکړي. خپل ځان خوارول او بل پالل، له ځانه تيريدل او د بل په ښه ورتلل د عقل او فکر کار نه دي، د دغسې کارونو دپاره يولوړ معنوي عشق په کاردې او د نظر لالا اخلاص غواړي. د دغه کاله هر څه د نظر لالا په لاس و او دده په امانت داري هر چا داسې يقين درلود چې هيڅ شک پکښې چا نشو کولی. زه دهغه چا ستاينه نه کوم چې نظر لالا ورته ډير اخلاص او عقيدت درلود او د زما په نظر کښې دستاييلوړ نظر لالا دی اوده په ښه سرپيتوب ټينگه عقیده لرم. دی اوس له نظره پناه دی او زه دده زيارت ته په ډير اخلاص ورځم. په هغه اديره کښې چې دی خښ دی نور قبرونه هم ډير دی او په ورباندې لاجنډې هم ولاړې دی مگر زه خپل مراد له نظر لالا څخه غواړم. دده حسنات راته ډير درانه معلومېږي.

جبر او اختيار

هغه کار چه انسان په اراده او اختيار نه وي شوی د فخر و پر نه دی او د ملامتی موجب هم نه گززی یعنی که د چا ونه ټیټه وه گرم نه دی که چا متوسط قد او قامت درلود ورته نشو ویلی چه ډیر بڼه کاردی کړی او اندازه دی ساتلی ده. که یو سړی خپل سپین مخ تور کړی ملامت دی مگر د حبش مخ که هر څو مره توروی څوک یی نشی ملا متولی ځکه چه دده اختیار او اراده پکښی دخل نلری.

که یو سړی خپل غلیم په جنگ کښی مړ کړی او خپل شجاعت ښکاره کړی حق لری چه پخپله توره او توریالیتوب فخر و کړی مگر که مرغی ولی او سړی ولگیده که څه هم دده د زور و او زړو د بڼمن وی خپل بریت نشی تاوولی او توریالی ورته نشو ویلی.

هیڅوک یو گونگ په حق نه ویلونه گره موی ځکه چه هغه مجبور او معذور دی.

مگر هغه چه ژبه لری اوله ډاره حق نه وایی له ملامتی نه نه خلاصیږی که څه هم یو څه مجبوریت دلته هم شته او اختیار نیمگړی دی.

د جبر او اختیار مسله ډیر اړخونه لری او دغه فیصله څه آسانه خبره نه ده.

زه په دی ځای کښی دا اراده نلرم چه له علمی څیړنی نه کار واخلم زما مقصد بل دی او د مایانو په کار کښی کار نلرم. زه حتی الامکان له فلسفی بحثونو نه ډډه کوم مگر کله کله می د موضوع تعلق او ارتباط مجبوروی چه په معقولاتو کښی مداخله وکړم.

زه نه وایم چه انسان مختاردی ځکه چه مونږ ډیر مجبوریتونه لرو او د جبر مظا هر دلته بیخی ډیر دی.

مونږ مجبور یو چه په وچه مزل وکړو ځکه چه دلته بحر نشته او زموږ په هیواد کښی بیړی نه گززی.

همدغه شان مونږ له کابله ننگرهار ته په هوا نشو تلی ځکه چه هوایی سرویس نه دی جاری مگر دغه راز مجبوریتونه په ځینو نورو ځایو کښی نشته هلته یو سړی اختیار لری چه په هوا ځی که په بحر کښی او که په وچه.

اوس پوه شوی! چه جبر او اختیار په هر ځای کښی یو شانته نه دی او ټول انسانان یوراز نه دی.

ډیر مجبوریتونه پخوا وچه اوس نشته او خپل ځای یی اختیار ته پری ایښی دی.

یوه ماشوم چه اول پیدا شی هیڅ اختیار ورسره نه وی او د بل په غیر کښی ژوند کوی. پخپله نه چیرته تلی شی او نه

راتلی شی. ځملول او پاڅول یی د بل په لاس وی او کالی بل څوک وراغوندی مگر څو مره چه لویږی او غټیږی هغومره د مور له غیر لری کیږی اوله مجبوریت نه دا اختیار خواته درومی. کله چه پخپلو پښوران شی نو بیا خپل مخ پخپله وینځی او پخپله خوښه له کاله وځی یا کاله ته راځی.

کله چه ځوان او ځلمی شی د کاله واک او اختیار هم دده شی او د پلار په جايداد تصرف وکړی.

په هره اندازه چه د ژوندانه درجه او مرتبه لوړیږی مجبوریت کمیری او اختیار زیاتیری.

یو کانی که څوک هری خواته غورځوی، او هر راز لوی پری کوی کولی یی شی مگرونی او بوتی دغسی نه دی یعنی د نبات مجبوریت له جماد نه لږدی، ځکه چی د حیات اثر په ده کښی زیات دی.

له ونو او بوټو نه بیا د څارویو اختیار ډیر دی او جبر و نوهم تخفیف موندلی دی، انسان چه له حیوان نه پورته مقام لری او د تکامل په لاره کښی وړاندی دی دده اختیار نور هم زیات شوی اوله خپلی ارادی نه ډیر کار اخلی.

په انسانانو کېنې هم دو حشې او مدنی انسان د عالم او جاهل انسان د قوی او ضعيف انسان په اختيار کېنې ډير فرق موجود دی مگر بيا هم په هر حال کېنې يو څه مجبوریتونه شته او په جبر او اختيار کېنې ډير فلسفې بحثونه کيدی شي. د دنيا ډير پوهان پدی عقیده دی چه دانسان ډير کارونه په ظاهره ارادی او اختیاری معلومېږي مگر په حقیقت کېنې د مجبوریت اثر وی او خبره له اختیاره وتلی وی.

دوی وایی هغه سړی چه ډير په غیظ او غضب کېنې وی او په همدغه وجه د چا دوژلو اراده وکړي مونږ ورته د اختیار خاوند نشو ویلی ځکه چه دی په دغه حال کېنې د داسی اغیزو او نفسی تاثراتو محکوم دی چه له دغه کاره ځان نشی ژغورلی او پخپلو احساساتو حاکمیت نلری که مونږ پوه شو چه دی په دغه وخت کېنې له یوه لیونی نه څه فرق نلری او په طبیعی حال کېنې نه دی ، دی به اروم و مجبوره گڼو او دغه کارته به غیر اختیاری و وایو. همدارنگه هغه څه چه یو عاشق د عشق په جذبه کېنې د عشق د پاره کوی له مجبوریت نه وی خلاص او اختیاری ورته نشو ویلی.

د دغو خبرو خلاصه او نتیجه داده چه شدید محبت او شدید بغض دانسان اختیار سلېوی او هغه څه ورباندی کوی چه په عادی او طبیعی حال کېنې یی یو عاقل انسان نه کوی د همدی لامله ډير خلق پخپلو ځینو کارونو بل وخت پښیمانه کیږي او پوهیږي چه بڼه یی نه دی کړی.

ځینی نور پدی عقیده دی چه انسان د اختیار خاوند دی که بڼه کوی باید بڼه ورته و وایو او که بد وکړي باید بد یی وگڼو. دوی وایی که انسان د عشق د پاری کوم کار کوی او که د دښمنی د پاره په دواړو حالو کېنې دغه کار دده گڼل کیږي او په ده پوری تعلق نیسی ځکه چه دغه مختلف احوال چه د زوروری مینې یا د شدید عناد په اثر پیدا کیږي او نفسی یا روحی اغیزی ورته ویل کیږي پخپله له نفس څخه عبارت دی او نفس د همدغو احوالو او کیفیاتو نوم دی، هسی نه چی کوم بل شی په نفس اغیزه کوی او اختیاری سلېوی.

ارسطو د جبر او اختیار حدود ډير بڼه ټاکلی دی او پدی باب کېنې یی ډيره بڼه فیصله کړیده.

دی وایی هغه کار چه یو سړی پخپله اراده نه کوی او دده اختیار پکېنې هیڅ دخل نلری بڼه او بد یی ده ته نه دی راجع او دده کار ورته نشو ویلی یعنی که یو زور و رباد یو سړی کومی خواته یوسی یا یی څوک لاس او پښی و تړی او له یوه ځایه یی بل ځای ته وړی نو دلته اختیار سلب دی او په مجبوریت کېنې هیڅ شک او شبه نشته مگر که یو سړی د خپل شرافت د ساتلو د پاره کوم کار کوی او خپل عزت او وقاریی یوه کارته مجبوروی نو دغه راز مجبوریتونه د جبر له قانون لاندی نه راځی.

دی د مثال په ډول وایی: که دیوه سړی مور او پلار اولادونه دیو ظالم او مستبد له تهدید لاند وی چه دده په تسلیمدو او اطاعت هغوی له زیان او ضرره محفوظ پاته کیږي او که اطاعت ونکړی هغوی ضایع کیږي نو په دغه صورت کېنې دا سوال پیدا کیږي چه که دغه سړی د هغه ظالم له خوا په یوه ناوړه کار ما مورشی دی په دغه باب کېنې مجبور دی او که مختار؟

ارسطو وایی چه دلته جبر او اختیار مخلوط شانته دی مگر د اختیار جنبه غالبه ده ځکه چه ددغه کار په کولو او نه کولو کېنې د ترجیح او انتخاب مسله مینځ ته راځی نو هره خوا چه دی انتخابوی او ترجیح ورکوی هغه دده خوښی او ارادی ته راجع ده او دده کار گڼل کیږي.

دی وایی په دغسی مواردو کېنې که سړی ناوړه او بد کار وکړي دغه راز مجبوریتونه معقول عذر نشی کیدای په دغسی مجبوریت باید سړی پښی کیږدی او هغه څه وکړي چه انسانی شرافت او وجدان یی تقاضالری.

شجاعت او شهامت چه یو اخلاقی فضیلت دی په همدغسی مواردو کښې ځان ښیې او د افتخار حق پیدا کوی. هغه د سرخطر چه په جنگ او جگړه کښې یو بی زړه سړی تښتی ته مجبوروی د خلقو په نظر کښې څه اعتبار نلری په همدغه وجه له تورو او توپکو نه تښتیدونکی هر چاته سپک ښکاری او هغه چه له مرگه نه ویریری او په ایستلو تورو ورځی د خلقو په نظر کښې درانه معلومیری.

که په دغسی مجبوریت خلق قایل وای هر څوک به له جگړې څخه تښتیده او هیچا به هغه ته په سپکه نه کتل. هغه افتخار چه د شجاعت او شهامت خاوندان بی گتی ددغسی مجبوریتونو په نافرمانی کښې پت دی لکه چه عار او ذلت ددغه راز مجبوریت اطاعت او انقیاد ته ویل کیږی.

دخان واده

له خوبه پاخیدم ، د ډول او سرنی آوازی تر غوږه شو او ډیره لویه ورا را ښکاره شوه چه ډیر خلق ورسره خوشحاله روان و ، او دخان په واده کښې بی لاسونه غورځول.

زه هم له دوی سره ملگری شوم او پدی خوشحالی کښې می ځان شریک کړ.

ددی ښادی د ډول او سرنی غږ ډیر لری ځایه رسیده او ډیر و خلقو پکښ اتښونه کول.

چا به ډزی کولی چا به اسونه ځغلول ، ځینو به ټوکی او مسخری کولی په دغسی خوشحالیو کښې ما ښام تیاره کلی ته ورسیدو او ډولی دکاله په مخکښی ښکته شوه.

دکلی ښځی په ډیری خوشحالی او ډولی پردی بی جگی کړی همدغه وخت خندا او خوشحالی خپل ځای غم او ژړا ته پریښود او دا معلومه شوه چه دغی ښکلی ناوی دخپلی ازادی دپاره ډیره لویه قربانی ورکړه او د اجباری واده ملا بی ماته کړه.

ددغه حال په لیدلو دهر چا په احساس کښې بدلون راغی او مونږو پوهیدو چه کله خلق جنازه هم په ډول او سرنی وړی او په غم دښادی گمان کوی.

په دنیا کښې ډیر داسی غمونه شته چه د خوشحالی په ډولی کښې پت دی او خلقو په شعوراو تمیز مسخری کوی. زما یوه ملگری په دغه ورځ وویل: په رښتیا چه خوشحالی څوک په زوراو جبریا په ډیرو پیسو کورته نشی وړلی. مگر خان لاتراوسه په دغه حقیقت نه دی پوه او خپله خوشحالی په دغه ډول غواړی.

غم او خوشحالی

زما اشنا له ډيرو غمونو سره نا اشنا دی دهغه په کاله کښی چا د ماشوم ژړا نه ده اوریدلی او دخپلوماشومانوپه مرگ او درد یی هیڅکله نه دی ژړلی.

هغه دځوی اولورپلار نه دی چه دا اولاد په تبه او شری یا کوی غمجن شی.

هغه حال چه یو پلاریی دخپل کوچنی ځوی یا ځلمی ځوی دځانکدن په وخت کښی وینی دی ترینه نا خبره دی.

ده غونډی بی غمه سړی ډیر لږ پیدا کیږی او په همدغه سبب یی خوشحالی برخه هم ډیره لږه ده.

دی چه پخپل کاله کښی خپل خلف الصدق نه وینی په زړه کښی ډیر ځور یږی او ځان بد بخته گڼی مگر دده دغه غم زمونږ په نظر کښی دهغه چا له غمه ډیر سپیک دی چه دوه زامن یی ژوندی دی او یوه دمیه غیر کښی خدای ته ځان سپارلی دی ځکه مونږ هغه ته دفاتحی دپاره ورځو او ده ته نه ورځو.

زمونږ دا عادت دی چه که دچا په کاله کښی نهه میاشتینی اولاد مړ پیدا شی ویرور سره نه کوو او هغه هم دغم کمپله نه غوروی مگر په کوم کاله کښی چه ددوه ورځوماشوم مړ شی هلته غم اومصیبت مجلس جوړیږی او خلق ورسره همدردی کوی.

موریس مترلینگ وایی: تاسی په ملیاردونونظفی ضایع کوی مگر خوابدی کیږی نه اودغه راز ضیاع دچا دغم او خپگان موجب نگرځی. ددی خبری معنی داده چه زمونږ غمونه معقول نه دی محسوس دی.

هرضایعه چه یوازی عقل پری پوهیدلی شی او احساسات ورسره تعلق نلری همدغسی بی اثره دی.

زمونږ خوشحالی هم لکه زمونږ غم په عقل او منطق اتکا نلری بلکه دشعور او احساس نتیجه ده.

غم او خوشحالی یوپه بل پوری تړلی دی او یوله بله نه بیلږی.

ځینی گمان کوی چه خوشحالی له بی غمه خلقو سره زیاته ده او هغه څوک ډیر نیکبخت دی چه هیڅ غم نلری مگر حقیقت دغسی ندی او بنادی هرچیری دغم په اندازه ده.

حقیقی بدبختی په بی غمی کښی ځای لری او بی غمه سړی ته که سړی وویلی شو نیکبخت خو ورته هیڅکله نشوویلی.

غم او خوشحالی لکه دیوی ټوټی دوه مختلف مخونه دی چه اصل یی بیودی.

څنگه چه شپه او ورځ یوپه بل پوری نښتی دی او هرکاله ته دواړه وړاندی او ورسته راځی دغم او خوشحالی ارتباط هم دغه راز ټیگ دی که څوک وغواړی چه هغه یو خپل کاله ته پریږدی او دابل ایسار کړی له دینه لویه اشتبا بله نشته.

داسی کیدی شی چه ورځ اوږده شی او شپه لنډه یا شپه لویه وی او ورځ وپه وی مگر داسی ورځ چه شپه ونلری یا داسی شپه چه ورځ ورپسی نه وی په دنیا کښی نشته.

که لمړ تراخرته پاس په تندی ځای پرځای ولاړ وای اودزمانی په رنگ کښی هیڅ تغیر او تحول نه وای موجود هیڅوک به نه پوهیده چه شپه څنگه وی اودهمدی لامله چه شپه به چا نه پیژاندله پدی به هم نه پوهیده چه ورځ څنگه وی او څه کیف لری.

غم او خوشحالی هم لکه شپه او ورځ یوپه بل پیژنو که غم له دنیا بیخی لاړ شی خوشحالی هم ورسره ځی که ژړا نه وی خدا هم نشته.

هماغسی چه هگی له چرگی پیدا کیږی او چرکه له هگی نه غم او خوشحالی هم یو دبل اولاد دی. انسان باید پدی پوه شی چه غم او خوشحالی یو ظاهری او اعتباری فرق لری یعنی دا فرق هم لکه د شیبی او دورخی فرق دسترگو او نظر فریب پیدا کړیدی چه عقل د او بصیرت خاوندان پری نه غولیری بلکه پانده هم دواړه یو گنی. خوک چه د عقل سترگی لری او د فلسفی شعور خاوند دی هغه زمانی ته په بل شان گوری او د شیو ورځوله سپینو او تورو پردونه هغه خوابی رنگه زمان په بل ډول وینی هغه پوهیږی چه زمانی دواړه مخونه یوه شی ته منسوب دی او یو حقیقت دوه رنگه بنی.

ډیره بڼه ده چه عقل او پوهه په مونږ ډیر تسلط نلری او مونږ یی له وهم او خیال نه لری کړی نه یو گنی اوس به شپه او ورځ را باندي یوه وه او خوشحالی به هم را باندي غمیدلی وه.

زمونږ غمونه او زمونږ خوشحالی زمونږ په ژوند کښی هغه سوز او ساز پیدا کوی چه بی له هغه دژوند کیف او خوند نه پاته کیږی.

غم د خوشحالی څکلو ذایقه او احساس روزی او خوشحالی لکه د خوږو میوو خوراک ترخو مرچو ته ضرورت لری. که په دنیا کښی ترخه شیان نه وی خواړه ډیر ژر زړه وهی او بیخونده کیږی.

دژوندانه خوند غم او خوشحالی ته ډیر ضرورت لری او په دغه خوند کښی د عواطفو او احساساتو خاوندان ډیره برخه لری هغه پانده هونبیاران چه په ظوا هرونه غولیری او د غم او خوشحالی په فرق نه دی قایل له دغه نعمته محروم دی. که مونږ ډیر عمیق فکر وکړو هماغه شی مونږ ډیر خوشحالی چه مونږ یی ډیر خپه کړی یو او ډیر ځله هغه شی ته خوشحالیږو چه زمونږ غم پکښی پته دی، ډیره بڼه ده چه په جهان کښی دغه راز ژور فکرونه ډیر لږ دی او احساسات مونږ ته دغه موقع نه راکوی چه د غمونو او خوشحالیو حقیقت ته ډیر څیر شو.

ډیر خلق دی چه یوه ورځ یی گرانه بڼه مری او دی غمجن کیږی مگر بله ورځ نوی واده کوی او نوی خوشحالی هغه زوړ غم بیخی هیروی نو دغه د خوشحالی ډولی او هغه د غم جنازه یوله بله ډیر ربط لری که هغه غم دغه کاله ته رانشی دغه بنادی هم نشی راتللی.

دا وصال په حقیقت کښی د هغه فراق نتیجه ده او په هغه ویر کښی دغه سرور او سرود پته دی هرڅومره چه خوبحالی دپسړلی بارانونه زوروردی هغومره یی سیلابونه هم زوروردی، له دغسی زورورو بارانونه سره تندر او ږلی هم شته لکه چه له ډیرولو یو افتخار توسره ډیر لوی خطرات ملگری دی.

همدغه وجه ده چه زه له سپکو او کوچنیو غمونو څخه لوی او ستر غمونه ډیر بڼه گڼم.

اخلاقی اساس

شوپنهار وایي: داخلاقو دپاره له ترحم نه ښه اساس نشته، انساني اخلاق باید په همدغه اساس قایم وی. دده په نظر کښی اخلاقی عمل هغه دی چه دشخصی گتیی هیخ اثر پکښی نه وی او محض دبل دخیر دپاره وی. دده په نزد انسانیت یو قانون لری چه مخالفت ترینه ښه نه دی او انسان مکلف دی چه له دغه قانون سره سم وچلیږی. دده په نظر هغه کار چه قانون دپاره کیږی او هغه کار چه دقانون دپاره نه وی شوی مگر له قانون سره موافق وی یوله بله فرق لری. دی هر نیک او ښه کار اخلاقی عمل نه گنی دده په فکر اخلاقی عمل هغه دی چه خاص دقانون دپیروی اود انسانی تکلیف دپرخای کولو دپاره اجرا شوی وی نه دشخصی گتیی دپاره. په همدغه سبب دیوه سوداگر صداقت اوراستی چه دتجارتی گتیی دپاره وی نیک کار گنی مگر اخلاقی عمل ورته نه وایي.

همدارنگه هغه څوک چه ډیر زړه سواندی وی اوبه همدغه سبب له خلقو سره نیکی او احسان کوی دغه راز نیکی او احسان دکانت په عقیده اخلاقی عمل ندی. دی وایي که دغه سړی له خلقو نه ډیری جفا گانی ووینی زړه به یی سخت شی بیا به له چا سره احسان اونیکی نه کوی مگر هغه څوک چه دخلقو جفا گانی وینی او محض دتکلیف دپاره له خلقو سره ښه کوی دا کار اخلاقی قیمت لری او اخلاقی عمل ورته ویل کیږی. مترلینگ وایي: هغه مینه چه انسان یی له انسان سره لری باید له ډیر لوړ او هسک خای نه اخستل شوی وی که یوانسان وکړی شی چه له انسانانو سره عشق ولری اوبشردوستی دعشق له کوره واخلی نه ښایی چه له ترحم نه کار واخلی اومینه یی دمرحمت اومهربانی رنگ پیدا کړی. که څوک چاته دعذالت له مخی څه ورکولی شی دا احسان له لاری دی څه نه ورکوی که دچا له لاسه پوره وی چه دانسان احترام وکړی دلجویی اوتسلی ورکولو ته حاجت نشته. دی دانسان دپاره له چا نه رحم اوشفقت نه غواړی عشق غواړی. دا احسان له ورکړی نه دعذالت ورکړه ښه گنی اوله نوازش نه یی احترام دانسان دپاره غوره گپلی دی. داسړی دعشق طرفدار دی، دده په مذهب باید شاه او گدا یوله بله عشق ولری. ده ته له شفیق نه رفیق ښه ښکاری اوله هغی مینی نه کرکه کوی چه یومهربان باداریی له خپل صادق خدمتگار سره لری دغه راز مینه چه دترحم اوشفقت رنگ لری یوانسان لوی اوبل کوچنی ښی پدی مینه کښی چه هر څومره مهربانی پرته ده هغومره پکښی دمحبوب حقارت هم شته مگر په عشق کښی کبر اولویی نه خایږی او آغا توب نه منی. دی انسان ته په ډیر لوی حق او ډیر زیات احترام قایل دی مگر دغه حق ورته په سوال او گدایی دترحم له لاری نه غواړی. دعذالت په اساس یی غواړی.

که بشر ښه انصاف وکړی خواران اومزدوران په بډایانو باندی ډیر لوی حق لری خودغه حق پت پاته دی اود خلقو هیر کړی دی. روسو وایي: (هروخت چه تاسی یو آسمان خراش قصر وینی یقین وکړی چه دیوه ولایت کورونه ددغه قصر د بنا دپاره وران شوی دی).

که چيری سم او صحيح حساب مينځ ته راشی ډير لوی بډايان د ډيرو زياتو خلقو پورې دی او دوی خيرات په حقيقت کېنسی د دغه پورنيمگري ادا ده.

که يو سړی په دغسی احساس خوار او غريب ته څه ورکوی احساس يی ډير لوړ او عالی دی او له هغه بل نه چه دا کار خپل رحم او کرم گنی عالی همت او لوړ شعور لری.

د چا پوهه چه د عشق په آب و هوا کېنسی وده وکړی او عواطف او احساسات يی په عقل غالب وی هغه د مترلينگ په شان فکر کوی او له نورو پوهانو نه يی فکر بل رازدی.

بنه او بد

خدای خبر دی چه غل وکه خونى و یا يی کوم ډير دشرم کار کړی و ، هر څه چه و ، خو خلقو يی متی تړلی وی او حاکم ته يی راووست.

هر يوه ویل: دی ډير بد سړی دی مونږ دده له لاسه ډير په عذاب یو ، دی باید بندى شى او ډيره سخته سزا ووينی.

حاکم هغه بد وگانه اوزندان ته يی وليږه دهغه خپلوان اخندزاده صاحب ته ورغلل او هغه يی حاکم ته ورووست کله چه حاکم دا ځند زاده صاحب له راتگه خبر شو يوه ټوټه مخی ته ورغی ، دهغه لاسونه يی بنکل کړه او په ډير عزت يی خپل ځای ته راووست.

دا ځند زاده صاحب له خبری هيڅوک نشووتلی ، حاکم دده امر ته غاږه کيښوده او بندى يی خوشی کړ.

ما چه دغه حال وليد پدی پوه شو چه دلته د بنوا او بدو فرق شته ځکه د بنه سړی لاسونه بنکلوی او د بد سړی لاسونه تړی ، مگر ټول د بنه او بدو په فرق يوشان نه دی پوه شوی دهمدی لامله هغه سړی چه خلقو په نظر کېنسی بد واخند زاده صاحب بنه وگانه او له بنده يی خلاص کړ.

زما ملگری وویل: دوی د بنوا او بدو په تمیز کېنسی ډير غولیدلی دی دوی وایي زموږ ملک ډير بد سړی دی ځکه چه د غلو ملگری دی او غله په حاکم باندی خوشی کوی مگر همدغه کار چه اخند زاده صاحب وکړ هغه ته بد نه وای.

هر کله چه خونيان او داره مار بنديان شى دده په برکت خوشی کيږی او د گنهگارو شفاعت دده کار دی.

دی يوازی له حاکمانو نه غله خلاصوی که شکرانه غټه وه په آخرت کېنسی يی هم خلاصولو ذمه کوی او پس له مرگه يی هم ملگری دی.

که يو حاکم يو غل د ملک په خوله خوشی کړی دا کار دوی ته بد بنکاری مگر که اخندزاده صاحب په سفارش يی پريږدی نو بیا په بنه سړيتوب او دينداری کېنسی حسابيږی.

د هر چا بدی که په ډير وږدو او ورنگونو کېنسی پټه وه هغه د دوی په نظر کېنسی بنه سړی دی او که چا خپله بدی نه پټوله یا يی نشو پټولی دوی ورته بد وایي او په بد نامه يی يادوی.

دوی هغه غل گنی چه د سودا گرو قافلې وهی او د بډايانو به کورونو د اړی غورځوی مگر دهغه چا لاسونه او پښی بنکلوی چه په چل او فريب د خيراتونو قافلې خپل کاله ته راگرزوی او د مسکينانو حق غصبوی.

پخوانۍ ډېوې

په کاله کښې برق لگیده مگر پاس په رف باندې د تورو تیلو مسینه ډیوه ایښې وه ، په څنگ کښې یې یوه بله ډیوه هم وه چه یو وخت پکښې شمع بلیده.

هغه خوا دخاورینو تیلو لاتین بنسکاریده اوداسی معلومیده چه هری ډیوی پخپل وخت کښې دا کوررنا کړې اود کالیه خلقوی په رنا کښې ډیری شپې سبا کړیدی مگر اوس ترینه څه کارنه اخستل کیږی اود شپې په کور کښې برقونه بلیری.

د زمانې دا عادت دی چه زاړه شیان له کاره باسی اونوی شیان په کاراچوی مگر خلق خپل زور حال نه هیروی اوزرو شیانو ته په جگور فونو باندې ځای ورکوی.

دا عادت بد نه دی چه څوک زاړه خدمتونه هیرنکړی اوزرو خدمتگارانو ته په قدر وگوری مگر کار باید له نوو شیانو واخستل شی اوبه کورونو کښې وخت په وخت نوی رنایگانې پیداشی.

انسان په هروخت کښې یوی رنا ته محتاج دی اودارنا هرکله خپله څیره او خپله وضع بدلوی دعالم تغیرچه د دنیا لایتیر قانون دی همدغه تقاضا لری چه هرڅه باید یو راز اوبل راز راشی اویوازی لوی خدای تل ترتله په یوه حال باقی وی دهمدغه بدلون او تغیر په وجه د علم او پوهی رنا هم هروخت خپل فانوس بدلوی اودلونو په بدلون په لوبنو کښې پراته شیان هم بل راز کیږی.

هغه رنا چه دخاوروله تیلو پیدا کیږی هغه نورچه دلمراوسپورمی له کوره راځی هغه برینسنا چه داوبوله آبشار څخه حاصلیږی دظرف اومحل په اعتباریوله بله بیلیری که څوک په دغو ظاهری سورتونو ونه غولیری او حقیقت ته څیرشی نودشر شمو او پښې په بوتیو ، دغوزانو اوزیتونو په ونو کښې یوه رنا موجوده ده چه په هر راز ډیوه کښې بیل کیف پیدا کوی که څوک هغه تیل چه په ډیوه کښې وینی په پښه کښې وینی یا دغه سیزونکی برق چه په برقی نغریو کښې گوری په اوبو کښې ولیدی شی هغه ته اور او اوبه دومره فرق نلری اود جهان په هره ذره کښې یوه رنا وینی چه د صحرا په کانو کښې هم شته هغه نورچه کلیم په کوه طور کښې لیده دښونه په هره ونه کښې شته مگر محرمانه سترگی غواری.

که دانسان تعقل قوی شی اود حواسوله قیده راوژی (که څه هم دبشر اوسنی پوهه هماغه رناده چه د حواسوله کړکیو رانتوتلی ده) به هرشی کښې به یو نورگوری اود وجود په نړی کښې به دا توراوسپین نه وی اوس مونږ د حواسوله تاثیر لاندی یو چه په تیلو غوړ لاسونه په پندانه وچوو.

که لوبښی او ظروف زمونږ دنظر مانع نشی نو په هر کور کښې دیوی ویالی یا دیوی چینی اوبه دی اود ټولو مشرب یودی.

که مونږ د سیند او ویالی ، دکوهی او کاریز ، دواوری اوباران په نومونو اوصورتونو ونه غولیری نو واوړه ، رلی اوباران دیوی کورنی خلق دی او اور او اوبه هم دومره پردی نه دی.

په حقیقت کښې همدغه خوږوالی دی چه په خټکی ، هندوانه ، توت ، آنگور ، ناک اومینه کښې یی حلول کړی اویه هر محل کښې یی بیل صورت بیل خوند اوبیل نو پیدا کړیدی.

هغه لوی او واړه زخمونه چه دیبلو بیلو میوو اودانو شربتونه اوعرقونه پکښې پراته دی ټول یو کیف لری اود کجرو او اوربشو په مینځکی څه فرق نشته په دغسی کتنه چه سرې له اشکالو اوصورتونو هغه خوا وگوری

سړی ته دا معلومېږي چه کورت او شرمې له يو غېږکي راوتلی دی او مایعات او جمادات زمونږ ظاهري حواسو بیل کړيدي.
هغه وخت چه زمونږ تماس او تعلق له مادياتونه قطع شی او مجرد شو بنایي چه دنن ورځی علم او معرفت بل رازشی او دغه رڼا بل شاتنه ووينو. هغه وخت به دنن ورځی د تنويرو سایل لکه ددی کوټی بیکاره ډیوی په کارنه وی او علم وپوهه به په نوروقالبونو کښی ځان څرگند کړی چه اوس یی مونږ نشولیدلی.

انتخاب

زما ملگری له اجتماعی مسایلو سره ډیره زیاته علاقه لری.
کله چه ولس دشورا دپاره وکیلان انتخابوی یا د حکومت مشرخیل وزیران ټاکي دی په انتخاباتو باندی په زړه کښی سل اعتراضه لری.
دده په نزد سم او صحیح انتخاب ډیر مشکل کاردی او که دغه کاربل څوک کوی دی پکښی ډیر عیبونه پیدا کولی شی.
دی وایی دگوستا ولویون دا خبره رښتیا ده چه په خلقو باندی حکومت کول دومره گران کارنه دی لکه چه په خلقو کښی لایق کسان پیژندل او انتخابول مشکل کاردی.
زما ملگری دا یوه لویه اشتبا گڼی چه اجتماعی کارونه داسی کسانوته و سپارل شی چه هغوی په خبرو کښی ډیر مهارت لری او په خبرو ډیر ښه پوهیږی ده د کوم عالم دا خبره ډیره خوښه کړیده چه په خبرلو خواو نطقانو کښی د فکر خاوندان ډیر لږ پیدا کیږی.
دده په نزد هغه څوک چه ډیری ښی خبری کولی شی ښه ښه کارونه نشی کولی او ډیر فکر کوونکی هم دکار خلق ندی. زه دده دا خبره ځکه ښه گڼم چه دی پخپله د فکر خاوند دی او په خبرو کښی هم ډیر ښه دی، هغه څوک چه د ځان په باب کښی هم له حقه نه تیریري او د قضاوت په وخت کښی په ځان هم حکم کولی شی باید ښه یی وگڼو او په قدر ورته وگورو.
اوس خوبه پوه شوی یاست چه زما ملگری په اجتماعی مسایلو کښی څومره عمیق فکر لری مگر زما علاقه له ده سره په فکری او علمی دقت نه ده بنا بلکه دده شعری او ادبی جنبه می ډیره خوښه دی.
دی علاوه پدی چه شاعر او لیکنکی دی په شعراو ادب کښی ډیره ښه نقادی هم کولی شی یعنی که هر څومره ښه شعر بد په نظر ورځی یا دشعر خاوند ښه سړی نه و، دی پکښی داسی باریک عیبونه پیدا کولی شی چه نوری په ذره بین هم نشی لیدی مگر کوم شعر چه دی پخپله انتخاب کړی هغه هم ډیر ښه نه وی یا یی نور په ښه والی نشی پوهیدای.
گوری! زما مقصد دا نه دی چه دی ښه شعر او بد شعر نه پیژنی بلکه یقین لرم چه ادبی محاسن او معایب ورته ډیر ښه معلوم دی.
زما په نظر کښی دی ډیر ښه شاعر دی مگر دده له باریک نظر څخه په ویره کښی یم چه دا خبره یی په مزاج بده ونه لگیږی ځکه جه انا تول فرانس پخپل یوه کتاب کښی لیکلی دی چه ډیر ښه شاعر هماغه دی چه ډیر خود پرست وی اوبی له ځانه بل څوک په نظر کښی نلری.

زما دغه ملگری یوه ورغ دوطن په کاردارانو باندې بحث کاوه چه ځینی یی ښه گڼل او ځینی بد ، ما چه دده دغه انتخاب ولید پدی پوه شوم چه دشعر له پیژندلو ته دسرو پیژندل گران کاردی او داشخاصو په عمل کشی دومره اختلاف نشته لکه چه په نظر کښی شته.

دا کیدی شی چه ډیر خلق په یوه چلم خوله کیردی مگر فکرونه او نظرونه یورازنه دی.

دحسن انتخاب، دشعرا انتخاب، دشخص انتخاب په هر ځای کښی یوه اختلافی مسله ده چه دهرچا دذوق اونظر په لحاظ فرق کوی. که هرچیرته لار شی او هرچاته لار شی یو به دبل په انتخاب اعتراض کوی او دغه شکایت به هر ځای موجود وی.

حجازی دایران ډیر ښه او مشهور لیکوال لیکي: زما یوه دوست چه له ډیرو ښو لیکوالو څخه دی دایران په فرهنگستان انتقاد کاوه چه په دغه علمی او ادبی انجمن کښی ولی ځینی بیسواده اشخاص په عضویت انتخاب شویدی اولیاقت ته نه دی کتل شوی؟ مگر څومره چه ده دایران د فرهنگستان اعضا وو ته بد ویل هغومره یی دفرانسی داکاډمی اعضا ستایل او دهغوی انتخاب یی ډیر صحیح گانه، څو ورځی وروسته چه زه حجازی دفرانسی داکاډمی له یوه غړی (مسیو ماسین بون) سره په پاریس کښی مخامخ شوم نو داکاډمی بحث مینځ ته راغی او هغه په ډیر قهر وویل [دفرانسی له اکاډمی نه خرابه دستگاه بله نشته څو ورځی پخوا یوتن دکتابونو ناشریعنی کتاب فروش چه داکاډمی دځینو اعضا و کتابونه دتملق دپاره چاپوی او خرڅوی یی داکاډمی غړی شو چه دادبیا توبه پوله هم نه دی تیر شوی].

دا قصه همدغلته پریږدی! راشی چه دفرانسی داکاډمی انتخابات داناتول فرانس په وخت کښی وگورو.

دغه لوی او مشهور لیکوال پخپل یوه کتاب کښی ددو وتنو (شاگرد او استاد) مذاکره داکاډمی دیوه غړی په باب داسی لیکي.

شاگرد: مسیو..... داکاډمی په عضویت انتخاب شو او دا انتخاب زه ډیر بد گڼم. دا سپری د معاشرت په ادبو ډیر ښه پوهیږی اوله هر حزب سره تگ راتگ لری، سربیره پدی یوی لوړی کورنی ته هم منسوب دی او وراره یی د کلیسا واکدار دی، دی پخپله هم ډیر څه لری او په کاله کښی یی ډیر ښه شراب پیدا کیږی مگر ذوق او هنرنلری او دلوری قریحی خاوند ندی ځکه راته دغه انتخاب ډیر ناوړه معلومیږی او په بد نظر ورته گورم.

استا: ناوړه انتخاب ته هیڅکله بد مه وایه او پدی پوه شه چه په کارونو کښی دتصادف او اتفاق برخه ډیره زیاته ده هغه کار چه تاسوته مسخره معلومیږی په حقیقت کښی یو انتقام دی چه تقدیری دتفریح دپاره د عقل او تدبیر له خاوندانو څخه اخلی.

تا ته دی دا معلومه وی چه په دغسی انجمنونو کښی د هوس او تفنن دپاره هم ځای پریښودل په کاردی.

د قریحی او ښو خاوندان غالباً د معاشرت او گذران خلق نه وی.

که یوه جامعه سل په سلو کښی عقل او منطقی وی سل په سلو کښی به دتعمل وړنه وی او دعدالت له ساړه فشار لاندی به هر څه ساړه وی، کوم انجمن چه یوازی له لویو او فوق العاده اشخاصو جوړ شوی وی ډیر لږ خلق به ورسره علاقه ولری.

ډیره ښه ده چه ټیټ او حقیر اشخاص له دوی سره گډ شی او دتفریح باعث وگرزی په دغه صورت کښی به ټیټ کسان له لوړو کسانو نه علمی او معنوی استفاده کوی اولویان به هم چه خپله مقایسه له دوی سره په نظر کښی نیسی خوند اخلی. دا کار ددواړو په گټه دی او اکاډمی په دغه ډول دخپلو مهمو غړو اهمیت نوروته ورکولی شی څنگه چه

دلمر او ستور وکړی ځینی ذاتی او ځینی اکتسابی ځلښت لری دا اکاډمی اعضا هم باید دغه راز وی چه د ځینو رڼا ځینو نورو ته انتقال او سرایت وکړی.

دغه راز ناووه انتخابات د دغه انجمن د حیات او بقا د پاره ډیر ضرور معلومېږی او ډیره ښه ده چه اکاډمی د خپلو غړو په انتخاب کښی اشتبا وکړی یا د تصادف له تاثیر لاندی راشی او دغه راز خلق هم انتخاب کړی.

که ناوړه اشخاص هیڅکله دا اکاډمی په غړیتوب نه انتخابیدلی نو هغو کسانو ته به ډیر لوی توهین او تحقیر متوجه و، چه اډمی نه قبلولی مونږ باید دغه راز ظاهری اشتباهات حقیقی هوښیاری وگڼو، او په نفرت ورته ونه گورو.

د عقل برخه په ژوندانه کښی

پاک خدای چه ژوند پیدا کړ غرایز بی هم ورسره پیدا کړه چه ژوند وساتی او د حیات شمع مړه کیدو ته پری نږدی.

همدغه غرایز دی چه دهوا مرغان او د ځمکی ځناوری د زیږولو او نسل ساتلو کارته داسی متوجه کړی چه هیڅ غفلت پکښی نه ځایږی، د همدی لامله دهوا مرغان هر کال نوی کورونه جوړوی او نوی هگی پکښی ږدی، له هگیونه بچی را ایستل او بچیو ته دانه په خوله کښی را وړل د غریزی کاردی.

یو کوچنی ماشوم چه به لومړی ورځ د مور په تی باندی خوله ږدی او روی بی له غریزی بل لارښوونکی نلری.

هغه پاملرنه چه یوه چرگه بی د خپلو بچیو په نسبت لری کوم تعلیمی کار نه دی بلکه د غریزی او فطرت په تقاضا اجرا کیری کومه شهوانی قوه چه تراوښځه بی یو د بل په نسبت لری د غریزی غوښتنه ده چه د ژوند ساتلو او دنسل د بقا د پاره په انسان او حیوان کښی وجود لری یعنی د ژوندانه ساتنه او دنوع پایښت د غرایزو و وظیفه ده.

هرکله چه غرایزه حیوان کښی ډیر قوی دی او په انسان کښی ضعیف غوندی دی نو انسان ته عقل هم ورکړ شو چه د ژوند په کار کښی له غرایزو سره مرسته وکړی او د غریزی په خوښه استعمال شی یعنی عقل پوه آله ده چه غریزه بی استعمالوی نو عقل باید د ژوندانه د وسایلو برابرولو په کار کښی صرف شی او د ژوند اسباب برابر کړی نه دا چه د حقایقو او پتو اسرارو د کشفولو کارترینه واخلو او بیخایه بی استعمال کړو.

د عقل اصله کار همدغه دی چه له مادی سره تعلق پیدا کړی او په موادو کښی تصرف وکړی.

طبیعی او ریاضی علوم دا مدعا ډیره ښه ثابتوی چه د عقل کار له جسم او مادی سره دی چه باید ابعاد و پیژنی او کمیت ته متوجه شی ځکه چه د کیفیت پیژندنه د عقل کار نه دی او عقل د دغه مقصد د پاره نه دی پیدا شوی همدغه سبب دی چه انسان یا له کیفیت نه بیخی غافل دی یا کیفیت ته هم د کمیت په نظر گوری.

مثلاً زمانه په اصل کښی کیفیت دی او د کیف له مقولی لاندی راځی مگر انسان دخپلی ساعت تیری د پاره چه د ژوندانه یکنواختی ورکه کړی دغه کیفیت د کمیت له مقولی لاندی راوست او د ځمکی حرکت، دستور و حرکت او نور حرکتونه بی زمانه وبلله.

هیئت نجوم او ریاضیات په همدغه مفیده اشتبا بنا شوه او د دغی لوی غلطی په وسیله لوی لوی مقصدونه حاصل شوه.

که انسان ښه غور وگړی پوهیږی چه عقل انسان ته ددی د پاره ورکړ شوی دی چه د آلاتو او مصنوعاتو په جوړولو کښی ترینه کار واخلستل شی او یوه څه جوړ کړی نه دا چه په څه پوه شی او د کمیت ادراک وکړی.

د غرب پوهان په دغه راز بڼه پوهيدلى دى ځکه يې د ژوند بڼه کولو په کار کښي له عقل او پوهي نه ډير کار اخستى دى اوزمونږ پوهان په نورو تصوراتو کښي غرق دى. مونږ بايد د جوړولو او پوهيدلو په فرق قايل شو. جوړول اسانه کار دى مگر پوهيدل گران کار دى. د شاتو مچي عسل جوړوى مگر په حقيقت يې نه پوهيږي. مونږ ژوند کوو او د ژوند وسايل برابر وو مگر د ژوندانه په حقيقت نه يو پوه شوى. ډاکتران او طبيبان د ژوند په خدمت تر ډيره حده موفق شويدي او د زړه حال د سږو حال ورته معلوم دى مگر ژوند نه پيژنى اوله روح نه ناخبره دى. دانسان ډيره لويه او مهمه وظيفه د ژوندانه ساتنه اوروزنه ده عقل او فکر، علم او فن د همدغه مقصد دپاره دى چه د ژوندانه اسباب او وسايل برابر کړي او په همدغه لاره کښي ترينه کار واخستل شي.

حسابي خبري

استاذ وويل: تاسي بايد هروخت له ځان سره حساب وکړي او حسابي خلق اوسى!
 دده يو حسابي درد او: که يو عدد له بل سره داسي يو ځاى کړو چه يو پاس او بل لاندی وي لکه: 2
 ۲ او څلور ۴ ترينه جوړيږي او د دواړو وجود هم پخپل حال نه پاته کيږي.
 که دواړه څنگ په څنگ يو ځاى کړو لکه: ۲۲ نودوه ويشت ورنه جوړيږي او دوه شل کيږي. د دواړو عددونو شکلونه او صورتونه هم پخپل حال پاته کيږي ځکه چه دلته د ملگرتيا او ورورولي رازيت دى او په هغه بل صورت کښي تفوق، تسلط او محوه کول معلوميږي.
 ده ويل: که دوه مساوي عددونه لکه ۱-۲۱-۳۲-۳ هريو له بل نه وړاندی يا ورسته کړو نتيجه يې يوه ده مگر په دوه متفاوتو عددونو کښي تقديم او تاخير د يرزيات فرق راولى او په مقدار کښي ډير تفاوت راځي که مونږ يو اونه يو ځاى کوو او داسي يې ليکو 19 نولس کيږي مگر شل کيږي نه.
 که همدغه دوه عددونه داسي وليکو 91 خبره سلو ته نژدی کيږي او ډيرزياتوالی پکښي راځي.

شعراو فلسفه

وريځي پورته په هوا کښي دى څاگانى بنکته په ځمکه کښي.
 هغه څه چه په هسکو وريځو کښي شته په ژور وڅاگانو کښي هم شته.
 په دغو او بوباندي هم هماغه تنده ماتيږي.

دلور خیال او د ژور فکر نتیجه یوه ده.
 ته! یا خپل نظر ډیر لور کړه یا پخپل گریوان کښی ډیر سربښکته کړه!
 د شاعر او فیلسوف فرق همدغه دی.
 زه شعر او فلسفه دغه شان گڼم.

ولاری اوبه

له ښاره ووتم، سمه او ودانی می پرېښوده، دلور و غرونو سرته و ختم له هغه ځایه ستاسی لوری مانی ډیری ټیټی
 ښکاریدی او پدی پوه شوم چه مونږ په ډیر ټیټ محیط او ټیټه هوا کښی ژوند کوو.
 د غره له سره ډیر لری ځایونه لیدل کیږی او نظر ډیر لری څار کوی ځکه ما هم د زمان او مکان په لری گوت کښی هغه څه
 لیده چه دکور او کلی خلقو نشولیدلی.

همدغه وخت زه وپوهیدم چه فرعون او قارون په کلو او ښارونو کښی پیدا کیږی مگر خدایي تجلی په غرونو کښی ځان
 ښی او کلیم له کوه طور نه الهام اخلی. دلمر لومړی رڼا د غرو په څو کوپریوږی او وروستی. وداع هم د غرو له څو کوه سره
 کوی.

شپانه په غرونو کښی وی او قصابان په ښارونو کښی.

د بودا او زردشت ښی ښانی په غرونو کښی دی او د فرهاد د عشق داستان د غره ازانگه ده.

د غرونو اوبه ډیری پاکی او ډیری رڼی دی، د غرونو هوا ډیره صافه اوبی دوږوده.

تاسی غرونو ته یوازی دکمیت په لحاظ گوری دکیفیت په لحاظ هم هلته ډیر څه شته چه په سمه کښی نشته.

که په غرونو کښی قیمتی لعلونه شته نو د غرونو ښکلی او ښایسته منظری هم په ښارونو کښی پیدا کیږی.

زه غرونو ته دندارو او تماشو د پاره تللی وم او دولاړو اوبو سیل می کاوه ماته چا ویلی و، چه هلته یو ډیر لوی ډنډ دی
 چه پخوا به پکښی ښاپیریو لمبل او ملوک به له بدری سره همدغلته کتل.

زه لاړم او دغه ډنډ می ولید د ډنډ په غاړه ډیر ساعت کښیناستم او تر ډیره وخته له فکر او خیال سره مشغول وم.

دغه لوی ډنډ د صبر او سکون په مقام کښی څه شور او فریاد نه کاوه د حال په ژبه یی خپل عمیق احساسات داسی
 ښکاره کول.

زه دلویو غرونو په ډیره لویه کنده کښی ایساریم او دولاړو اوبو په نامه یادیرم، زما لیدو ته خلق ځی اوراځی اوزما
 مهیبه منظره وینی هیڅ لامبوزن دا جرت نه کوی چه زما په سر راودانگی اوزما مخ په څپیره ووهی. په ما باندی دچا
 بیږی نه گززی زما کبان څوک نشی نیولی دهیچا جال په ما باندی نه دی لویدلی، زه دهیچا په واک او اختیار کښی نه
 یم مگر په عین حال کښی به واکه اوبی اختیاره یم، زما په پښو کښی لکه غرونه لوی لوی ځنځیرونه پراته دی اوزه
 یی ځای پر ځای درولی یم.

هغه آزادی چه له مستو سیندونو اوزوروروسیلابونو سره شته له ما سره نشته.

زه عمق لرم شور او مستی، موج او حرکت نلرم.
 زه ډیر خلق غرقولی شم مگر خان له قیده نشم خلاصولی.
 زما قوت او طاقت ایساردی، ما خائنه دیوه چینی او یوه لښتی قدرته مجرا پیدا نکړه او ددغو ماشومانو ازادی هم
 زما په برخه ونه رسیده.

زه ډیر لوی قوت یم مگر آزاد نه یم ایساریم ځکه هیڅ نشم کولی او هیڅ رانه جوړ نشو.
 زما عمر عبث تیریری نه رانه برق او بریننا پیدا شوه نه سمسور باغونه نه می جهان ولیده او نه جهان ولیدم، زه
 بنارونو او ودانۍ ته بنکته نشوم، ما خپل موج او حرکت ونه لیده او د شور او مستی په کیف ونه پوهیدم.
 زه د خان غوندی نور وډنډونو سره یوځای کیدی نشم مگر د کابل سیند د کونړ له سند سره یوځای کیږی او دواړه له ابا
 سین سره خپل موجونه خپل شور او خپله مستی یوځای کوی.
 قید او اسارت عزیزان له عزیزانو نه لری ساتی ځکه دیوه کوهی او به له بل سره نشی گډیدلی او یو ډنډ بل ډنډ ته لاره
 نلری مگر د اسمان وریخی یو له بله گډیږی او دیوه باغ مرغۍ بل باغ ته ځی.
 زما طبیعی میل دانه دی چه ځای په ځای غلی ولاړیم او هیڅ حرکت نه کوم.
 زه سیلانی حرکت او طوفانی قوت غوښتونکی یم.
 زه باید دغه سکندری سد مات کړم او خائنه لاره پیدا کړم.
 که زه له دغه قیده خلاص شم زما له طوفانه به خلق وویریږی او زما له قیضه به ملکونه اباد شی.
 زه به بحر او دریاب ته لاره پیدا کړم او هلته به بی برخی نه یم.
 زما په زړه کښی ډیر څه شته مگر د شور او غوغا ژبه نشته.
 ته زما د حال په ژبه پوه شه او زما په حال کښی عمیق فکر وکړه.
 هغه وخت چه زه د ډنډ په غاړه ناست وم لکه صاحب حال په بل حال کښی وم او د خیال پروازونه ډیر اوچت و.
 په دغه وخت کښی زه له لوړو خیالونو او ژورو فکرونو سره اشنا وم او ډیر لری به می کتل.
 همدغه وخت ماته د پسرلی زور و بارانونه رایاد شوه چه له دی لوړو غرونو په ډیر شور او زور مخ بنکته روان و
 او هیچایی مخه نشوه نیولی.

د هغه سیلاب تعلق د آسمان له وریځو او آسمانی بریننا گانو سره و ځکه بی ډیری زمکی لاندی کړی اوله هر قیده
 آزادو.

دا ډنډ له تپت او ژور محیط سره علاقه لری ځکه ځای په ځای ولاړ دی او عمری قید تیروی.
 ای هغو کسانو چه د پوهی او هوښیاری عمق ته پیوتی یاست او په اسفل السافیلن کښی ژوند کوی پدی پوه شی
 چه دغه راز لوی ډنډونه د هغه شبنم مقام او منزلت نشی پیدا کولی چه د شپي د گل په ناز کوپانو پریووزی
 او سحر د لمر له وړانگواو حرارت سره آسمان ته ځیژی.

هغه او به چه د تورو څاگانو په تل او تور تم کښی دی پدی نشی پوهیدی چه د پسرلی بارانونه او سیلابونه څنگه دی
 او څه کوی؟
 دغه راز لوړ مضمون د غسی تپتو ته نشو ویل او د ژورو څاگانو په او بو کښی د دنیا زور و بادونه هم موج او حرکت
 نشی پیدا کولی.

ښه حاکم

هغه چه نه نفس لری نه نفسی خواهشات.
 نه بی په زړه کښی ډارشته نه طمع.
 نه له موقوفی ویریری نه د ترفیع پروالری.
 نه رشوت اخلی نه تنخوا.
 نه له چا سره عناد لری نه د چا مراعات کوی.
 نه د چا مخ گوری نه د چا خټ.
 نه زور وریزی نه غریب.
 نه بی څوک خپل دی او نه پردی.
 نه سفارش منی نه تملق اوری.
 نه چا ته خاندی نه چاته وچولی تریوی.
 پوهیری! دا حاکم څوک دی؟
 هو! قانون او عدالت.

دمؤلف پېژند گلوي

گل پاچا الفت دلغمان د عزیز خان په کڅ کښی به 1287 ه ش 1909 ع کښی زیږیدلی دی. پلاری میرسید پاچا او نیکه یی سید فقیر پاچا دی چه دنسب سلسله یی د حضرت عبدالقادر جیلانی په واسطه حضرت محمد مصطفی صلی الله علیه وسلم ته رسیږی. ده په غیر رسمی مدرسو کښی دننگرهار او کابل له مشهورو استادانو څخه د صرف، نحو، منطق، حدیث، معانی او بیان کتابونه لوستی دی. په 1314 ش کښی دانیس دورځپانی په اداره کښی دکاتب په حیث مقرر شو. په ۱۳۵۱ کښی دانجمن ادبی دتالیف او ترجمی په څانگی کښی به عضویت قبول شو. په ۱۳۱۲ کښی یی سریره په عضویت دزیری جریده هم چلوله. په 1318 کښی دپښتو ټولنی دصحافت دمدرت معاون شو. په 1319 کښی دپښتو ټولنی دلغاتو او قواعدو دڅانگی مدیر شو. په 1320 کښی داصلاح دورځپانی دپښتو مشاور شو. په همدغه کال په 1320 کښی دپښتو ټولنی عمومی مبصر او دکابل مجلی چلونکی شو. په 1325 کښی داتحاد مشرقی دجریدی مدیر شو. په 1327 کښی دجلال آباد دخلقوله خودملی شورا په 7 دوره په وکالت انتخاب شو او په شورا کښی دوهم معین وټاکل شو. په 1331 کښی دلغمان دقرغیو دخلقوله خودشورا د8 دوری په وکالت ومنل شو.

په 1334 کښې د جلال آباد له خوا د لوی جرگې وکیل شو.
 په 1335 کښې په لومړۍ رتبه د پښتو ټولني ريس مقرر شو.
 د 1330 کال د جوزا له مياشتې د 1332 کال تر آخره د اولس د ملي جريدې د امتياز خاوند و چه ده پخپله د فارسي او پښتو مضامينو په ليکلو او تهيه کولو کښې ډيره زياته برخه درلوده.
 دده چاپ شوي کتابونه دادی.
 د پرلي نغمه ۲- بله ډيوه ۳- لغوي څيړنه ۴- پښتو سندرې ۵- عال افکار ۲- څه ليکل يا ليک پوهه ۷- ادبي بحثونه ۸- پنځم حلد پښتو کلي په ۲ جلدو کښې ۹- د آزادي پيغام 10- غوره نثرونه ۱۱- لوړ خيالونه او ژور فکرونه ۱۲- منطق ۱۳- غوره نثرونه
 نا چاپ شوي کتابونه يې دادی.
 نوي څرک- ښه لمسونه- نوي سبک- اجتماعي نظريات- څه گورم او څه اورم- د ټولني علم (ترجمه) د موفقيت لار (ترجمه) سربيره پدي يې د کابل په سالنامو کښې څورسالي چاپ شوي او څو سالنامي هم دده په اهتمام چاپ شويدي.
 په مطبوعاتو جو ايزو کښې يې څو ځله لومړي جايزه اخستې دي په 1327 کښې يې د صدارت عظمي له خوا دوهمه درجه تقدیرنامه واخستله د ستوري دوهمه درجه نشان او دو کالت د دو ورونشانونه هم ورکړ شويدي.

سفرونه

په نورو هيوادو کښې يې دا ځايونه او ښارونه ليدلي دي.
 مسکو- ليننگراد- سوچی- باکو- ستالين آباد- تاشکند- تهران- پيښور- مونيخ.

الفت

د کابل د سيند په غاړه په کوزني لغمان کښې د عزيز خان په کڅ کښې يو وړ کوتي کلي دي، خواوشايي شنه کښتونه او د سيند شولگري دي لږ څه لري د لويو غرونو په واورو پټي څو کي ښکاري.
 دلته دوه مست رودونه بهيري، يوي خواته د کونړ ښکلي دره ده چه د کونړ سيند تری په نڅا نڅا راوځي.
 د شرقي افغانستان په دی ښکلو درو کښې ځای په ځای د سيدانو درني کورنۍ اوسي، پښتانه دوی ته په درنه سترگه گوري او پاچهان يې بولي لکه په پسرلي کښې چه په دی درو او رغو کښې ښکلي گلان غوړيږي ددغو پاچهانو په درنو کورونو کښې هم کله کله ډيردپوهي خاوندان او شاعران او پوهان اوسياست وال پيدا کيږي سيد جمالدين افغاني هم ددغو کونړي پاچهانو څخه و.
 ښايي چه څلويښت يا پنځوس کاله دمخه د عزيز خان په کڅ کښې ديوه پاچا په واړه کهول کښې يو ښکلي گل زرغون شو او هغه يې گل پاچا وباله، دا گل د فطرت په لمن کښې لوی شو، د طبيعت روزنه او پالنه يې وليده اولکه د کابل سيند د غاړې خاتول د لغمان او بو او هوا لوی که، هغه وخت مدرسه يا مکتب نه وو چه دا گل پاچا سبق پکښې ولولي

خولکه د پښتنو نور و ماشوما نوده يواځي د فطرت نه درس و اخيست او اسمان او ځمکي ته دومره ځير شو چه د فطرت اسراري پخپل ژور کاته لڅ کړه او هغه څه يي زده کړه چه بل چا په مدرسو او پوهنتونو کښي نه وه زده کړي. پخوانو يوه خبره کړي ده چه ډيره پخه ده (الاسماء تنزل من السماء) يعنې نومونه له اسمانه را ښکته کيږي (ايښودل کيږي).

دا دلغمان دا ورشو ښکلي گل د پښتو ادب په گلستان کښي ډيره ښکلا و غورږيده او په الفت مشهور شو، چه اوس يي مونږ گل پاچا الفت بولو دا د الفت نوم هم له ده سره ډيرو ډي ځکه چه زړه يي له الفت ډک دي. الفت د پښتو ادب يو ځلانده ستوري دي که د پښتو ادب نن ورځ يو بهترين ليکوال او شاعر لري نو هغه به الفت وي. الفت ډير کتايونه ليکلي دي کله د کابل او د مشرقي اتحاد مدير وو کله په شورا کښي وو، او اوس د کابل د پښتو ټولني مشر دي خو مونږ د الفت شخصيت په نور و صفا توپيژنو، دي يو ډير دقيق او سترگه ورفنان او صنعت کار دي د الفت هنر په پښتو نثر او نظم کښي ښه ښکاري او ځانته يو خاص طرز لري، د الفت نثر هم شعري دي او نظم يي هم شعري.

کوم وخت چه په نثر څه ليکي نو د فطرت ډير نازک او واره دقيق ويني او څرگندوي يي، دانسان دا اجتماعي ژوند ډيري ښيگړي په داسي ژبه بيانوي چه ويونکي دده استدلال په ښه ډول قانع کوي.

د الفت په نثر او نظم کښي کوم فلسفي يا تاريخي استدلال نشته مگر د فطرت له هره گونه داسي دلايل او براهين راوباسي چه تر هر رنگه منطقي استدلال ښه او ټينگ وي.

دده هنر هم دادي چه ځانته خاصه د استدلال لاره لري او د ژوندانه عادي وقايع هره يوه دده لپاره د شعريوه بهترينه موضوع وي.

کله کله د الفت نثر تر نظم خوږ وي، خلق وايي چه نظم پيودل دي او يو ناظم مرغلري پيودي مگر زه وينم چه الفت په نثر کښي هم بلا کوي او کله کله الفاظ هسي سره پيودي چه تر هر رنگه نظم ښه ښکاري او غوره دي.

د هنر من (فنکار) مهارت او کمال دادي چه عادي شي ته ښکلي رنگ ورکولي شي همدغه گټي او خټي دي چه يو معمار تر تاج محل هم جوړوي او د پښتو غوندي خرپه حجره هم.

دغه رنگونه او غوږ دي چه يو نالايق نقاش پري هره تخته او دهرې ټانکي په اړخ يون او پره منظره نقش کوي مگر کله چه د ما هراو با هنر نقاش په قلم کړشي نو يوه ټوټه يي په زرو قيمت لري.

دا الفاظ او کلمات د شاعر او ليکوال مصالح دي که الفت هغه سره اودي او ترتيب ورکړي، د پښتو ادب يو شهکار به وي او که د بل چا په قلم وليکل شي نو هغه به يو عام نثري نظم وي.

د الفت په فن باندي څه ليکل هم آسان کار نه دي خو لنډه دا چه الفت يو ما هراو سترگه ور هر من (آرټيست) دي چه دده په هنر کښي دا دري غټي ښيگړي وينم.

(جمال) چه د الفاظو او کلماتو غوره کول (انتخاب) او يا دهغو اودنه (ترتیب) وبيودنه (نظم) يي غټي ښاندي دي.

دويم: برهان او استدلال که د فطرت له هره مظهره څخه دي يو منلي دليل جوړولي شي او دده په نظر کښي د دنيا ټول مظاهر د استدلال لپاره څرگندي ښاندي دي.

درېم: انتقاد دده د هنر غټه ښيگړه ده، دي د مظلومو خوا خوږي دي.

دا اجتماعي ظلمونو سخت دښمن دي پخپل ليک کښي که منظوم وي که منشور اولسي تجاوزانوته گوته نيسي او دده قلم پدي خوا کښي ډير تيره دي.

د ظالمانو اسرار لخواه او د مظلومو اولڅو لغړو په کوټو ورتنوځي ، د دوی د فلاکت او بد بختی حال گوری او هغه دا ولس د عبرت د پاره په داسی ژبه بیانوی که د چا زړه پیر کلک هم وی بیا به هم اغیزه پری وکړی ، د الفت هیڅ منظوم یا منشور لیک نشته چه له د غوښتو وځنی تش وی نن د پښتو لیکوالو په ډله کښی الفت د ټولو مخکښی او دریری او دده لیکونه د پښتو ادب شمله گڼلی شی.

پای

ملیار

کابل

د کرهڼی او اوبو لگولو وزارت

3/3/1319

د لراوېر برېښنايي کتابتون

قدرمنو لوستونکو !

تاسو کولای سئ د لراوېر ويېپاڼې په برېښنايي کتابتون کې زيات شمېر ارزښتناک او په زړه پوري آثار په خپل تفريحي وخت کې مطالعه کړئ .
د لراوېر انلاين کتابتون ستاسو لپاره د لاندینيو موضوعگانو اړوند آثار پر ليکه کوي :

- اسلام او مذهب
- ساينس او تخنيک
- سپورټ او روغتيا
- تاريخ او سياست
- هنر او ادبيات
- د ماشومانو لپاره
- بېلابېل آثار

www.Larawbar.net/library

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**